

Thiên Hàng Yêu Nghiệt

Contents

Thiên Hàng Yêu Nghiệt	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	19
10. Chương 10	21
11. Chương 11	23
12. Chương 12	26
13. Chương 13	27
14. Chương 14	29
15. Chương 15	31
16. Chương 16	33
17. Chương 17	35
18. Chương 18	38
19. Chương 19	40
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	47
23. Chương 23	49
24. Chương 24	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26	55
27. Chương 27	57
28. Chương 28	59
29. Chương 29	61
30. Chương 30	63
31. Chương 31	65
32. Chương 32	67
33. Chương 33	69
34. Chương 34	71
35. Chương 35	74
36. Chương 36	75
37. Chương 37	78
38. Chương 38	80
39. Chương 39	81
40. Chương 40	83
41. Chương 41	85

42. Chương 42	86
43. Chương 43	88
44. Chương 44	90
45. Chương 45	91
46. Chương 46	93
47. Chương 47	94
48. Chương 48	96
49. Chương 49	98
50. Chương 50	100
51. Chương 51	102
52. Chương 52	104
53. Chương 53	106
54. Chương 54	108
55. Chương 55	110
56. Chương 56	112
57. Chương 57	114
58. Chương 58	115

Thiên Hàng Yêu Nghiệt

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, hiện đại đô thị, nhất công nhất thụ, công sủng thụ, ngọt ngào, ấm áp, HE..... Nh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-hang-yeu-nghiet>

1. Chương 1

Lãnh Lăng Duệ cau mày bước vào cửa công ty, hai nữ nhân viên đang cười nói thấy hắn trước cửa nháy mắt im bặt.

Khuôn mặt tựa đao khắc, mày kiếm mắt phượng, cử mũi bạc thần (mũi thẳng môi mỏng), cái cằm tiêm tước (cằm gầy như đao tước). Theo lý thuyết, một người nam nhân lớn lên như vậy, bất luận nhìn dưới góc độ nào cũng đều là một chàng đẹp trai, nhưng cố tình chàng đi tới nơi nào cũng mang theo từng trận âm phong.

Nhân viên của công ty Thiên Duệ từ trên xuống dưới, mỗi khi thấy Lãnh Lăng Duệ, đầu óc đều tựa như ngựa bị cầm cương, chỉ còn bốn chữ to máu chảy đầm đìa, không ngừng xoay quanh: "DIÊM VƯƠNG GIÁ LÂM".

Lừa thẳng lưng mà đứng bất động được vài giây, lập tức cùng cô gái bên cạnh, linh hồn vẫn chưa trở về với người, hướng Diêm vương nơi cửa cúi đầu: "chào buổi sáng, Tổng giám đốc".

Diêm vương trừng khuôn mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua mấy cô bên đó khiến Lura vừa ra khỏi hầm băng lại cảm thấy chính mình tiếp tục rơi xuống, cô gái bên cạnh cũng chẳng dám ngẩng đầu lên.

Thấy Diêm vương đại nhân thu hồi tầm mắt, đi hướng thang máy, hai người đang muốn thở hắt ra, nhưng bất ngờ, một tiếng mèo kêu rất nhỏ làm bóng dáng đang sắp biến mất mạnh mẽ dừng lại.

“Cái gì vậy?”. Lãnh Lăng Duệ quay trở về, lạnh giọng nói, lông mày nhíu chặt đủ để kẹp chết một đồng muỗi.

Điều này khiến Lura cũng không thể giữ tự chủ, lắp bắp: “à... là mèo, mèo”.

“Mèo?!” Diêm vương hừ lạnh một tiếng, nhất thời Lura thấy chân mình mềm nhũn.

Quả nhiên, trên mặt bàn trước khu tiếp tân đặt một ổ thú nuôi tinh xảo, một con mèo nhỏ không lớn bằng nắm tay, nhu thuận nghiêng đầu nhìn mọi người một cái, chớp mắt. Lura thậm chí sinh ra ý tưởng ngu xuẩn, hi vọng rằng con mèo nhỏ đáng yêu như vậy có thể khiến sắc mặt của Diêm vương dịu đi một chút.

Diêm vương lạnh lùng mở miệng: “Ai?”

“Tôi, tôi vừa mua.” Cô gái tiếp tân cạnh Lura không thể khống chế mà run rẩy.

Diêm vương ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường nơi đại sảnh: “Tôi mặc kệ cô dùng phương thức nào, mang về nhà cũng được, ném đi cũng tốt, trong vòng mười phút đừng để cho tôi thấy dù chỉ một sợi lông mèo trong công ty!”

Cô gái tiếp tân bị dọa đến ngốc, đứng lạng ở một bên.

Diêm vương cười lạnh: “Hoặc là cô cứ tiếp tục đứng ngăn người tại đây tới khi nào tôi tìm người mang cả người cùng thứ này trở về, bất quá, cô cũng không cần trở lại đây nữa.”

Lura nhìn cô gái kia ôm con mèo nhỏ, tựa như sắp khóc, nghiêng ngả lao đảo ra cửa, giày cao gót dẫm trên thảm đá vang lên những tiếng thụp thụp, khiến huyết thái dương của nàng cũng theo mà nhảy dật dật.

“Cô đứng tại đây đi, chờ cô ta trở lại hẵng lên phòng làm việc. Đường đường là trợ lý tổng giám đốc, vậy mà cũng cùng một nhân viên tiếp tân ở dưới này nghịch mèo? Cô ta mới được tuyển, cô cũng vậy sao?”

Diêm vương dùng ánh mắt lạnh tri Lura, vút ra một câu, liền tránh ra, vào thang thang máy, để lại một nữ nhân viên trang điểm tinh xảo hóa thành tượng gỗ đứng nơi đó, không nói được gì như bị nghẹn.

Nhớ thời điểm mới vào Thiên Duệ, Lura làm sao chưa từng có ảo tưởng với vị sếp lạnh lùng, anh tuấn? Nhưng rất nhanh, nàng liền quyết tâm mà đem suy nghĩ này bóp chết trong đầu. Giỡn mặt à!? Yêu đương với Diêm Vương đại nhân, không phải chơi ái muội, mà là đánh bạc tính mạng a! ==

Không có 3 năm cố gắng, nghĩ đều đừng nghĩ.

Lãnh Lăng Duệ đứng trong thang máy lên tầng 23, về mặt tâm lý, có phải lâu rồi hay không hẳn chưa niệm chú kim cô cho nhân viên công ty, khiến công ty hẳn bây giờ đến chó mèo cũng có thể vào?!

Chỉ cần nghĩ đến con mèo bỏ túi kia, mặt Lãnh Lăng Duệ lại đen thêm một phần. Hắn không hiểu, một món đồ chơi nhỏ như vậy, nuôi ở nhà chỉ cần không cần thận dẫm phải liền trực tiếp quy thiên, phiền toái như vậy, có chỗ nào đáng giá để mấy cô nàng này hô to gọi nhỏ, yêu thích không buông?!. Nếu là hắn, bị đập đầu cũng không có khả năng tìm một thứ như vậy về nhà, quả thực là tự mình tìm rắc rối.

Lúc này, Lãnh Lăng Duệ có nằm mơ cũng không nghĩ tới phiền toái như vậy chỉ hai ngày sau hắn lại đụng phải.

45 giây, 59 phút, 11 giờ, ngày mùng 10 tháng 11, Lãnh Lăng Duệ nằm trên chiếc giường quen thuộc, trở mình. Nói ra có khi chẳng ai tin, toàn bộ công ty trừ bộ phận tổng giám đốc Tiêu Dương ai ai cũng sợ Lãnh Diêm Vương, vậy mà tới đến tắt đèn thì hắn không thể ngủ được. Nếu miễn cưỡng ngủ trong bóng đêm hoàn toàn cũng liên tục gặp ác mộng. Lúc này, chiếc đèn bàn đầu giường tỏa ra thứ ánh sáng nhu hòa ấm áp, dưới đèn một chiếc đồng hồ báo thức tinh âm chậm rãi chạy, lướt qua từng vạch khắc, rốt cục hai kim cũng trùng nhau ở chính giữa con số 12.

“Ba!” Trong không gian đột nhiên vang lên một thanh âm bạo liệt, bén nhọn, đột ngột. Lãnh Lăng Duệ nằm ngửa, mắt nhắm chặt, nhíu nhíu mi, từ trong giấc mơ bị kéo về. Ý thức mơ hồ, nghĩ tới một loại phương

thức đi chuyển không gian trong một cuốn tiểu thuyết hần thuận tay lật xem cũng có thanh âm bén nhộn, bạo liệt như vậy..."Bịch! Kịch!" Không biết có gì đó rơi vào ngực hần, đau đớn truyền qua lớp chăn. Lãnh Lăng Duệ rốt cục mở mắt, nháy mắt mấy cái mới dời tầm mắt về phía ngực mình. Thấy rõ ràng "Này nọ" trên ngực. Sau, Lãnh Lăng Duệ quyết định một lần nữa nhắm mắt lại, một thanh âm bình tĩnh vang trong đầu: "Àn, chắc chắn là đang mơ....."

10 giây sau, ý thức rõ ràng hơn, Lãnh Lăng Duệ trợn mắt, quét về phía ngực: "Mẹ nó! sao còn chưa tỉnh???"

Nơi cách ánh mắt hần không tới một thước. Một đứa bé chỉ bằng cái đỉnh với mái tóc đỏ và đôi mắt xanh lục, đôi mũi nhỏ đang giương cái miệng tròn tròn hình chữ O, vẻ mặt kinh dị mà nhìn chăm chăm Lãnh Lăng Duệ.

Hung hăng mà nháy mắt mấy cái. Hần cuối cùng cũng không thể không thừa nhận rằng mình không phải đang mơ mà là sự thực. Lãnh Lăng Duệ đen mặt, chống tay ngồi dậy, chặn đệm phập phồng khiến Bé nguyên bản đang nằm úp sấp nhanh như chớp mà lăn tới một bên. (cái cách gọi "Bé" là do Tiểu Tà tự nghĩ ra a, nó bảo gọi vậy cho kute nên ta để vậy luôn ^__^)

Giấy dựa đứng lên, Bé nhặt lên cái mũi nhỏ bị rơi sang một bên, ôm trước ngực, tiếp tục kinh dị mà nhìn Lãnh Lăng Duệ chăm chăm. Ánh mắt thật to, cơ hồ chiếm cứ hơn nửa khuôn mặt, thêm cái miệng nho nhỏ, cộng lại là ba hình tròn. (Beta: OoO ta nghĩ mặt Bé kiểu này nè). Lãnh Lăng Duệ âm âm trên dưới mà đánh giá Bé, nhìn ra chỉ cao khoảng 10cm, kia mái tóc lửa đỏ dài tới bả vai, khuôn mặt trẻ con ngoại quốc, làn da trắng nõn, dưới ánh đèn đường như trong suốt, mặc bộ lễ phục nhỏ màu trắng thêu hoa văn màu cam, quần skinny bao lấy hai chân tinh tế, đi một đôi giày nhỏ màu cam giống bít tất. Bé đứng im một chỗ không nhúc nhích, bộ dáng cực kì giống người búp bê, nhưng vấn đề là : NÓ. CÓ .THỂ. ĐỘNG....

"Người là ai?!" Đối với thứ mà đột nhiên xuất hiện một cách quỷ dị tại phòng ngủ của mình, hơn nữa không kiêng nể gì mà chiếm cứ giường của mình (được rồi, một góc giường đi!), không biết là giống thứ gì, Lãnh Lăng Duệ giọng điệu tất nhiên là không tốt hỏi.

Bé không biết có phải hay không bị tình trạng đột phát làm sợ tới mức tới giờ vẫn chưa hoàn hồn, vẫn trừng to đôi mắt, vẻ mặt kinh dị, 0_____o "Người có giả vờ làm một món đồ chơi cũng không có tác dụng! Hừ!"

Vẫn đang đại ra o___o.....

Sau một hồi, Lãnh Lăng Duệ đột nhiên cười nhạo một tiếng. Quả nhiên đụng tới hiện tượng phi thường như vậy cũng khiến cho thần kinh của hần rối loạn sao?? Thế nhưng hần lại lãng phí thời gian cùng một cái này nọ mất to trống mắt nhỏ!

Hần quyết định nhấc cái vật nho nhỏ gì đó lên, xuống giường, định trực tiếp mở cửa sổ, ném ra ngoài, làm vật đó rơi tự do. Nghĩ tới nó dù sao cũng giống một con người, hần vẫn là lạnh mặt mà ra khỏi phòng, qua phòng khách, tới cửa, mở ra một khe nhỏ rồi vút bừa một bên, không chút do dự mà "oành" một cái đóng sập cửa.

Đã sửa bởi Askim lúc 06.10.2014, 00:31.

2. Chương 2

Lãnh Lăng Duệ biểu tình như thường mà trở lại phòng, nhìn kĩ giường chiếu chăn đệm, xác định không có dấu chân hay vết bẩn nào mới lên giường. Trời biết hần có bao nhiêu khó chịu nếu có người khác trong không gian riêng tư của hần lưu lại dù chỉ một chút dấu vết.

Hần có thói quen nằm nghiêng sang phải, ánh mắt hờ phách nháy mấy cái sau đó khép lại, ánh sáng của ngọn đèn bàn vừa phải, nhu hòa rơi trên mí mắt, mang theo một tia hạnh phúc nhạt nhòa. Tiêu Dương thường nói hần là sinh vật hướng sáng (tựa hoa hướng dương ík, dùng để miêu tả anh Duệ thì thật...), nhưng hần hướng sáng lâu như vậy mà tính tính vẫn lạnh lùng cứng rắn. =__=

Hắn chỉ là chán ghét bóng tối thôi...chán ghét không thấy được ánh sáng mà thôi....

Ý thức dần dần mờ lung, hô hấp cũng trở nên sâu dần, xúc cảm của đệm chần dán tại cổ cùng làn da chậm rãi dung hợp, chỉ còn lại một hơi thở mơ hồ mang theo hương cỏ cây quanh quẩn nơi chóp mũi, mang theo mùi của ánh dương quang trong rừng rậm xa xưa.

Hương cây cỏ?

Lãnh Lăng Duệ mạnh mẽ mở mắt, cau mày, nâng người, nhìn xung quanh phòng một vòng, lại hít sâu một hơi, lần này chẳng ngửi được mùi hương nào.

Lại nằm xuống, nhắm mắt lại, tâm dần dần yên tĩnh, chóp mũi lại quanh quẩn hương cỏ cây, hình ảnh tùy theo mà hiện lên trong đầu, là Bé Đậu đinh có mái tóc lửa đỏ, một đôi mắt to tròn ngập nước tròng hắc, hợp với vẻ mặt kinh dị ngốc hề hề...

Thực con mẹ nó! gặp quỷ (anh không gặp quỷ mà gặp yêu tinh cơ)!!

Lãnh Lăng Duệ chấp nhận số mệnh, xoay người xuống giường, đen mặt mà đi qua phòng khách, mở cửa, bật đèn, phiên toái loạn quét tầm mắt, cuối cùng dừng lại ở một đồng nhỏ phía dưới tường bên trái.

Nhấn mi, cúi người, neho mắt xem qua, chỉ thấy tiểu tử kia đang ôm chân ngồi dựa bên tường, hơi ngửa đầu, cái mũi dẹt nhỏ che hết ánh mắt và mũi, chỉ lộ ra cái miệng nhỏ nhắn nhẹ mở cùng cái cằm đầy, chính là đang ngủ rồi tỉnh rồi mù, chỉ kém không chảy nước miếng.

Lãnh Lăng Duệ bực mình, mặt càng đen, không nhìn được mà vươn ngón tay “Ba” một cái, gõ tỉnh bé.

Bé con “oa” kêu một tiếng, nhảy dựng lên, tay chân luống cuống mà nhặt chiếc mũi dẹt rơi trên mặt đất, lại ngẩng đầu, trợn tròn hai mắt, đại mật ra mà nhìn Lãnh Lăng Duệ D o.o

Mẹ nó! người sẽ không đổi một biểu tình khác sao? Lãnh Lăng Duệ thầm mắng trong lòng, sau đó không kiên nhẫn mà xách Bé lên, xoay người vào cửa.

Từ phần eo trở xuống của bé đều bị Lãnh Lăng Duệ nắm trong tay, tựa như chui vào một cái túi ngủ ấm áp, chỉ có đầu có vẻ hơi chật (anh đang bóp Bé sao == ???)

Bé giãy dựa theo bản năng nhưng không có kết quả, vắn vẹo vắn vẹo sau đó bực mình mà đập đập hai chân.

Lãnh Lăng Duệ cảm giác được lòng bàn tay bị cái gì đó chạm nhẹ vào tựa như bị gãi, hơi ngứa ngứa. Tiếp theo, phần cổ tay lại bị động hai cái, hắn có chút nghi hoặc mà dừng lại bước chân, cúi đầu nhìn cái tay đang nắm Bé ,chỉ thấy tiểu gia hỏa kia đang nâng nắm tay mê người đầm Lãnh Lăng Duệ.

Lãnh Lăng Duệ nhìn không được nâng cánh tay lên, giơ tới trước mắt.

Bé bỗng cảm thấy chóng mặt quay cuồng, cảnh sắc xung quanh nhanh chóng biến mất, khiến bé sợ tới mức lấy tay che mắt lại, đợi cho vững vàng lại, mới cẩn thận mà tách mấy ngón tay ra, xuyên qua khe hở mà mở mắt nhìn, sau đó ngây người.

Một đôi mắt hổ phách xinh đẹp nhưng cực đại đang không chớp mắt mà tròng Bé...

Lãnh Lăng Duệ vùng ngón tay của tay còn lại, không phí chút khí lực nào cũng đủ để bỏ xuống hai tay đang bụm mắt của tiểu tử kia.

Hai con mắt to tròn màu lục ở khoảng cách gần như vậy, cơ hồ biến thành chọi mắt, kết hợp với khuôn mặt phần phần nộn nộn kiểu bỏ túi cùng cái miệng nhỏ nhắn hé mở...khiến sự lạnh lùng trong mắt Lãnh Lăng Duệ trở nên yếu ớt. Hắn biểu tình như thường mà đưa tay phóng tiểu tử kia ra xa chút.Ánh mắt chọi gà của Bé cuối cùng cũng khôi phục bình thường.

Bé chớp chớp mà nhìn Lãnh Lăng Duệ trong chốc lát, sau đó vừa xoay vừa nhéo thân thể đang bị Lãnh Lăng Duệ nắm, khuôn mặt nhỏ nhắn nhẵn nhẵn giống một cái bánh bao.

Thấy trong mắt Bé một tia không tình nguyện. Hắn tưởng Bé không thích mình đụng vào, trong lòng dâng lên sự tức giận khó hiểu—bị ghét bỏ?!

Hắn giương mắt, lại trùng hợp nhìn tới phòng khách đối diện có chiếc giường lớn sạch sẽ thoải mái, vốn có ý muốn đem tiểu tử này vứt đầu đó mà ngủ, nhưng nay ý định đó bị Lãnh Lăng Duệ không chút do dự quét sạch khỏi não.

Tiểu tử không biết tốt xấu lại bé tí tẹo này mà cũng độc chiếm một gian khách phòng thì thật hoàn toàn lãng phí! Ánh mắt vốn đã có chút nhu hòa lại bởi biểu tình không tình nguyện của Bé mà nhất thời biến mất. Lãnh Lăng Duệ xị mặt xoay người đi tới sofa ở phòng khách, tới cách cái ghế đơn bên trái mấy bước, trực tiếp buông tay. Bé thoát khỏi tay Lãnh Lăng Duệ, xẹt theo một đường vòng cung. "Phốc", dừng trên chiếc sofa mềm mại màu vàng nhạt, cái cằm bắt hạnh mà bị đau. (___= sao anh nỡ làm thế với em nó, tự anh tưởng tượng là bị ghét mà ném em nó thế sao???)

Bé phát ra một tiếng nức nở, nâng quai hàm liên tiếp xuyết xoa "ti ti", sau đó lè ra cái lưỡi bị cắn phải, hai mắt to cố gắng ngược nhìn chăm chăm vào xem có bị chảy máu không. Ngắc đầu nhìn cái bóng dáng khổng lồ đối với Bé, biểu tình có chút ủy khuất lại có chút ngốc, thẳng tới khi người nọ theo tiếng đóng cửa mà biến mất ở phía sau, mới yên lặng cúi đầu, chỉnh lại tiểu lễ phục với mũ dạ của mình, tìm chỗ tay vịn góc gần sofa nằm xuống. Lỗ tai nghe ngóng tiếng vang tất tất tác tác truyền ra từ gian phòng kia, nhắm lại đôi mắt to sáng.

Lúc trước phải ngủ ngoài cửa khiến Bé thấy lạnh lẽo, mặc quần áo lại không đủ ấm, vừa mới nằm ở sofa được chốc lát, tia nhiệt khí còn sót lại từ bàn tay to lớn kia cũng dần dần tan đi. Bé khịt khịt cái mũi, hướng vào trong góc, làm thân thể nho nhỏ dán vào tay vịn mềm mại bằng da. Nhưng tựa hồ chẳng có hiệu quả gì, Bé chỉ có thể ôm chặt chiếc mũ dạ trước ngực, cuộn tròn lại thân mình thành một đồng.

Lãnh Lăng Duệ đen mặt, mở cửa phòng ngủ, ngó ra nhìn thấy một bóng đen lui thành một đồng trên ghế sofa đơn xa xa, dừng một chút, sau đó tới gần vài bước, với lấy một cái khăn mặt mới tinh trên sofa phủ lên người Bé. Lãnh Lăng Duệ sắc mặt như thường mà quét cái bọc nhỏ bị bao trùm hoàn toàn dưới cái khăn mặt, xoay người tắt đèn, trở về phòng ngủ. "Oành" một cái đóng cửa lại.

Dư âm tiếng đóng cửa tán đi, trong bóng tối, bọc nhỏ dưới khăn mặt giật giật, sau đó khuôn mặt từng chút một lộ ra, trong chốc lát, dưới khăn mặt lộ ra một cái đầu nhỏ với mái tóc đỏ rực.

Bé mở cặp mắt to đôi mắt màu lục, chuyển đầu nhìn cái khăn mặt phủ trên người mình, lại dùng khuôn mặt cọ cọ, xúc cảm mềm mại thoải mái khiến Bé nheo lại mắt. Ngơ ngác nhìn hướng phòng ngủ một lúc lâu Bé mới xoay người kéo khăn mặt sát lại, che kín đầu ngủ ~ ~ ~

Oa Bé kute quá

3. Chương 3

Sáng hôm sau, dưới sự quấy rầy siêng năng của đồng hồ báo thức, Lãnh Lăng Duệ cố nén ý muốn đập hỏng nó, bắt đắc dĩ ngồi dậy, miễn cưỡng mở ra một khe mắt nhỏ, với lấy quần áo máy móc mặc vào người.

Hắn không phải là người thích ngủ. Khi còn trẻ, nhiều năm làm việc cùng thời gian đầu khi mới bắt đầu sự nghiệp, thần kinh lúc nào cũng trong trạng thái khiến hắn không thể ngủ sâu. Hắn vẫn cố điều tiết thời gian ngủ của mình để chắc chắn có đủ tinh lực làm việc cho ngày hôm sau. Thường thường, đồng hồ báo thức còn chưa kêu hắn cũng đã rời giường. Loại trạng thái mâu thuẫn đối với việc rời giường giống hôm nay với Lãnh Lăng Duệ mà nói thì xem như lần đầu.

Khép nửa mắt bước vào WC, đánh răng rửa mặt xong, lại dùng khăn mặt lạnh phủ lên mặt, như trước có thể cứu vớt được ý thức đang bị vây trong trạng thái hỗn độn của hắn. Lãnh Lăng Duệ vuốt mũi, tựa như mộng du mà đi tới phòng khách, đặt mông lên ghế.

"Ồ oa!" một tiếng hét thảm thiết truyền đến từ dưới thân, Lãnh Lăng Duệ cả kinh mà "sư" văng ra, cảm giác ngái ngủ biến mất hết. (O___O bẹp em nó mất)

Hắn trừng mắt nhìn cái bọc nhỏ đang cố giãy dụa muốn thoát khỏi cái khăn mặt trên sô pha. Bé con với mái tóc lửa đỏ nhần nhần mặt ngồi dậy, ủy khuất mà xoa đầu.

Chỉ bởi cái vật nhỏ vướng víu này mà mình bị ép tới đêm hôm khuya khoắt, làm cả đêm không thể ngủ ngon giấc nên Lãnh Lăng Duệ vào sáng sớm sau khi rời giường, vì huyết áp thấp mà tính tình bạo phát.

Hắn mắng to một hồi, đau cả cổ họng, mới phát hiện ra cái vật bị mắng kia vẫn ngồi trên sô pha, ôm lấy khăn mặt giương miệng mà nhìn hắn, biểu tình ngây dại, căn bản từ đầu tới đuôi cũng không biến hóa chút nào, tựa hồ còn chưa tỉnh ngủ.

Thật là phí sức mắng (nước đổ đầu vịt)

Lãnh Lăng Duệ giống như sử dụng tất cả khí lực đánh xuống sô pha, chẳng những không thể phát tiết, còn khiến bản thân bị nghẹn khuất muốn chết. Hắn cảm thấy huyết áp tăng mạnh, gân xanh trên trán nhảy dựng, muốn nổ tung.

Vẫn dây dưa “trao đổi” cùng thứ này, hắn sợ không khống chế được chính mình mà làm phát sinh huyết án, về phần là giết người hay là ngược súc (hành hạ động vật)...

Con mẹ nó! Ai có thể nói cho hắn biết thứ này đến tột cùng là giống gì?

Hung hăng trừng mắt nhìn Bé, Lãnh Lăng Duệ cầm chìa khóa cùng áo khoác không quay đầu lại mà ra cửa. Trong tiếng đóng cửa rầm trời, hắn đau đầu mà phát hiện ra một vấn đề khác. Nếu vật kia vẫn tiếp tục ở đây, cánh cửa nhà hắn sớm hay muộn từng cái thay nhau ra đi.=;=

Mẹ nó, đối chết nó luôn đi!

Hôm nay, công ty Thiên Duệ đều bị bao phủ trong bầu không khí cực độ áp lực và khẩn trương. Tuy rằng mấy ngày trước không khí cũng không thoải mái hơn được bao nhiêu nhưng hôm nay tựa hồ áp lực tăng tới cực điểm.

“Phanh! Ba!” Bản thân cậu nhìn xem mình đang viết cái gì đi! Trở về làm lại!”

Theo một tiếng rống giận, trưởng phòng kinh doanh cầm văn kiện, xám xịt ra khỏi phòng Tổng Giám Đốc, thật cẩn thận đóng lại cửa, hướng hai vị trưởng phòng Thông tin cùng phòng Thiết kế đang chờ ở cửa bày ra một điệu cười khó coi hơn cả khóc, dùng khẩu hình nói ra ba chữ “thật đáng sợ”. Hai người kia nuốt nước miếng ừng ực cùng nhau đưa ánh mắt cầu cứu mà nhìn trợ lý Tổng Giám Đốc Lura. Lura buông tay tỏ vẻ: “Tôi cũng lực bất tòng tâm, hai người tự giải quyết cho tốt” ==

Trưởng phòng kinh doanh nức nở một tiếng, hai mắt đầm lệ: “Tiêu phó tổng, bao giờ ngài mới trở về a?”

Từ trên xuống dưới công ty, có thể chịu được ánh mắt giết người của Lãnh Lăng Duệ mà không đầu hàng, nghe Lãnh Lăng Duệ phát hỏa mà không rơi lệ, thấy Lãnh Lăng Duệ tâm tình không tốt mà không cúi đầu nhường bước, thì chỉ có một người — phó Tổng Giám Đốc Tiêu Đường mà thôi.

Thường ngày, các báo cáo công tác linh tinh phần lớn đều là từ các trưởng phòng mang tới chỗ Tiêu Dương, thông qua Tiêu Dương mới mang đến giao cho Lãnh Lăng Duệ xét duyệt.

Mấy ngày nay, trong nhà Tiêu Dương có việc xin phép trở về xử lý, mới dẫn công ty tới từ trên xuống dưới mất “cân bằng”. Lâm vào bóng tối lạnh thấu xương của Diêm vương đại nhân.

Bất đồng với khí thế đi đầu dọa dẫm của Diêm vương, Tiêu Dương gặp ai cũng đều tặng một nụ cười chết người không đền mạng, đôi mắt hoa đào mắt điện lực mười phần trong nháy mắt có thể hạ gục ít nhất ba nữ nhân viên trong công ty. (bỗng dưng ta nghĩ đến dùng các anh đẹp trai để sản xuất điện, tự nhiên xó nguồn năng lượng thay thế vậy không tốt sao, các anh cứ dùng điện giết người vậy thì phí quá J)

Theo lời của các nàng, Tiêu phó tổng phải nói là phong lưu, lỗi lạc, cao quý tao nhã, ôn nhu sẵn sàng, phong độ thân sĩ, khí chất vương tử...v.v. Hơn nữa, không chỉ là phó tổng của Thiên Duệ, hắn còn làm giảng viên đại học cho trường ĐHT, nhiều khi đi dạy về, chưa kịp thay đồ, vẫn đeo kính mắt tới công ty, mang theo phong độ của trí thức nơi vườn trường, dẫn tới một đồng ánh mắt sáng quắc của nữ giới trong công ty, đồng loạt mà cảm thán “mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song”

Bất quá, bộ dáng này của hắn nếu để Lãnh Lăng Duệ bình luận, cũng chỉ đổi được một tiếng hừ lạnh cộng thêm bốn chữ đánh giá : Mặt người dạ thú!

Đối với quan hệ của Lãnh Lăng Duệ và Tiêu Dương, trong công ty cũng ít người biết, chỉ có thể moi được thông tin từ mấy nhân vật nguyên lão. Năm đó, công ty là do hai bọn họ cùng thành lập, ý tưởng ban đầu hình như là của Lãnh Lăng Duệ, Tiêu Dương quản lý, sau đó từng bước mang Thiên Duệ phát triển tới như hiện giờ. Còn về việc bọn họ quen biết nhau thế nào, đã bao lâu, nhiều nữ nhân viên lăm chuyen trong công ty có dò hỏi mấy cũng không ra tin tức gì

Vì thế, có một vài nữ nhân viên bắt đầu mặc sức tưởng tượng liệu hai người đàn ông 30 tuổi, độc thân, một hàng dài các em xếp hàng theo sau, không biết có quan hệ gì sâu xa hơn cả bằng hữu không? (ngắn gọn là có gian tình ko? Các chi ý tư tưởng rộng rãi tiến bộ quá J)))

Lãnh Lăng Duệ vô tình nghe được mấy lời bàn tán này, ánh mắt mang hình viên đạn bay thẳng tới Tiêu Dương khiến y sắc rệu, hồng cả hình tượng tao nhã bấy lâu nay, ho khan đỏ cả mặt, còn không quên xoa xoa tay, làm sáng tỏ rằng mình không làm ra chuyện gì khiến người khác hiểu lầm, không nói được gì mà thừa nhận ánh mắt ghét bỏ thêm chèn ép của Lãnh Lăng Duệ: ” không biết những hồng nhan chi ki của người nghe mấy lời đồn đại này sẽ có phản ứng gì?”

“”

Một ngày kết thúc, ác độc mà đem mấy tên trưởng phòng sai sự ra mắng xả stress, cơn tức ban sáng bị Bé gọi lên cũng phát tiết gần hết, Lãnh Lăng Duệ trong lòng an ổn một chút vì vậy tư duy cũng thông suốt theo, liền nghĩ tới một vấn đề có vẻ vô cùng to lớn: Bé đi hay ở???

Tuy Lãnh Lăng Duệ đối với những việc như vậy luôn không có kiên nhẫn, cơ hồ chỉ cần không thuận theo ý mình là bốc hỏa, trước mắt xem ra thật sự khó mà hài hòa ở chung. Nhưng sự thật chứng minh rằng chung quy hắn cũng không lãnh huyết tới mức thật sự mang Bé ném đi, để mặc cho Bé không có năng lực tự gánh vác cuộc sống tự sinh tự diệt.

Càng nghĩ, càng thấy người có khả năng có thể chấp nhận được cái thứ giống người nhưng không rõ là sinh vật gì kia chỉ có cái tên kia mà thôi. (anh Dương sắp bị vút “con”cho) =))

Lấy di động bấm số của Tiêu Dương

“A lô” bên kia điện thoại là Tiêu Dương, tuy rằng giọng điệu không chút để ý, nhưng lại lộ ra một tia mệt mỏi: ”sao vậy?”

“Lão nhân nhà người thế nào?”

“Tạm thời không sao. Bác sĩ nói cần quan sát thêm vài ngày.” Dứt lời liền thay đổi khẩu khí trêu chọc: ”Ta không có ở công ty, ngài lại dọa chạy mấy người hả?”

Lãnh Lăng Duệ đen mặt: ”Lão nhân tốt rồi, người nhanh mà rút về làm việc cho ta, ta có phiền toái muốn người xử lý”

“Thế nào mà khẩu khí lớn như vậy? Phiền toái nào mất mùa mà đâm trúng người?”

“Hai lão nhân nhà người thiếu thốn vậy sao?”

“Khụ...” đầu kia bên kia điện thoại, Tiêu Dương hình như bị sặc.

“Hay em trai người không có đồ chơi?”

“”

“Sống”

‘....Tiêu Vũ đã học cấp 3, không cần đồ chơi nữa,cám ơn =__=’

4. Chương 4

Lãnh Lăng Duệ dùng thái độ cứng rắn cùng sức mạnh hiếp bức Tiêu Dương, bắt hắn trở về hỗ trợ xử lý “món đồ chơi sống” kia, không đợi hắn đổi ý liền dứt khoát gác máy. Gọi điện thoại xong, Lãnh Lăng Duệ trong lòng bình tĩnh hạ kết luận: “vật nhỏ kia ở nhà cũng chỉ mấy ngày nữa thôi, vậy nên có thể dễ dàng tha thứ đi!”. Tâm tình thư sướng khiến mọi thứ đều dễ thương lượng. Vì vậy, cái quyết định: “mặc nó đói chết” lúc sáng cũng được tạm thời nhân đạo thu hồi.

Khi ra khỏi công ty, sắc trời đã tối đen, Lãnh Lăng Duệ tới bãi đỗ xe, vòng một cái chuyển lên đường chính. Chiếc Audy phổ thông này mua từ hồi công ty vừa mới đi vào quỹ đạo, phương tiện cho công việc, tới giờ đã hơn năm năm. Tuy rằng sự nghiệp ngày càng lớn, tiền càng kiếm càng nhiều, Lãnh Lăng Duệ vẫn không nghĩ tới đổi xe mới. Trong ngoài xe cũng chú ý bảo dưỡng vệ sinh, vậy nên đến giờ vẫn mới tám chín phần. Tiêu Dương thường hay cười nói: “xe này đừng nên đổi, nó thích hợp với người, đủ rắn chắc, xe khác sao có thể chịu được mỗi khi người tức giận liên đá một cước hạ hỏa?”

Bắc Kinh mùa này vào ban đêm, không khí có chút lạnh, nhưng cũng không gây trở ngại cho sự phồn hoa của nơi đây. Hai bên đường, các cửa hàng với những ánh đèn rực rỡ, hỗn loạn, có chút chói mắt.

Ngón tay gõ gõ tay lái, Lãnh Lăng Duệ theo một chuỗi xe đang chờ đèn đỏ đi qua, khéo mắt liếc nhẹ hai bên ngã tư đường qua cửa kính xe, trong đầu không biết nghĩ gì mà lại nhớ tới chuyện lúc sáng vô tình nghe được mấy viên chức nhỏ mới vào trong thời gian nghỉ ngơi lú lú bần tán, hôm nay là ngày quang côn! (ngày của những người độc thân)

Lãnh Lăng Duệ với những loại ngày đặc biệt luôn không để ý, nếu nghe được, thường thường mắt chẳng thèm liếc lấy một cái mặc nó trôi qua. Mấy năm nay lại càng nhiều. Hôm nay đột nhiên chú ý tới, hóa ra mình cũng là một phần tử của ngày này

Kì thật trước đây Lãnh Lăng Duệ cũng có vài bạn gái, nhưng thường không bao lâu liền qua loa chia tay. Họ đều rất được, cũng biết ôn nhu săn sóc, hiểu biết cân nhắc đắn đo đúng mực, nhưng cái chính là hắn không thể nhập tâm, cũng có lẽ là vì.. khi cùng bọn họ một chỗ, hắn không tìm thấy hương vị gia đình.

Xe tới trước khu chung cư, Lãnh Lăng Duệ vòng tay lái, tới siêu thị kế bên. Vật nhỏ kia đã một ngày không ăn gì, nếu tạm thời không muốn nó đói chết, tất nhiên là phải chuẩn bị cho nó đồ ăn.

Bước chân vào siêu thị lại làm hắn cảm thấy đau đầu, vật nhỏ kia không biết là giống gì kia rốt cục ăn cái gì??? Thức ăn cho mèo? Cho chó? Cho cá?

Dù nhìn thế nào cũng không rõ Bé cùng họ với loại nào trong mấy loài kia. (=____= đầu anh làm bằng cái thứ gì vậy??? Em nó rõ ràng là người mà) Lãnh Lăng Duệ vốn rất ít đến siêu thị, nếu tới đây cũng là tốc chiến tốc thắng. Hắn đứng trước giá hàng, đen mặt— mẹ nó là chuyện gì xảy ra?

Mẹ nó! Mặc kệ! Sữa vậy! Sữa chung quy cũng không độc chết Bé được! Căn cứ lý luận từ chó, mèo tới con người đều phải uống sữa, Lãnh Lăng Duệ mất kiên nhẫn, trực tiếp xách lên một chai sữa, thanh toán tiền, quay đầu bước đi, thuận tay gọi điện thoại cho nhà hàng mang thức ăn đến nhà.

Vào nhà, Lãnh Lăng Duệ bật đèn phòng khách. Một bên đổi giày, một bên nhìn quanh bốn phía, không thấy vật nhỏ quỷ dị nhảy nhót, trong lòng âm thầm buồn bực. Buổi sáng lúc mình đi, Bé còn ở trên sofa, sao giờ chẳng có chút động tĩnh, chẳng lẽ đi rồi??

Dường như đáp lại nghi vấn trong đầu Lãnh Lăng Duệ, trong tai bỗng nhiên truyền đến thanh âm kì quái, như là....hô đánh?=_=

Giương mắt nhìn về phía sofa, Lãnh Lăng Duệ đặt chai sữa sang một bên, căng mắt lê dếp đến bên đó. Đứng trước sofa, nhìn bọc nhỏ dưới khăn mặt trắng khê phập phồng, Lãnh Lăng Duệ khéo miệng run rẩy.

Quên đi, tính thời gian, từ lúc tám giờ rời nhà tới bây giờ đã là bảy giờ tối, tổng cộng là mười một tiếng, Bé chẳng lẽ vẫn ngủ từ bấy tới giờ sao? Lãnh Lăng Duệ đen mặt, khó chịu ho khan một tiếng, nghiêng răng nghiền lợi nói: “Ngay lập tức đứng lên cho ta!!”

Một giây, hai giây, ba giây.....

“zzz”

Gân xanh trên trán nhảy dựng, Lãnh Lăng Duệ không thể nhịn nổi, trực tiếp vươn ngón tay hung hăng trạc cái bọc nhỏ kia (trạc:đâm đâm)

“Ồ oa ~”

Tỉnh ?

Không quan tâm Bé đang râm rì cái gì, dù sao hần cũng nghe không hiểu. Lãnh Lăng Duệ xách Bé lên, qua phòng khách, đặt Bé lên bàn ăn, sau đó bóc vỏ chai sữa, mở nắp đổ sữa vào bát, lại lấy ống hút lấy từ quầy thu ngân ra, đặt trước mặt Bé.

Bé mở to ánh mắt viên trượt (viên trượt:mắt tròn tròn như quả bóng lăn lăn), nhìn hàng loạt động tác của hần, đôi mắt xanh lục dưới ánh đèn chiếu rọi tựa như hai viên ngọc lục bảo tinh thuần trong suốt, khiến Lãnh Lăng Duệ nhìn thấy không hiểu sao mà tiêu tan cơn tức giận, thở dài, đem ống hút đặt trước mặt Bé, nói: “Được rồi, uống đi.”

Không biết do khát hay đói không chịu nổi, Bé đặt miệng ngồi trên bàn, hai tay ôm ống hút ục ục ục ục ục vùi vào uống. Lãnh Lăng Duệ thấy Bé uống vậy thật dễ bị sặc, đang muốn mở miệng nói thì chuông cửa vang lên.

Đợi hần cầm đồ ăn mang tới trở lại bàn ăn, đã thấy bé nâng mắt, chớp mắt một cái mà nhìn hần, chén sữa lớn trước mặt đã không còn một giọt.

“.....”

Tốc độ này là sao?!=_=

Thấy ánh mắt của Bé tựa như dân chạy nạn Châu Phi, Lãnh Lăng Duệ không nói được gì, tới tủ bát cầm thêm cái đĩa, ngồi trước bàn ăn. Trong túi thức ăn chọn ra hai miếng thịt, đặt vào đĩa, mang tới trước mặt Bé, nhìn ánh mắt rõ ràng sáng lên của Bé, Lãnh Lăng Duệ ức chế không được mà trên mặt nổi lên thêm mấy đạo hắc tuyến.

Hần mới ăn chưa được hai miếng, chợt nghe thấy một trận âm thanh quỷ dị “khò khè khò khè”, nhướn mi hướng phía thanh âm nhìn lại, Lãnh Lăng Duệ bỗng nhiên mắc nghẹn, nuốt mạnh hai lần, lại uống thêm chén nước mới nuốt trôi, sau đó đen mặt trừng mắt tên đầu sỏ gây nên. Đầu sỏ lại vẻ mặt vô tội, liếm nước sốt thịt ở khóe miệng, cái đĩa trước mặt, hai khối thịt lớn bằng nửa người bé đã biến mất vô tung vô ảnh.

Nhất thời, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy sau lưng Bé tựa hồ lượn lơ một ảo giác loáng thoáng, đang giương há to miệng nhìn chăm nhăm hết thấy thức ăn trên bàn mình...bản chất của Bé là Sói đi?!=_=

Thử thăm dò: gấp tới một miếng thịt..

. “Khò khè”

một miếng nữa!.....

“Khò khè”

Một hơi gấp n miếng....

“Khò khè khò khè khò khè.....”

Lãnh Lăng Duệ hít vào một ngụm lãnh khí: Mẹ nó!mấy năm rồi chưa ăn?!!!

Nhìn bàn đồ ăn từ đồng bằng biến thành Tứ Xuyên bồn địa cái này mọi người lên bác Gu Gò mà tra nha). Khuôn mặt bất biến của Lãnh Lăng Duệ cũng trở nên hỗn độn. Lấy đĩa lại, mỗi món ăn đều gấp đầy thả lại trước mặt Bé, quyết định mặc nó “khò khè”thôi. Hần mặc kệ! Nếu cứ tiếp tục như vậy người đối bụng sẽ là hần =___=

Tự động đóng cửa hệ thống thính giác, Lãnh Lăng Duệ bình tĩnh ăn cơm xong, dọn dẹp cái bàn, thu lấy cái đĩa trước mặt Bé, quả nhiên sạch sẽ, ngày cả một chút nước cũng không còn. Âm âm liếc mắt, quét Bé một

cái, phát hiện Bé vẫn ngồi như cũ, hai mắt to tròn nhanh như chớp mà chuyển theo mình, nhưng thân thể lại không nhúc nhích...

Bé yên lặng tỏ vẻ: Ăn quá no nên không có sức o__o

5. Chương 5

Lãnh Lăng Duệ trừng mắt: "Người là cá vàng sao?! không biết mệt??" Hắn thực sự muốn thử chọc chọc cái bụng nhỏ của Bé xem bé có thể phun ra hay ko.=_=(anh sao toàn thích chơi mấy cái trò quái dị vậy trời T__T)

Bé xoay người, nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới nhìn...khụ, phía sau không nhìn tới O__O. Sau đó ngẩng đầu nhìn Lãnh Lăng Duệ xin giúp đỡ. Lãnh Lăng Duệ mặt không biểu tình, hai tay chống bàn nhìn xuống Bé, không hề có chút ý muốn giúp đỡ nào.

Bé bắt mắt trừng mắt, bắt đầu lăm nhăm tựa như niêm kinh, một chốc lại bĩu môi, một chốc lại nhú mào, chỉ chốc lát lại chỉ chỉ chính mình rồi lại chỉ chỉ Lãnh Lăng Duệ, chốc lát lại sờ sờ bụng mình.

Lãnh Lăng Duệ trêu tức, nhìn nó như đang nhìn múa rối.

Lãng phí hơn mười phút, Bé tức giận, miệng không ngừng thì thầm, nhất thời tăng âm lượng thành "quang quác quác quác" =mạnh thật! =

Lãnh Lăng Duệ cuối cùng cũng xem đủ, nâng tay phải, dùng ngón trỏ và ngón giữa, ôm lấy hai nách Bé, kéo nó lên. A,nặng hơn không ít so với hôm qua. Hắn nhướn mi,nhìn Bé đang cầm trong tay, cánh tay gác lên ngón tay cái của mình, nửa người dưới không có gì đỡ mà lắc lư, tay nhỏ chân nhỏ vẫn gầy như vậy, phần eo lộ ra dưới bộ lễ phục nhỏ vẫn là phẳng không có tí thịt nào.

Nó ăn nhiều như vậy đều đi đâu mất?!

Đặt bé lên sofa, Lãnh Lăng Duệ liền cầm laptop vào thư phòng làm việc.

Năm đó, hắn mang một lượng tài sản khá khá mà trước đó phần đầu dốc sức kiếm được tới Bắc Kinh, định mua một căn hộ, từ nay về sau sống yên ổn. Tiêu Dương vẫn đề cử khu biệt thự phía nam ,bị Lãnh Lăng Duệ liếc mắt một cái: " Tướng ở nhờ? ôn nhu hương của người đầu?" Tiêu Dương xấu hổ thanh minh: "khụ, ta không qua đêm tại chỗ bọn họ, người biết mà."

Cuối cùng, Lãnh Lăng Duệ cũng không chọn nơi đó mà mua căn hộ hiện giờ đang ở, phía Tây Nam Bắc Kinh, cách trung tâm kinh tế Đại học T. Khi đó Tiêu Dương còn đang làm trợ giảng tại Đại học T. Trong trường có một phòng trọ đơn, nhưng từ khi Lãnh Lăng Duệ định cư tại bắc Kinh, hắn luôn bỏ phòng trọ của mình mà đến ở nhờ nhà Lãnh Lăng Duệ, thuận tiện giúp Lãnh Lăng Duệ sáng lập Thiên Duệ, ra chủ ý, làm chân chạy, còn thường lấy công làm tư, vác mấy đệ tử tới giúp.

Chớp mắt một cái mà đã vài năm trôi qua... Lãnh Lăng Duệ tại bắc Kinh có nhà, có xe, có công ty, hoàn toàn cảm thấy. Công việc chính của Tiêu Dương từ dạy Đại học thành làm tại Thiên Duệ. Mà Thiên Duệ đã phát triển tương đối lớn, rất nhiều sinh viên tốt nghiệp đại học tại Bắc kinh đều tranh trở thành nhân viên của công ty.

Cuộc sống bình thản mà hợp ý

Đương nhiên, dù bình thản bao nhiêu cũng sẽ có việc ngoài ý muốn phát sinh, ví dụ như vật nhỏ thần bí không hiểu tại sao lại xuất hiện kia.

Lãnh Lăng Duệ đóng lại bản thảo, ngã ra sau, dựa vào lưng ghế, thư giãn vai gáy một chút, sau đó ngồi thẳng một lần nữa, mở trang web của công ty, lên forum.

4rum công ty đã thành lập hơn hai năm, nhưng số lần Lãnh Lăng Duệ vào rất ít, trong đó mục náo nhiệt nhất vẫn là nói chuyện phiếm và bát hóng chuyện, thường thường còn có thể thấy chủ đề về chính mình.

Đối với những chủ đề thượng vàng hạ cám này, Lãnh Lăng Duệ đều không có hứng thú xem. Những thứ về mình cũng chỉ liếc qua tiêu đề mà thôi. Hắn lên 4rum chủ yếu là muốn xem những ý kiến đề nghị về việc vận hành của công ty. Đối với việc này, Lãnh Lăng Duệ không còn gì để nói. Người nói, có ý kiến đề nghị gì, mặc kệ tốt xấu, người, con mẹ nó trực tiếp nói trước mặt không phải càng rõ ràng sao? Một hai cái toàn thích nặc danh kêu trên forum.=_=_

Tiêu Dương nói: "Chẳng phải bị mặt than của người dọa?"

Bất quá, đại đa số thành viên của Thiên Duệ đều thật sự xem công ty như nhà mình, tận tâm hết sức. Tuy nói khí thế của sếp mình còn hơn cả Diêm Vương nhưng năng lực thì tất cả đều công nhận. Vì vậy mọi người tuy sợ hán nhưng vẫn một mực đi theo, tận tâm tận lực.

Tới mục ý kiến đề nghị, nhìn hai chủ đề mới, Lãnh Lăng Duệ mở ngăn kéo, lấy ra hộp thuốc lá, rút một cây châm lửa. Trong ánh lửa sắp tắt, hắn đột nhiên ý thức được, nguyên bản mỗi ngày, lúc làm việc, mình đều cách không được thuốc lá, vậy mà hai ngày nay lại quên.

Từ từ thở ra, trong làn sương khói quanh quẩn, Lãnh Lăng Duệ nhất thời hứng khởi vào mục ôn chuyện, không để ý chút nào mà kéo xuống, tùy ý liếc một tiêu đề, ngẫu nhiên thở ra một làn khói dài.

Hút hết một điếu thuốc, Lãnh Lăng Duệ đem tàn thuốc dí vào gạt tàn, sau đó mở ra cửa sổ thư phòng, giúp thông gió một chút. Trở về bàn làm việc, định thoát khỏi 4rum, kết quả trượt tay một cái, nhấn vào một bài viết.

Lãnh Lăng Duệ định tắt đi cửa sổ mở sai, kết quả tầm mắt lướt qua một hình ảnh trên bài viết, chuột đang di động ngừng lại.

Một tranh minh họa nhân vật đơn giản kiểu âu châu, một đứa bé tóc đỏ mắt xanh lục, đội mũ dạ nhỏ trên đỉnh đầu, lễ phục nhỏ màu trắng nở hồng viền vàng, giày nhỏ màu cam, vẽ theo khuynh hướng hài hước, nhưng sự đặc thù quanh người cùng vật nhỏ hiện tại đang nằm trên sofa nhà mình giống nhau như đúc.

Lãnh Lăng Duệ trừng mắt, xác nhận một lần nữa, sau đó chỉnh chuột di hướng phía trước một chút, nhìn tiêu đề bài viết: "Một trong mười đại yêu tinh trong truyền thuyết phương tây :puck (là 1 nhân vật nổi tiếng trong tác phẩm "Giấc mộng đêm hè" của Shakespeare)

!!!!Lãnh Lăng Duệ lại rầm rầm kéo chuột thẳng tới phía dưới, quả nhiên, tất cả có mười hình nhân vật như vậy, mỗi hình đều có một đoạn thuyết minh.

Khụ...trong mười cái, chỉ có cái thứ nhất là có nhân dạng=_=_

Quay trở lại hình ảnh thứ nhất, Lãnh Lăng Duệ cúi người, xem lời thuyết minh dưới hình..

"Đây là một loại yêu tinh ở tại rừng rậm cổ xưa, thân cao không bằng một bàn tay của người trưởng thành, thường xuất hiện vào ban đêm, tới những ngày hội thường xuyên qua rừng rậm, tới những xóm làng lân cận để quấy rối, là một yêu tinh có tính tình bất hảo, thích đùa cợt người khác." (xem miêu tả của Poke trong "Giấc mộng đêm hè" để thương hơn nhiều, vào google ik)

Lãnh Lăng Duệ nhất thời không thể tiêu hóa

Kia Bé...từ lúc xuất hiện một cách khó hiểu từ tối qua cho tới giờ, có vẻ không biểu hiện ra đặc điểm "thích trêu cợt người, tính tình xấu xa"..bất quá, đặc điểm "thích ngủ thích ăn" này, Lãnh Lăng Duệ nhưng thật ra thực sự nhận thức khắc sâu à!=_=_

Tới giờ này, Lãnh Lăng Duệ - một người vốn không tin ma quỷ thần tiên, đột nhiên cảm thấy nhận thức ba mươi năm của mình bị lung lay, cuộc sống được hắn coi là bình thường tới không thể bình thường hơn nữa, tựa hồ trong một giây lơ đãng liên con mẹ nó trở nên ma huyền (huyền ảo)=_=_

Tắt laptop, Lãnh Lăng Duệ ném mình vào bồn tắm, hử hử mà ngâm mình hoàn toàn từ đầu tới chân, hi vọng có thể dùng nước ấm khiến cho đầu óc của mình nhanh chóng khôi phục năng lực tự hồi như bình thường.

Hắn đi qua sofa, nhin không được ghé qua nhìn nhìn, Bé như trước lui thành một bọc, thân thể ngủ say phập phồng theo từng nhịp thở.

Đột nhiên nhớ lời lúc nãy lên mạng xem thời tiết, hình như đêm nay nhiệt độ sẽ hạ. Lãnh Lăng Duệ đứng trước sofa trong chốc lát, rồi cục vãn lật khăn mặt lên, nâng Bé trở về phòng ngủ.

Đem Bé đặt ở bên phải gối, Bé từ từ nhắm mắt, bĩu môi, lật người, lại cuộn thành một cái tiểu cầu, từng lọn tóc đỏ thuận theo dần vào hai bên má, càng làm tôn lên làn da óng ánh bạch như ngọc, lông mi thật dài, tựa như hai đôi cánh vậy vậy, đẹp hơn không biết bao nhiêu lần so với cái hình minh họa trên mạng

Lãnh Lăng Duệ với điều khiển điều hòa, điều chỉnh nhiệt độ, sau đó đem khăn mặt đắp lại lên người Bé.

“..... Tiểu yêu tinh.”

6. Chương 6

Mãi cho tới đêm qua, Lãnh Lăng Duệ còn tưởng Bé trừ bỏ phản ứng rất lớn đối với việc ăn, tính cách tổng thể có vẻ ngốc, kết quả ngày hôm sau, hần rớt cục nhận thức đến, căn bản không phải như vậy.

Lúc trước, biểu hiện của Bé tương đối văn tĩnh (im lặng nhả nhận ==)), hóa ra là có nguyên nhân, bắt đầu là không hiểu tại sao bị đưa tới một nơi hoàn toàn xa lạ, đụng tới một người so với mình là Lãnh Lăng Duệ còn lớn hơn, bị dọa! Sau đó, lại bị vớt ở một căn phòng, cả ngày chưa được ăn gì, bị đói! O___O không biết có phải do hôm qua ngủ nhiều hay không, Bé mới sáng sớm đã tỉnh, từ dưới khăn mặt trên gối đầu mà bắt đầu mấp máy chui ra, đi đi đi, từ đệm chần tới gần ngực Lãnh Lăng Duệ, hướng về phía hần “thì thầm” hừ hừ vài tiếng, phát hiện không thể đánh thức hần, liền tiếp tục đi đi, tới gần mặt Lãnh Lăng Duệ, sau đó vươn hai bàn tay nhỏ, bùm bùm một trận loạn chụp ..(tát mấy phát!!!)

Lãnh Lăng Duệ khuôn mặt biểu hiện như đang muốn giết người diệt khẩu ngồi dậy, sờ sờ cái mặt bị vỗ cả buổi, nhíu mi nhìn qua cửa sổ, ngoài trời vẫn là một mảng tối đen như trước, không có một tia ánh sáng, hiển nhiên là còn chưa tới hừng đông, sau đó quay đầu, neho mắt nhìn đồng hồ báo thức đầu giường: 5h sáng!!!

5h!!!

Ai con mẹ nó, có thể giúp hần bóp chết tiểu yêu tinh kia!!!!

Nhắc vật nhỏ đang bám lấy cổ áo mình tựa bàn đu dây, Lãnh Lăng Duệ bay thẳng tới cuối giường, quăng một cái, hai cái, ba cái, vẫn không có gì bay ra. Lãnh Lăng Duệ liếc mắt nhìn, chỉ thấy Bé sử dụng cả hai tay hai chân sống chết ôm lấy ngón tay của mình, không thể nào gỡ xuống được.

Lãnh Lăng Duệ mặt đầy hắc tuyến =__=, tức giận nói: “ được rồi, được rồi, xuống ngay cho ta”.

Bé nghe vậy, ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, chớp chớp mắt nhìn hần, nhếch miệng cười ngốc hề hề, sau đó buông cả tay lẫn chân, nhảy lên giường.

Lãnh Lăng Duệ nhìn nụ cười rộng tới mang tai kia, gân xanh nơi thái dương nhảy mạnh, càu nhàu: ”người! sáng sớm đã lộn xộn cái gì?”

Bé bĩu môi, tay trái vòng sau người, tay phải sờ sờ bụng, bụng cực kì phối hợp kêu một tiếng. Đen mặt ngay tức khắc, Lãnh Lăng Duệ rít qua kẽ răng phun ra một câu “ chờ!”.

Tuy biết nấu cơm, nhưng hầu như Lãnh Lăng Duệ đều ăn tại căng tin của công ty cả ba bữa cho phương tiện, rất ít khi tự mình nấu.

Mở ra tủ lạnh, vơ vét cả hai ngăn, chỉ tìm được một hộp trứng, Lãnh Lăng Duệ lấy ra hai quả, vừa định đóng cửa lại, nghĩ tới sức ăn của Bé tối qua, tay dừng một chút, lại mở tủ lạnh lần nữa, đen mặt đem cả hộp trứng ra.

Tráng bốn quả trứng, lại hâm lại hai túi sữa cho nóng, bưng lên bàn ăn.

Lãnh Lăng Duệ đi tới phòng ngủ, định gọi vật nhỏ ra ăn sáng, nhưng tiểu yêu tinh kia tựa hồ đã nghe được mùi thơm, nhanh chóng từ trên giường nhảy xuống, nhảy nhảy nhót nhót xuyên qua Lãnh Lăng Duệ, khiến

hắn kinh dị xoay người trừng mắt nhìn Bé nhảy hai cái đã xuyên qua phòng khách, vào nhà ăn, xoạch một cái đã lên đến trên bàn.

“.....”

Lãnh Lăng Duệ cuối cùng cũng có thể lý giải: ”tối ngày hội sẽ xuyên qua rừng rậm xa xưa, đi tới các xóm làng xung quanh quây rối”. Đến tột cùng có tốc độ chạy trốn như thế nào, chỉ thấy Bé đã thực tự giác ngồi ngay ngắn cạnh cái bát cầm ống hút, chùn chụt bắt đầu uống sữa.

Lãnh Lăng Duệ liếc Bé một cái, sau đó bưng cốc sữa trước mặt mình, vừa uống một ngụm—“roạt roạt” phía đối diện truyền đến âm thanh tiếng ống hút trống không.

“... ”

Tay cầm cốc của Lãnh Lăng Duệ đơ một chút, sau đó tựa như chưa phát sinh gì, bình tĩnh buông cốc, không thèm nâng mắt, bắt đầu ăn phần trứng trắng của mình — thói quen! Mẹ nó, quả là một sự đáng sợ!==

Không nghe âm thanh ”khò khè” bên tai, Lãnh Lăng Duệ chậm rãi ăn. Ăn xong ngẩng đầu lên thì ba quả trứng trắng phía đối diện cũng đã biến mất.

Nhìn bé chớp chớp mắt sao ngập nước, Lãnh Lăng Duệ giật giật mồm: ” đừng nhìn ta, có nhìn nữa cũng không có đâu!” Dừng một chút, lại bồi thêm một câu: ”no quá ko tiêu hóa được, ta cũng không thiện tâm đưa ngươi đi bệnh viện đâu đấy!”...một tiểu yêu tinh như vậy đưa tới bệnh viện, cho dù là thú y hay nhân y đều bị dọa mất!==

Bé mếu máo, trực tiếp ngay tại chỗ nằm xuống, nằm ngay đơ

Lãnh Lăng Duệ không thèm quản nó, dọn dẹp này nọ, lại xem thời gian, sau đó ngồi lên sofa, bật TV, tùy ý chọn một kênh, xem chương trình Tin tức Tài chính Kinh tế buổi sáng.

Nhìn sắp tới giờ, Lãnh Lăng Duệ tắt TV, đứng dậy, lại tới phòng bếp, đi ngang qua bàn ăn, vẫn thấy Bé nằm ngay đơ trên bàn, nhin không được dùng tay đâm đâm bụng Bé, Bé như thường lệ ”ô oa” một tiếng sợ hãi, ngồi xuống ôm bụng mình, u oán trừng mắt kẻ hành hung, nhưng lại bị kẻ hành hung phớt lờ.

Lãnh Lăng Duệ liếc xéo nó một cái, lập tức vào bếp, đem bốn quả trứng còn lại tất cả đập vào chảo, tráng xong cất vào đĩa, đặt trên bàn ăn.

Bé vừa thấy cái ăn, lập tức sinh long hoạt hổ nhảy nhót, móng vuốt vừa tới gần cái đĩa lại bị tầm mắt giết người của Lãnh Lăng Duệ đảo qua, bắt đắc dĩ dừng lại.

“ Đây là cơm trưa, không được ăn bây giờ! Nếu không ta cho ngươi đói cả đêm!” Lãnh Lăng Duệ đen mặt, lạnh giọng cảnh cáo.

Bé nhăn nhó thu tay về để sau lưng, hướng Lãnh Lăng Duệ lộ ra nụ cười nịnh nọt, khiến hắn chột nôi gai ốc: ”đừng giả vờ ngoan với ta!”==

Vừa dứt lời, cười nịnh nọt đã thành cười ngây ngô.

Lãnh Lăng Duệ cảm thấy có điểm đau đầu...

Sợ trứng trắng bị lạnh, Lãnh Lăng Duệ chỉnh nhiệt độ điều hòa cao thêm một chút, sau đó nhấc lên chìa khóa, hướng tiểu yêu tinh trên bàn ăn hừ lạnh một tiếng xem như chào tạm biệt, liền ra cửa.

Mở cửa, Lãnh Lăng Duệ quay đầu nhìn lại, thái dương không ngoài dự đoán lại có thêm vài đường hắc tuyến ==

Chỉ thấy Bé từ trên bàn ăn nhảy lên, vừa nhảy vừa ra sức hướng Lãnh Lăng Duệ vẫy tay, biểu tình vừa thâm tình lại buồn cười(đến tột cùng là vẻ mặt quái gì?==, như kiểu ” tiền chồng” đi làm ý ==)

Lãnh Lăng Duệ sắc mặt như thường đóng cửa lại, đi thang máy trực tiếp xuống bãi đỗ xe, lái xe ra khu dân cư.

Tay vịn tay lái, qua kính nhìn siêu thị bị bỏ lại phía sau, trong lòng tính toán tối về nhớ mang cái gì đó để ăn, không thể mỗi ngày đều cho Tiểu yêu tinh ăn trứng được, dù sao nó cũng không phiền lắm. Lãnh Lăng

Duệ trong đầu nhất thời hiện lên hình ảnh lúc vừa ra khỏi nhà, nghĩ đến Bé không ngừng nhảy nhảy, khoe miệng không nhịn được mà hơi cong lên, nhưng ngay giây tiếp theo, liền lại khôi phục mặt than thường ngày, trong lòng thầm mắng chính mình một câu: "có bệnh!"

7. Chương 7

Một người một yêu, tổ hợp quý dị ở chung cũng đã ba, bốn ngày, cuối cùng Tiêu Dương cũng phong trần mệt mỏi mà trở lại.

Hắn cũng không gõ cửa mà thoải mái vào phòng Lãnh Lăng Duệ, ngồi vắt chéo chân trên sofa rung chân. Tiêu Dương cười hướng Lãnh Lăng Duệ ngồi sau bàn làm việc, mở miệng nói: "chuyện phiền toái muốn ta trở về hỗ trợ xử lý đâu?" Hắn nhún mày, mắt hướng lên trời nghĩ ngợi: "cái kia..cái gì ...món đồ chơi sống...sủng vật gì đó?"

Lãnh Lăng Duệ khoe miệng co rút lại, ánh mắt trời phía sau cửa sổ chiếu vào bao quanh thân hắn một tầng ánh sáng ấm áp, lại khiến khuôn mặt của hắn sắp bóng càng thêm đen __=

Tiêu Dương tiếp tục rung chân mười giây sau mới thấy Lãnh Lăng Duệ không thay đổi sắc mặt, chậm rãi trả lời: "quên đi, ở lại nhà ta làm sủng vật cũng tốt"

"Gi!--" Tiêu Dương đang rung chân bỗng dừng lại, tạo ra tiếng xương đầu gối cạch một cái, hắn ngoáy ngoáy lỗ tai, nghiêng đầu về phía Lãnh Lăng Duệ, nghiêng nghiêng cả người: "lỗ tai của ta xảy ra vấn đề sao? người nói..để ai làm sủng vật?"

Lãnh Lăng Duệ nhìn bộ dạng khoa trương của hắn, nhanh chóng bỏ xuống bút máy trên tay, cắn răng, nói rõ từng từ: "Ta.Tự.Minh!"

Tiêu Dương mất nửa ngày mới gấn lại được hai mảnh cảm rời ra của mình, nhìn Lãnh Lăng Duệ đang có xu thế muốn bùng nổ, đành ho nhẹ một tiếng, nhún nhún vai: "được rồi! Tùy người!"

Nói xong liền đứng dậy, phúi phúi com-le, đi ra cửa, tay vừa chạm tới cửa, hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó, quay đầu lại, hướng Lãnh Lăng Duệ hát cảm: "ta mới đi ko bao lâu,sao tóc người đã dài vậy? người là thú sao?"

" Cạch!!"

bút máy trong tay Lãnh Lăng Duệ gãy đôi,Tiêu Dương lắc mình ra ngoài, đóng lại cửa,hai tay đút túi quần, tiếp tục treo lên mặt nụ cười thân sĩ, bước thong thả về phòng mình,vừa mới đi được hai bước liền dừng lại, quay đầu, cúi người hướng Luna nháy mắt một cái: ""làm phiền tiểu thư Luna xinh đẹp, cho ta một ly cafe." Nói xong liền nhắc chân đi về phía trước, lưu lại Luna đứng tại chỗ, ngây người, đắm chìm trong dư âm gần gũi trầm thấp mà mê hoặc kia, thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Buổi tối, Lãnh Lăng Duệ lái xe rời khỏi công ty, từ sau gương chiếu hậu nhìn tóc mình, quả thật hơi dài, liền rẽ vào quán cắt tóc mới mở mà Tiêu Dương giới thiệu.

"Anh đẹp zai~,cắt ngắn, uốn, hay nhuộm tóc? Tôi thấy chất tóc của anh tốt lắm, màu tóc rất sáng, màu da cũng vừa phải, như vậy,tạo hình tóc, lại nhuộm một chút sê thực tôn...",tên thợ cắt tóc có kiểu đầu chỉ có một nhúm bạch mao (tóc trắng), đem đầu cắt tựa như núi Phú Sĩ kia, từ lúc Lãnh Lăng Duệ vào cửa tới giờ, vẫn lải nhải tựa như súng máy,ong ong gào thét bên tai khiến hắn đau hết cả đầu, nhẫn nại ném ra một chữ:n"cắt!!"=__=

Thái độ lạnh nhạt rõ ràng khôn gây trở ngại chút nào nhiệt tình của thợ cắt tóc: "thế anh muốn cắt kiểu tóc gì? ở đây có rất nhiều kiểu tóc, có rất nhiều loại phù hợp với khuôn mặt anh, xem này! kiểu tóc này có thể khiến người trở nên năng động, loại này khiến ngũ quan càng thêm tinh xảo, này khiến thêm cool...,này..,

Lãnh Lăng Duệ trong lòng thầm mắng Tiêu Dương ngàn lần, mắt kiên nhẫn, đánh gãy : "tùy!"

Gội đầu xong, Lãnh Lăng Duệ ngồi trên ghế mặc thợ cắt tóc tự do phát huy, người nọ mấy lần muốn tán gẫu cái gì đó để thay đổi không khí mà không thành công, đành bỏ cuộc, ngậm miệng lại toàn tâm ý cắt tóc Lãnh Lăng Duệ.

Từ đầu tới cuối, Lãnh Lăng Duệ biểu tình không thay đổi, không nhìn thợ cắt tóc, ngồi nghĩ miên man.

Nếu thật sự giữ lại tiểu yêu tinh kia, vậy không thể để nó tiếp tục trạng thái sống nhờ, ăn, mặc, ở, đi lại, những điều cơ bản này đều phải sắp xếp, chuyện này nguyên bản với người thường sẽ thật dễ dàng, nhưng giờ đổi thành một tiểu yêu tinh hẳn là không bình thường. [khụ==]

Giống loài không thường gặp, với hình thể phi thường bé, khiến Lãnh Lăng Duệ thực rối rắm.

Chờ hán nghĩ tốt phương án giải quyết, tóc cũng vừa cắt xong rồi.

Lãnh Lăng Duệ đem tầm mắt chuyển tới gương, ngây cả người, thợ cắt tóc đứng bên đúng lúc giải thích: "kiểu tóc này khiến người trở nên ôn hòa một chút"

" ... "

Không quen hất phần mái rơi rủ xuống che khuất lông mi, Lãnh Lăng Duệ lại nhìn chính mình trong gương. Mày kiếm thường xuyên nhăn lại bị ngăn trở, ánh mắt màu hổ phách xinh đẹp lập tức trở nên nổi bật hơn, trong ánh mắt thường hiện ánh sáng lạnh cũng có vẻ nhu hòa một chút.

Nhìn kiểu gì cũng thấy kiểu tóc trên đầu mình có chút cổ quái, Lãnh Lăng Duệ vẫn không nhận xuống được ý muốn lườm thợ cắt tóc một cái, xong mới vén rèm, ra khỏi cửa.

Dựa theo kế hoạch lúc trước, Lãnh Lăng Duệ lái xe tới siêu thị, khu trẻ em, mua vài bộ quần áo baby, còn có bộ đồ chơi đồ hàng với cốc nhỏ, đĩa nhỏ..., lại từ nhà hàng mua một chút đồ ăn trở về.

Tới nhà, Tiểu yêu tinh đã đói không chịu được, nằm phơi thây thành hình chữ đại tại trước cửa, cạnh giá giày.

" ... "

Lãnh Lăng Duệ dở khóc dở cười, nhắc Bé lên, đặt lên bàn ăn. Tiểu yêu tinh vừa thấy ăn liền như điều hầu chực mời, Lãnh Lăng Duệ nhanh nhẹn lấy bát đĩa, trước khi Bé ăn hết, theo miệng nó cướp lại bữa tối của mình, nhìn bàn ăn không còn một vụn nhỏ, Lãnh Lăng Duệ tưởng mình xuyên qua tới giai đoạn nạn đói hoành hành.

Hai ngày nay, tiểu yêu tinh dường thành thói quen, cơm nước xong liền nhảy lên sofa tại phòng khách, chờ Lãnh Lăng Duệ mở TV cho xem, tuy Bé xem mà không hiểu lắm, nhưng Bé vẫn xem thực vui==

Hôm nay, Bé con cũng khoan chân ngồi như tiểu Phật Di Lặc tại sofa cả nửa ngày, chờ xem chương trình trên TV.

Dọn dẹp xong, Lãnh Lăng Duệ đi tới, xách tiểu yêu tinh lên, lập tức vào bồn tắm. Đúng vậy! tắm rửa! nếu ở lâu, Lãnh Lăng Duệ sẽ không thể chịu được nó mấy ngày liền còn không tắm rửa.

Trước kia nghe nói nhiều vật nuôi mỗi khi tắm rửa đều rất không phối hợp, làm ẩm ỉ, vấy nước khắp nơi. Tuy Lãnh Lăng Duệ cảm thấy Tiểu yêu tinh bé như vậy, không tới mức nháo tới thủy mạn Kim Sơn (nước tràn qua cả núi), nhưng vẫn phải chuẩn bị tâm lý sẽ bị ướt đầm cả người. Đặt Tiểu yêu tinh lên bồn rửa mặt, lấy cái bồn nhỏ mới mua, pha nước ấm vừa phải, Lãnh Lăng Duệ ngẩng đầu, định vớt tiểu yêu tinh xuống, lại bị đơ tại chỗ. Khi hán đang pha nước tắm thì Tiểu yêu tinh đã thực chủ động, tự cởi quần áo!

" "

Lãnh Lăng Duệ sững sờ thật lâu, tiểu yêu tinh đông lạnh thật lâu, cuối cùng "Hắt xì", một tiếng hắt xì thật to, khiến nhúm tóc hồng trên đầu cũng run lên, chim nhỏ phía dưới cũng run theo ==

"Khụ..." Lãnh Lăng Duệ hoàn hồn, nâng Tiểu yêu tinh lên, bỏ vào trong bồn.

Tắm rửa vô cùng thuận lợi, vấn đề duy nhất là Tiểu yêu tinh rất chủ động, khiến Lãnh Lăng Duệ sững sờ, có vẻ không theo kịp tiết tấu..

Dùng khăn mặt gói Tiểu yêu tinh lại, thả vào phòng ngủ, thuận tay lấy đồng quần áo mới mua ra. Lãnh Lăng Duệ ngồi bên giường, không còn gì để nói, nhìn tiểu yêu tinh ỷ vào độ ấm của điều hòa, không sợ lạnh, liền giấy khỏi khăn mặt, trần truồng trên giường, bèn nắm nó trong tay, làn da bóng loáng nhẵn nhụi, nắm trong tay có một loại xúc cảm kì dị.

Lãnh Lăng Duệ đột nhiên nghĩ tới ban sáng, cùng Tiêu Dương ăn cơm tại căng tin công ty, tên kia nói: "người đặt tên cho vật nuôi, thể xác và tinh thần của nó đều thuộc về người!"

Đc rồi! Tên. Lãnh Lăng Duệ đối với việc đặt tên cho vật nuôi không thạo, nhớ tới trước kia nghe nói mèo kêu meo meo, chó kêu gâu gâu, sau một lúc lâu, nhắc tiểu yêu tinh lên trước mặt, mở miệng nói: "sau này người tên là Thầm thì" (=___= tên gì mà nghe quái dị quá vậy)

Một lúc lâu sau, linh khởi tiểu yêu tinh phóng tới trước mắt, Lãnh Lăng Duệ mở miệng: "Về sau người đã kêu Thầm Thì."

Tiểu yêu tinh lắc đầu "Ồm ọp?"

Lắc càng mạnh: "mẹ nó, thực phiền, gọi là Thầm thì, không muốn cũng phải gọi!"

Một tiếng "hông!" Lãnh Lăng Duệ chỉ cảm thấy ánh lửa chọt lóe trước mặt, phần mái trên trán vừa cắt đã bị thiêu trụ.

Mẹ nó! Ai có thể nói cho hắn, vì cái gì hắn mặc danh kì diệu bị một con tiểu yêu tinh bám lên?!! Lại còn là loại biết phun lửa!!!

Tiểu yêu tinh ngược mắt, thấy đã cháy sạch gần hết, liền quệt miệng, "piu" một tiếng, lại văng lên một dòng nước.

Lãnh Lăng Duệ bị chinh vô lực: "vậy rốt cuộc người muốn gọi là gì?"

"Kỉ Kỉ"

8. Chương 8

Sau khi Tiểu yêu tinh đốt tóc Lãnh Lăng Duệ, hắn liền muốn dùng khí tràng đông chết tiểu yêu tinh, không nói một lời, không cười (được rồi, vốn cũng sẽ không cười qua=___=), một chút liền nổi nóng.

Giờn à! Hắn là nuôi sủng vật, không phải nuôi tổ tông, hơi tí đã là phun lửa tưới nước, về sau còn có thể thế nào nữa!

Nhưng thật sự Lãnh Lăng Duệ có chút thất bại, cái hắn gọi là giận dữ cùng biểu hiện bình thường của hắn cũng chẳng khác nhau là mấy, cho nên gần một ngày giận dữ, tiểu yêu tinh hoàn toàn không có phản ứng gì, vẫn giữ thái độ như cũ.

Hôm nay là ngày nghỉ, thế mà mới hơn 6 giờ, Lãnh Lăng Duệ đã bị hai cái bàn tay tát tỉnh, trước đây có thể miễn cưỡng chịu đựng cơn tức, lúc này không thể áp chế được, mở mắt ra, không ngoài ý muốn chút nào, nhìn thấy tiểu yêu tinh làm như đương nhiên, nằm ghé trước mắt mình, vốn ánh mắt lục sắc chiếm cứ gần hết khuôn mặt lại nhìn với góc độ gần như thế khiến nó trông có vẻ lớn hơn nữa, ánh mắt hưng phấn không hề có chút áy náy nào nhìn Lãnh Lăng Duệ bị ép tỉnh.

Nguy hiểm nheo mắt, uy hiếp nhìn về phía tiểu yêu tinh, cúi đầu, từ miệng gần ra hai chữ: "Đi xuống!", liền định ngủ tiếp.

"Ba! Ba! Ba! Ba!"

Vừa nhắm lại mắt, hai bên má trái phải lại bị đánh mấy cái, tuy rằng bàn tay nhỏ, sức cũng yếu, nhưng bị tát như vậy, vẫn là có chút ngứa.

Cơn tức của Lãnh Lăng Duệ “oanh “ một phát! Bùng nổ: ”Mẹ nó! Người không để yên được sao!! Cho người ăn cho người mặc cho người ở còn phun lửa vào ta?! Lăn sang một bên đi! Cho người đói chết!”

Cuối cùng tiểu yêu tinh cũng cảm giác được không khí có điểm không thích hợp, cẩn thận thu lại hai bàn tay về sau lưng, chân trái vô ý thức giẫm lên chân phải, cắn môi cúi đầu, ánh mắt lại xuyên qua mấy sợi tóc đỏ rủ xuống nhìn trộm Lãnh Lăng Duệ. Tuy không thể hiểu tất cả lời nói của Lãnh Lăng Duệ, nhưng Bé vẫn thấy được đôi mắt hổ phách ôn nhu lại luôn khiến người ta không dám nhìn thẳng, nay lại có chút lạnh lẽo lộ ra, hơn nữa thanh âm trầm thấp, không che giấu chút nào tức giận, khiến tiểu yêu tinh phi thường khẳng định: chủ nhà đại nhân tức giận rồi!

Chủ nhà đại nhân tức giận, có nghĩa là đồ ăn của mình có khả năng từ nay về sau sẽ không có, hậu quả này thực nghiêm trọng, nghiêm trọng đến nỗi Tiểu yêu tinh thông minh làm ra lựa chọn: tình nguyện chịu đói nhất thời, hơn là phải đói cả ngày.==

Hành vi cùng đầu óc của tiểu yêu tinh tương đương đồng bộ, trong nháy mắt làm ra lựa chọn, một giây trước còn ở trên giường Lãnh Lăng Duệ quấy rầy, giây sau đã xoay người nhảy vài cái ra khỏi phòng, lưu lại Lãnh Lăng Duệ một mình không kịp phản ứng, trừng mắt nhìn khoảng không trước mắt, thật lâu sau, hừ một tiếng, nhắm lại hai mắt.

Khó được ngủ nướng, ai nhiều ai tử!=__= mấy ngày liên tục vào 5 giờ sáng bị tiểu yêu tinh đói khát đánh thức khiến không ngủ đủ, cơn tức tràn đầy Lãnh chủ nhà.

Chờ tới lúc Lãnh Lăng Duệ dậy đã là 9 giờ, mở ra rèm cửa, ánh mặt trời không chịu ngăn cản, chiếu vào trong phòng

Ánh mặt trời không chói mắt lắm, lại vô cùng ấm áp khiến người ta muốn vươn vai xoay lưng. đương nhiên, hắn không thực sự tùy ý làm động tác ảnh hưởng hình tượng như thế, chỉ hơi xoay cổ một chút thôi. những lúc như vậy, thường trong nháy mắt, làm người ta sinh ra một loại hương vị loại tham luyến .

Nếu không bị âm thanh tan vỡ của thủy tinh làm chấn kinh, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy mình có thể ngồi mãi cả sáng trong ánh dương quang .

Phiền não di ra khỏi phòng ngủ, nhìn đến cái chén thủy tinh đáng ra nguyên lành hoàn hảo đặt trên bàn hiện giờ vỡ vụn rơi trên mặt đất, xung quanh rải rác vụn thủy tinh, dưới ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ, phát ra ánh sáng khiến Lãnh Lăng Duệ chói mắt.

Ánh mắt di động lên phía trên, chỉ thấy tiểu yêu tinh kia ghé vào trên bàn, hai tay bám vào mép bàn, ngẩng đầu nhìn Lãnh Lăng Duệ, khoảng cách xa khiến hình ảnh tiểu yêu tinh bị che khuất, hắn không rõ biểu tình của khuôn mặt mê người kia đến tột cùng là gì, nhưng cũng có thể đoán, nhất định là hai mắt lớn mở to, miệng hơi mở thành hình chữ O nho nhỏ, loại biểu tình có chút vô tội, có chút ngốc lại có thể làm Lãnh Lăng Duệ gần xanh bạo khiêu (tức mà không làm gì được)

“ Người không yên tĩnh được một lát sao?!” hắn cơ hồ là cắn răng mà nói ra những lời này.

Nguyên bản cơn tức đã hơi dập tắt lại dễ dàng bị đốt lên, hắn vốn không phải là người biết giữ kiên nhẫn.

Lạnh lùng xoay người ra ban công lấy chổi, tiểu yêu tinh thấy Lãnh Lăng Duệ cúi người cẩn thận dọn dẹp vụn thủy tinh, hơi áy náy đứng lên khỏi bàn, gãi gãi đầu, sau đó nhảy xuống dưới.

Lãnh Lăng Duệ vừa định rống một câu :” Đừng đến thêm phiền” đã thấy nó linh hoạt nhảy trên mặt đất, dưới chân như có ý thức tránh khỏi những mảnh vụn thủy tinh, tay không ngừng nhặt từng mảnh vụn, vung vàng ném vào sọt =__=

Nhặt vụn thủy tinh cũng làm tựa như ném bóng rổ, Lãnh Lăng Duệ không nhịn được mà oán thầm

Dù tiểu yêu tinh có bao nhiêu tích cực dọn dẹp cũng không thể bù đắp sai lầm nghịch ngợm làm vỡ chén thủy tinh của nó, Lãnh Lăng Duệ càng cảm thấy cần cho tiểu yêu tinh này biết sai biết sợ

Muốn dạy vật nuôi, phải bắt đầu ngay từ khi còn bé!

Vì thế, tiểu yêu tinh thấy Lãnh Lăng Duệ dọn dẹp xong, vào phòng vệ sinh rửa mặt, liền mang theo ánh mắt sáng ngời hữu thần, tràn đầy mong đợi ngồi trên bàn cơm chờ ăn.

Mười phút sau, Lãnh Lăng Duệ ra khỏi nhà vệ sinh, vào phòng khách bật TV lên, lại mười phút nữa qua, Lãnh Lăng Duệ bắt chéo chân trái lên đùi phải, một tay khoác lên tay vịn sofa, một tay cầm điều khiển, lại mười phút nữa qua đi, Lãnh Lăng Duệ trao đổi vị trí hai chân một chút, tay khoác lên tay vịn sofa đổi thành chống cằm.

“Cô lô, cô lô cô lô ~” Tiểu yêu tinh vẻ mặt cầu xin nghe chính bụng mình hát khúc vui ca. Rất cực, tiểu yêu tinh cúi đầu nhảy xuống bàn ăn, cọt đến bên người nam nhân đang ngồi ở sofa, nhảy lên ghế, sau đó vươn tay kéo góc áo hắn

Tuy rằng xem TV nhưng Lãnh Lăng Duệ vẫn dùng dư quang chú ý nhất cử nhất động của tiểu yêu tinh. Hắn bắt động thanh sắc ngồi, nhưng cảm giác góc áo bị nhẹ nhàng túm kéo mấy cái, làm trái tim hắn từng chút một trở nên mềm mại.

Khẽ thở dài nhẹ đến nỗi cơ hồ ko thể nghe thấy, Lãnh Lăng Duệ nhắc Tiểu yêu tinh đang bám quần mình ra, đứng dậy trở về phòng đổi một bộ quần áo khác ra nấu cơm.

Nhưng tiểu yêu tinh bị nhắc ra lại tưởng Lãnh Lăng Duệ còn chưa nguôi giận, định bỏ qua mình, vì thế vội vàng vàng nhảy khỏi sofa, đuổi theo bước chân hắn hướng tới phòng ngủ.

Lãnh Lăng Duệ chỉ lo đi nhanh hướng phía trước, không chú ý phía sau tiểu bắt điểm đang nhảy đến phía sau, vào phòng liền theo quán tính đóng cửa lại, kết quả cảm giác được lúc cửa sắp đóng bị cái gì đó chặn lại trong nháy mắt, nghe được tiếng kêu sợ hãi vô cùng quen thuộc “ô oa!~”

Vội vàng mở cửa lần nữa, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy tiểu yêu tinh nằm cong ở khe cửa “ô ô” rên rít, tuy Lãnh Lăng Duệ đóng cửa không mạnh, nhưng hiển nhiên Bé bị kẹp không nhẹ.

Biểu tình cứng nhắc trên mặt Lãnh Lăng Duệ cuối cùng cũng trở nên nhu hòa, ngồi xổm xuống, tự tay cẩn thận nâng Bé con lên, cũng không biết Bé đau làm sao, chỉ thấy Bé trong lòng bàn tay dày rộng của mình, cong thân mình không nhịn được run rẩy, trong đôi mắt lục sắc thật to tràn ngập một tầng thủy khí nồng đậm, tựa hồ chỉ hơi chớp mắt sẽ rơi xuống từng giọt, miệng thấp giọng lầu bầu thứ ngôn ngữ mà Lãnh Lăng Duệ hoàn toàn nghe không hiểu, mang theo thần thái ủy khuất, khiến hắn không nhịn được hơi cong ngón trỏ, dùng đầu ngón tay cẩn thận nhẹ nhàng vỗ về Bé.

Đến tận đây, cuộc giận dỗi giằng co một ngày mười một tiếng ba mươi sáu phút hoàn toàn chấm dứt, khiến Lãnh Lăng Duệ ý thức được một vấn đề rất lớn : Ngôn ngữ không thông thực con mẹ nó phiền toái

9. Chương 9

Lãnh Lăng Duệ suy nghĩ thực rõ ràng. Nếu cảm thấy ngôn ngữ không thông là vấn đề, vậy phải tìm phương pháp giải quyết.

Đêm đó, Lãnh Lăng Duệ nằm thẳng ở trên giường nghĩ ngợi...

Đối với ngôn ngữ của tiểu yêu tinh, qua một tuần ở chung, như trước hắn chỉ cảm thấy Bé nói mấy từ không hề có ý nghĩa như “Thì thăm” hay “Quang quác quang quác”, nếu không phải biểu, tình động tác của tiểu yêu tinh có chút khoa trương, cảm xúc biểu đạt thực đúng chỗ, hắn có lẽ không thể lý giải nổi ý tứ của nó. Ngược lại, đối với suy nghĩ cùng ngôn ngữ của hắn, tiểu yêu tinh thật ra cơ bản có thể hiểu được, trừ bỏ những từ dùng để mắng chửi người! =__=

Trên cơ bản, Lãnh Lăng Duệ nói cái gì, nó đều có thể phản ứng chính xác. Hơn nữa, có thể khẳng định, nó nghe hiểu được mà không phải theo biểu tình động tác của Lãnh Lăng Duệ mà phán đoán — mặt lạnh diêm vương từng có biểu tình sao? [khụ, trừ bỏ thời điểm tức giận]

Bởi vậy có thể ra một kết luận: nếu Lãnh Lăng Duệ phải học ngôn ngữ của tiểu yêu tinh, hai chữ thôi: đừng mơ! Để cho tiểu yêu tinh học tiếng người, thì cơ bản có thể !

Huống hồ, nếu là yêu tinh, có thể phun hỏa có thể phun nước có thể nghịch ngợm có thể gây sự, học thêm một ngôn ngữ có lẽ không tính là việc khó.

Ngày hôm sau, Lãnh Lăng Duệ ngồi ở văn phòng, sau bàn giám đốc màu nâu đậm, hai tay đặt trên bàn, mười ngón giao nhau để ở cằm, tầm mắt vô thức dừng ở những đường vân gỗ trên bàn, theo văn lộ nhìn đến mặt bàn bên cạnh ngừng lại, sau đó cầm lấy điện thoại trầm giọng nói: “Lura, lại đây một chút.”

Mỗi lần Lura nghe cấp trên gọi, tâm can đều muốn nhún nhảy, thường không phải mình làm sai chuyện gì bị phát hiện bị mắng thì cũng là sai mình đi gọi người khác đến chịu mắng =__=

Sợ hãi đứng trong văn phòng Lãnh Lăng Duệ, Lura khẽ nuốt nước miếng, chờ hần mở miệng, thế nhưng, sau một lúc lâu vẫn chẳng thấy hần có động tĩnh gì.

Lura nhin không được giương mắt nhìn lại, dưới sắc vàng của ánh mặt trời, nam nhân ngồi sau bàn có vẻ càng thêm khó có thể với tới, kiểu tóc mới đổi so với trước kia càng thêm giỏi giang nghiêm nghị, sợi tóc trên trán hơi nghiêng về bên phải, lộ ra cái trán trơn bóng, hai hàng lông mày kiếm tà dương nhập, khiến đôi mắt xinh đẹp màu hổ phách càng thêm lạnh băng, đường cong sắc bén như đao khắc cùng khí tràng đáng sợ quanh thân, ngay cả dương quang ấm áp ôn nhu quanh mình cũng không thể làm tan chảy, tương phản càng khiến người ta có cảm giác “cự nhân vu ngàn dặm”.

Kiểu tóc trước đây với phần mái dài có thể che khuất mặt mày thật tốt! nhà tạo mẫu nào đã cắt?! Phần mái phía trước cắt làm j? tuy rằng rất tuần tus~~ nhưng là! Ít nhất che như vậy sẽ ko dọa người a~~ trong lòng Lura tiếng ai oán âm ỷ, nếu nàng biết Boss đại nhân của nàng vì mái bị người đốt mới bắt buộc sửa ngắn như vậy, có thể hay ko học mẫu! =__=

Nhìn đến mắt Lãnh Lăng Duệ, Lura giật mình, tầm mắt khiến người cảm thấy lạnh lẽo đang hướng chính mình phóng đến, vội vàng cup mắt xuống, đem ánh mắt từ trên mặt boss chuyển xuống tay

Ngón tay thon dài với khớp xương rõ ràng đan vào nhau lỏng lẻo, hai ngón trở nhẹ nhàng chạm vào nhau, động tác đơn giản lại khiến Lura nhìn phát ngốc.

Quả nhiên, vẫn là bàn tay Boss có vẻ dễ thương hơn...

Hai người liền như vậy một đứng một ngồi im lặng hồi lâu, Lãnh Lăng Duệ buông hai tay đan nhau ra, nâng mắt nhìn Lura, ho nhẹ một tiếng thanh thanh yết hầu. Lura phản xạ có điều kiện thẳng lưng, trong lòng có chút khẩn trương không hiểu tại sao.

“Khụ..... Cô..... chăm sóc trẻ con bao giờ chưa?” Lura ko kịp phản ứng nhìn Lãnh Lăng Duệ: “Gì cơ?” Trong lòng lại may mắn vạn phần mình không đi đôi giày cao gót mới mua

Lãnh Lăng Duệ theo thói quen buông xuống tay: “Chính là trẻ con còn không thể nói í..... Nếu muốn dạy nó nói chuyện nên làm như thế nào?”

Lura có xúc động, muốn hung hăng véo chính mình một cái để kiểm tra có phải hay không đang nằm mơ!

Thấy nàng vẫn ngơ ngác, Lãnh Lăng Duệ nhất thời có chút mất kiên nhẫn, lạnh miệng nói: “Quên đi.....”

“A! ~” Nhưng lại bị Lura vội vàng đánh gãy, “Thật có lỗi, tổng giám đốc, tôi vừa rồi nhất thời không kịp phản ứng lại, tôi, tôi chăm sóc qua, con của chị gái tôi, tôi có dạy bé nói vài từ”. Lãnh Lăng Duệ ngả về sau, dựa vào lưng ghế, một tay cầm bút máy trên bàn dùng để phê văn kiện, một bên phát tay bảo nàng nói tiếp

“Kỳ thật rất đơn giản, phải có kiên nhẫn, từng từ đều phải lặp lại nói cho đứa nhỏ nghe, tốt nhất là kết hợp với thực vật, hoặc là phối hợp với một ít truyện thiếu nhi, không ngừng mà kích thích bé nghe nhìn, sau đó dụ dỗ bé đi theo mình tận lực học nói, mới bắt đầu có lẽ chỉ có thể y y nha nha, nhưng qua thời gian dài, có thể học được nói ~!” Lần đầu thảo luận cùng Lãnh Lăng Duệ vấn đề không công việc Lura có chút hưng phấn, nói cũng hơi nhanh, khiến những chuyện về việc tư mà trước đây đánh chết nàng cũng không nói nên lời, chỉ phải hự hự thực thực mà vòng vèo hỏi sếp mà giờ chưa kịp suy nghĩ liền thốt ra: “tổng giám đốc, thân thích trong nhà ngài không ai có đứa nhỏ giống vậy sao? Ngài chưa gặp qua?”

Lãnh Lăng Duệ nghe thế, biểu tình rõ ràng cứng một chút, sau đó mặt vô biểu tình, lắc đầu, “Không.” bút máy trong tay chấm lên giấy trên mặt bàn, phát ra tiếng vang nho nhỏ: ”tôi không có thân thích”.

“A?” vừa hỏi xong đã muốn tự giết mình, Lura có chút kinh ngạc nghe câu trả lời của Lãnh Lăng Duệ, không chỉ kinh ngạc lời nói của hắn, còn kinh ngạc bởi biểu tình của hắn khi nói ra câu đó, biểu tình vô cùng lạnh lùng, mang theo sự không quan tâm.

Hiển nhiên, Lãnh Lăng Duệ không muốn tiếp tục nói về chuyện này , liền khoát tay: “Được rồi, tôi đã hỏi xong , cô đi ra ngoài đi.” Sau đó mí mắt cũng không nâng, tiếp tục vùi đầu vào văn kiện.

Kết hợp thực vật..... khiến cho trẻ con biết nói là gì..... chuyện này, chắc chắn tiểu yêu tinh đã biết rồi!==

Trên cơ bản, nói gì đó, Bé đều có thể cùng thực vật so sánh , có thể lý giải. Như vậy, chỉ cần làm cho nó mở miệng học là được.....

Lura đi rồi, Lãnh Lăng Duệ kết hợp lý luận với thực tế, quyết định, mau bắt đầu dạy học.

Cùng Tiêu Dương tạm biệt, Lãnh Lăng Duệ nhân dịp hiệu sách chưa đóng cửa, rời công ty sớm, lên xe hướng hiệu sách lớn nhất thành phố.

Dưới hết ánh mắt nồng cháy này tới ánh mắt nồng cháy khác của các bà mẹ trẻ,, Lãnh Lăng Duệ có chút xấu hổ, ở khu sách báo dành cho trẻ nhỏ tìm kiếm,rút ra mấy quyển sách vỡ lòng, liền ôm sách vội vàng đến quầy thu ngân, nhìn nhân viên thu ngân đánh mã giá (kiểu đánh mã vạch) từng quyển sách một, Lãnh Lăng Duệ một bên lấy tiền, một bên ở trong lòng yên lặng mắng chính mình: thật là mất mặt hoàn toàn!

10. Chương 10

Trở lại trong xe, ném chồng sách vỡ lòng cho trẻ nhỏ vào ghế, nhìn bìa hoạt họa, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy cuộc sống của mình đang phát triển theo một phương hướng quý dị, ngày trước, buổi tối về nhà, một ly cà phê, mấy điều thuốc,ở thư phòng ngồi đến mười giờ,sau đó tắm rửa, đi ngủ. Những ngày đơn giản đã đi không còn trở lại.

Nhưng là, từ một người đàn ông mặt lạnh vì sự nghiệp một lòng vì công việc tới giờ thành vú em không thể chăm sóc nổi một đứa bé, lại thay đổi như vậy, đối với Lãnh Lăng Duệ mà nói, quả thật là khó khăn. Lấy sự kiên nhẫn của hắn mà dạy tiểu yêu tinh nói, phỏng chừng nó không học được vài từ có khi đã bỏ mạng dưới chuông của Lãnh Lăng Duệ.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ, không sai biệt lắm cũng là lúc công ty tan tầm, Lãnh Lăng Duệ lấy di động gọi cho Tiêu Dương.

“Này, tối nay có rồi không?..... về trường học? Ngày mai có tiết?..... Người chừng nào thì sống quy củ về đêm như vậy?..... Đến nhà ta một chuyến đi, có việc nhờ người.” Nói xong, cũng không chờ bên kia đáp ứng hay không liền “Ba”cúp điện thoại.

Nghĩ Tiêu Dương tên kia không thể không nhân tiện đến ăn cơm chùa, mà mình mời hắn đến liền phải tự giác xuống bếp, thực con mẹ nó phiền toái!! Lãnh Lăng Duệ có chút cảm giận, đập mạnh chân ga.

Mang nguyên liệu nấu ăn thuận đường mua ở siêu thị, từ tay phải chuyển sang tay trái đang cầm sách, Lãnh Lăng Duệ lấy chìa khóa, mở cửa, không có gì bất ngờ, nhìn thấy cái kia đối chết quỷ tiểu yêu tinh đang hướng hắn nhảy tới ngay tại giá giày gần trong gang tấc, mặc quần áo chính mình mua cho: áo khoác lông đen xù khiến người bé càng thêm tròn , tôn lên hai má trắng nõn, phần nộn cùng mái tóc lửa đỏ dẫn nhân chú mục.

Qua vài ngày, Lãnh Lăng Duệ đã quen với tình cảnh này, đổi dép lê, nhìn tiểu yêu tinh, Bé hướng hắn nhếch miệng cười ngốc vô cùng, sau đó nhanh nhẹn nhảy khỏi giá giày.

Đặt nguyên liệu nấu ăn cùng xấp sách lên bàn, Lãnh Lăng Duệ liền vào phòng ngủ, cởi tây trang trên người, cởi áo khoác treo lên giá áo, tháo caravat xám ngoài sơ mi, nới lỏng cổ áo cùng cúc áo ở cánh tay, sau đó tùy ý xắn tay áo lên một chút, lộ ra cánh tay mạch sức khỏe mạnh.

Lúc nấu cơm hán thường mặc quần áo ở nhà kiểu này, chủ yếu bởi thực sự không thích tạp dề, bắt hán mặc tạp dề còn khó hơn bắt hán lúc nào cũng phải tươi cười với người khác.

Ra khỏi phòng, Lãnh Lăng Duệ lê dép hướng bàn đi tới, cúi người nhấc lên mấy túi nguyên liệu nấu ăn, lại phát hiện tiểu yêu tinh, thế nhưng ngồi giữa đồng sách, hiếu kì lật xem. Nhìn không ra a, rất ham học hỏi a! Tuy rằng trong lòng tương đối vừa lòng, nhưng Lãnh Lăng Duệ cũng không thể hiện ra mặt, mang theo thức ăn vào phòng bếp.

Một bên nhìn sách hướng dẫn nấu ăn, một bên thuần thực nấu, khi thì thêm chút gia vị, sau đó lưu loát xào, mùi thơm tràn ra từ phòng bếp. Trái ngược với đại đa số mọi người, khi nấu cơm Lãnh Lăng Duệ chưa bao giờ nếm thử độ mặn nhạt, nhưng hán lại có thể nắm chắc lượng gia vị, làm đồ ăn tương đối ngon.

Bất quá nhiều năm qua, nếm qua cơm hán nấu, phỏng chừng trừ bỏ chính hán cũng chỉ có Tiêu Dương, ngay cả mấy bạn gái trước đây đều chưa từng có cơ hội thưởng thức qua, hiện tại lại thêm một cái — tiểu yêu tinh.

Thuần thực bày đồ ăn, sau đó bưng lên bàn ăn, vừa đặt bát canh cuối cùng xuống, chuông cửa vang.

Lãnh Lăng Duệ dọn dẹp phòng bếp một chút, lại xoa xoa tay, mới chậm rì rì đi mở cửa, nhìn nam nhân ngoài cửa, trào phúng nói: “Người đến đúng lúc nhỉ ?!”

Tiêu dương giờ giờ gói to trong tay lên: “Hai ta lâu rồi không cùng nhau uống, không đi quán bar, uống ngay ở nhà cũng được”.

Lãnh Lăng Duệ từ giá giấy cầm đôi dép lê ném trước mặt y, sau đó giương mắt nhìn nhìn rượu y mang trong tay, không cho chút mặt mũi nói :v“Tìm người có việc, uống rượu để sau!”

Tiêu Dương đang đóng cửa, đổi giày, nghe nói thế, nhất thời kinh dị, sững sờ tại chỗ, sau một lúc lâu mới nói: “Có rượu uống, người thế nhưng lại cự tuyệt??? Người chịu đả kích gì, trở nên bất thường như vậy ?”

Lãnh Lăng Duệ mặc kệ y, nói: “Đừng hy vọng ta phục vụ người ăn cơm, tự làm đi!”

Không nói gì nhìn chỗ rượu mình mất công mang đến, Tiêu Dương bất đắc dĩ đi tới sofa, suy nghĩ, đặt túi đựng rượu lên bàn, lại vô tình nhìn thấy đồng sách trên bàn, cứng ngắc!

“Người anh em, người.....”

Lãnh Lăng Duệ ở nhà ăn, không chú ý tới nơi này, nghe giọng điệu của Tiêu Dương mới ngẩng đầu nhìn qua, không kiên nhẫn nói :“ Cái gì khiến người động kinh bất chợt vậy?”

Tùy tay dùng hai ngón tay nắm một góc sách quơ quơ hướng nhà ăn, Tiêu Dương thu lại nụ cười bên khóe miệng, nói:“Ta mới về thành phố T vài ngày, người chừng nào thì có con tư sinh hả ?”

Lãnh Lăng Duệ h mới nhớ tới mình đem sách đặt ở trên bàn, ngay lập tức đen mặt nói :“ loạn thất bát tao cái gì ?! Người nghĩ ta giống người, rồi loạn nội tiết tố hay sao?!”

“Này uy uy, đừng oan uống ta!” Tiêu Dương vội vàng phản bác, “nếu không phải có con tư sinh, người mua sách cho trẻ con nhiều thế này làm gì?”

Lãnh Lăng Duệ buông chiếc đĩa trong tay, đi tới, phát hiện tiểu yêu tinh lúc trước ở trên bàn đọc sách đã ly khai từ bao giờ, thở dài, lấy lại cuốn sách Tiêu Dương đang cầm, vút lên bàn , giải thích nói: “Nhặt được một tiểu hài tử còn chưa biết nói.”

“.....” Tiêu Dương sững sốt một chút, xuất hồ ý liệu (bất ngờ ngoài dự đoán) không có phản ứng gì, nhún vai tỏ vẻ hiểu. Nhìn xung quanh một chút, hán nghi hoặc nói: “Tiểu hài tử đâu? Sao đến lâu rồi vẫn không thấy?”

“Khụ,” Lãnh Lăng Duệ thanh thanh yết hán, “Không biết, vừa nãy nó còn ngồi ở trên bàn trà đọc sách , giờ không biết nhảy đi đâu nữa.”

Ngồi ở trên bàn trà??? Chưa biết nói lại có thể đọc sách?? Còn có thể nhảy ???=__=

Tiêu Dương càng nghe càng cảm thấy sự quý dị trong lời nói của Lãnh Lăng Duệ.

“..... Trước đó người nói muốn ta xử lý súng vật (món đồ chơi sống) gì đó cơ mà?”

“Chính là nó.”

Tiêu Dương hắc tuyến: “Người thế nhưng có ý đồ ném tiểu hài tử cho ta nuôi?!!! Một Tiêu Vũ đã khiến ta rất vất vả rồi a!” __=

Đúng lúc này, Lãnh Lăng Duệ đột nhiên mất sắc nhìn đến cạnh cửa phòng ngủ, Bé đang tham đầu tham não(thò đầu ra) nhìn hai người ở phòng khách, bất đắc dĩ nói: “Được rồi, đừng trốn phía sau cửa, đi ra đi!”

Nghe Lãnh Lăng Duệ đột nhiên cất tiếng, hoảng sợ, lời nói không giống nói với mình, sau khi Tiêu Dương kịp phản ứng lại, theo tầm mắt Lãnh Lăng Duệ nhìn hướng cửa phòng ngủ. Theo lẽ thường, đem tầm mắt dừng ở độ cao bình thường của tiểu hài tử, không phát hiện cái gì, lại nhìn xuống một chút, cuối cùng, cách khoảng mười ly, nhìn thấy một Bé con ngượng ngùng đi ra từ phía sau cửa, sau đó nhảy lại đây giống bóng cao su bám lên cổ áo Lãnh Lăng Duệ, nắm chắc, quay đầu, về mặt tò mò nhìn Tiêu Dương, mà Tiêu Dương giờ đã muốn hoàn toàn hóa đá.

Nhìn y có vẻ không kịp tiếp nhận được những gì đang xảy ra, Lãnh Lăng Duệ chỉ có thể đem sự tình, từ đầu chí cuối nói một lần.

Tiêu Dương về mặt lẫn lộn: “chuyện không bình thường như vậy, người chỉ nói một câu: “Nhặt được một tiểu hài tử không biết nói để nói sao???!!!”

Lãnh Lăng Duệ thần nhiên gật đầu.

“.....”

Nhất thời, có chút lo lắng cho mục đích mình bị tìm đến, Tiêu Dương trều khoe miệng: “Người tìm ta đến rốt cuộc để làm gì?”

“Muốn người làm gia sư.” Lãnh Lăng Duệ cầm lấy tiểu yêu tinh trước ngực, nhắc đến trước mặt hần, trăm nghìn thiết nói: “dậy nó nói chuyện!”

“.....” Càng thêm khẳng định người mình nhận thức từ nhỏ là là bằng hữu tồi tệ mười phần, Tiêu Dương buồn bực: “Ta chưa dạy qua trẻ mẫu giáo!”=__=

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: jj rất cục không rút..t_____t

~

11. Chương 11

Trở lại trong xe, ném chồng sách vỡ lòng cho trẻ nhỏ vào ghế, nhìn bìa hoạt họa, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy cuộc sống của mình đang phát triển theo một phương hướng quý dị, ngày trước, buổi tối về nhà, một ly cà phê, mấy điều thuốc, ở thư phòng ngồi đến mười giờ, sau đó tắm rửa, đi ngủ. Những ngày đơn giản đã đi không còn trở lại.

Nhưng là, từ một người đàn ông mặt lạnh vì sự nghiệp một lòng vì công việc tới giờ thành vú em không thể chăm sóc nổi một đứa bé, lại thay đổi như vậy, đối với Lãnh Lăng Duệ mà nói, quả thật là khó khăn. Lấy sự kiên nhẫn của hần mà dạy tiểu yêu tinh nói, phỏng chừng nó không học được vài từ có khi đã bỏ mạng dưới chướng của Lãnh Lăng Duệ.

Nàng cổ tay nhìn đồng hồ, không sai biệt lắm cũng là lúc công ty tan tầm, Lãnh Lăng Duệ lấy di động gọi cho Tiêu Dương.

“Này, tối nay có rồi không?..... về trường học? Ngày mai có tiết?..... Người chừng nào thì sống quy củ về đêm như vậy?..... Đến nhà ta một chuyến đi, có việc nhờ người.” Nói xong, cũng không chờ bên kia đáp ứng hay không liền “Ba” cúp điện thoại.

Nghĩ Tiêu Dương tên kia không thể không nhân tiện đến ăn cơm chùa, mà mình mời hắn đến liền phải tự giác xuống bếp, thực con mẹ nó phiền toái!! Lãnh Lăng Duệ có chút cảm giận, đập mạnh chân ga.

Mang nguyên liệu nấu ăn thuận đường mua ở siêu thị, từ tay phải chuyển sang tay trái đang cầm sách, Lãnh Lăng Duệ lấy chìa khóa, mở cửa, không có gì bất ngờ, nhìn thấy cái kia đối chết quỷ tiểu yêu tinh đang hướng hắn nhảy tới ngay tại giá giày gần trong gang tấc, mặc quần áo chính mình mua cho: áo khoác lông đen xù khiến người bé càng thêm tròn , tôn lên hai má trắng nõn, phần nộn cùng mái tóc lửa đỏ dẫn nhân chú mục.

Qua vài ngày, Lãnh Lăng Duệ đã quen với tình cảnh này, đổi dép lê, nhìn tiểu yêu tinh, Bé hướng hắn nhếch miệng cười ngốc vô cùng, sau đó nhanh nhẹn nhảy khỏi giá giày.

Đặt nguyên liệu nấu ăn cùng xấp sách lên bàn, Lãnh Lăng Duệ liền vào phòng ngủ, cởi tây trang trên người, cởi áo khoác treo lên giá áo, tháo caravat xám ngoài sơ mi, nới lỏng cổ áo cùng cúc áo ở cánh tay, sau đó tùy ý xấn tay áo lên một chút, lộ ra cánh tay mạch sắc khỏe mạnh.

Lúc nấu cơm hắn thường mặc quần áo ở nhà kiểu này, chủ yếu bởi thực sự không thích tạp dề, bắt hắn mặc tạp dề còn khó hơn bắt hắn lúc nào cũng phải tươi cười với người khác.

Ra khỏi phòng, Lãnh Lăng Duệ lê dép hướng bàn đi tới, cúi người nhắc lên mấy túi nguyên liệu nấu ăn, lại phát hiện tiểu yêu tinh, thế nhưng ngồi giữa đồng sách, hiều kì lật xem. Nhìn không ra a, rất ham học hỏi a! Tuy rằng trong lòng tương đối vừa lòng, nhưng Lãnh Lăng Duệ cũng không thể hiện ra mặt, mang theo thức ăn vào phòng bếp.

Một bên nhìn sách hướng dẫn nấu ăn, một bên thuần thực nấu, khi thì thêm chút gia vị, sau đó lưu loát xào, mùi thơm tràn ra từ phòng bếp. Trái ngược với đại đa số mọi người, khi nấu cơm Lãnh Lăng Duệ chưa bao giờ nếm thử độ mặn nhạt, nhưng hắn lại có thể nắm chắc lượng gia vị, làm đồ ăn tương đối ngon.

Bất quá nhiều năm qua, nếm qua cơm hắn nấu, phỏng chừng trừ bỏ chính hắn cũng chỉ có Tiêu Dương, ngay cả mấy bạn gái trước đây đều chưa từng có cơ hội thưởng thức qua, hiện tại lại thêm một cái — tiểu yêu tinh.

Thuần thực bày đồ ăn, sau đó bưng lên bàn ăn, vừa đặt bát canh cuối cùng xuống, chuông cửa vang.

Lãnh Lăng Duệ dọn dẹp phòng bếp một chút, lại xoa xoa tay, mới chậm rì rì đi mở cửa, nhìn nam nhân ngoài cửa ,trào phúng nói: “Người đến đúng lúc nhỉ ?!”

Tiêu dương giờ giờ gói to trong tay lên: “Hai ta lâu rồi không cùng nhau uống, không đi quán bar, uống ngay ở nhà cũng được”.

Lãnh Lăng Duệ từ giá giày cầm đôi dép lê ném trước mặt y, sau đó giương mắt nhìn nhìn rượu y mang trong tay, không cho chút mặt mũi nói :v“Tìm người có việc, uống rượu để sau!”

Tiêu Dương đang đóng cửa, đổi giày, nghe nói thế, nhất thời kinh dị, sững sờ tại chỗ, sau một lúc lâu mới nói: “Có rượu uống, người thế nhưng lại cự tuyệt??? Người chịu đả kích gì, trở nên bất thường như vậy ?”

Lãnh Lăng Duệ mặc kệ y, nói: “Đừng hy vọng ta phục vụ người ăn cơm, tự làm đi!”

Không nói gì nhìn chỗ rượu mình mất công mang đến, Tiêu Dương bất đắc dĩ đi tới sofa, suy nghĩ, đặt túi đựng rượu lên bàn, lại vô tình nhìn thấy đồng sách trên bàn, cứng ngắc!

“Người anh em, người.....”

Lãnh Lăng Duệ ở nhà ăn, không chú ý tới nơi này, nghe giọng điệu của Tiêu Dương mới ngẩng đầu nhìn qua, không kiên nhẫn nói :“ Cái gì khiến người động kinh bất chợt vậy?”

Tùy tay dùng hai ngón tay nắm một góc sách quơ quơ hướng nhà ăn, Tiêu Dương thu lại nụ cười bên khóe miệng, nói:“Ta mới về thành phố T vài ngày, người chừng nào thì có con tư sinh hử ?”

Lãnh Lăng Duệ h mới nhớ tới mình đem sách đặt ở trên bàn, ngay lập tức đen mặt nói :“ loạn thất bát tao cái gì ?! Người nghĩ ta giống người, rồi loạn nội tiết tố hay sao?!”

“Này uy uy, đừng oan uổng ta!” Tiêu Dương vội vàng phản bác, “nếu không phải có con tư sinh, người mua sách cho trẻ con nhiều thế này làm gì?”

Lãnh Lăng Duệ buông chiếc đũa trong tay, đi tới, phát hiện tiểu yêu tinh lúc trước ở trên bàn đọc sách đã lỵ khai từ bao giờ, thở dài, lấy lại cuốn sách Tiêu Dương đang cầm, vứt lên bàn , giải thích nói: “Nhặt được một tiểu hài tử còn chưa biết nói.”

“.....” Tiêu Dương sững sốt một chút, xuất hồ ý liệu (bất ngờ ngoài dự đoán) không có phản ứng gì, nhún vai tỏ vẻ hiểu. Nhìn xung quanh một chút, hần nghi hoặc nói: “Tiểu hài tử đâu? Sao đến lâu rồi vẫn không thấy?”

“Khụ,” Lãnh Lăng Duệ thanh thanh yết hầu, “Không biết, vừa nãy nó còn ngồi ở trên bàn trà đọc sách , giờ không biết nhảy đi đâu nữa.”

Ngồi ở trên bàn trà??? Chưa biết nói lại có thể đọc sách?? Còn có thể nhảy ???=__=

Tiêu Dương càng nghe càng cảm thấy sự quý dị trong lời nói của Lãnh Lăng Duệ.

“..... Trước đó người nói muốn ta xử lý sủng vật (món đồ chơi sống) gì đó cơ mà?”

“Chính là nó.”

Tiêu Dương hắc tuyến: “Người thế nhưng có ý đồ ném tiểu hài tử cho ta nuôi?!!! Một Tiêu Vũ đã khiến ta rất vất vả rồi a!” __=

Đúng lúc này, Lãnh Lăng Duệ đột nhiên mất sắc nhìn đến cạnh cửa phòng ngủ , Bé đang tham đầu tham não(thò đầu ra) nhìn hai người ở phòng khách , bất đắc dĩ nói: “Được rồi, đừng trốn phía sau cửa , đi ra đi!”

Nghe Lãnh Lăng Duệ đột nhiên cất tiếng, hoảng sợ, lời nói không giống nói với mình, sau khi Tiêu Dương kịp phản ứng lại,theo tầm mắt Lãnh Lăng Duệ nhìn hướng cửa phòng ngủ. Theo lẽ thường, đem tầm mắt dừng ở độ cao bình thường của tiểu hài tử, không phát hiện cái gì, lại nhìn xuống một chút, cuối cùng ,cách khoảng mười ly,nhìn thấy một Bé con ngượng ngùng đi ra từ phía sau cửa, sau đó nhảy lại đây giống bóng cao su bám lên cổ áo Lãnh Lăng Duệ, nắm chắc , quay đầu, về mặt tò mò nhìn Tiêu Dương, mà Tiêu Dương giờ đã muốn hoàn toàn hóa đá.

Nhìn y có vẻ không kịp tiếp nhận được những gì đang xảy ra, Lãnh Lăng Duệ chỉ có thể đem sự tình, từ đầu chí cuối nói một lần.

Tiêu Dương vẻ mặt lẩn lộn: “chuyện không bình thường như vậy, người chỉ nói một câu: “Nhặt được một tiểu hài tử không biết nói để nói sao?!!?”

Lãnh Lăng Duệ thần nhiên gật đầu.

“.....”

Nhất thời, có chút lo lắng cho mục đích mình bị tìm đến, Tiêu Dương trều khước miệng: “Người tìm ta đến rốt cuộc để làm gì?”

“Muốn người làm gia sư.” Lãnh Lăng Duệ cầm lấy tiểu yêu tinh trước ngực, nhắc đến trước mặt hần, trăm nghìn thiết nói: “dậy nó nói chuyện!”

“.....” Càng thêm khẳng định người mình nhận thức từ nhỏ là là bằng hữu tồi tệ mười phần, Tiêu Dương buồn bực: “Ta chưa dạy qua trẻ mẫu giáo!”=__=

12. Chương 12

Cứ việc thở dài mà nghĩ rằng kể từ nay cuộc sống xa hoa, phong phú về đêm của mình bị cắt đứt, cứ việc thể độc n lần rằng từ trước đến nay mình chỉ dậy đại học mà chưa từng đào tạo qua một mầm non tương lai nào của đất nước, cứ việc lải nhải cường điệu rằng mình đã quen sống bên kia địa cầu, chỉ quen cách nói của chủ nghĩa đế quốc Mỹ, không thích hợp dạy hán ngữ, hai bên giằng co, tranh luận cả đêm, từ sô pha tới bàn ăn lại từ bàn ăn trở về sô pha, Tiêu Dương rốt cuộc không thể chịu đựng thêm được nữa, biểu tình khẳng khái như sắp hi sinh, thông dong chịu chết, nói: “Được rồi, tôi đầu hàng!”

Lãnh Lăng Duệ cười lạnh: “Nói sớm không phải tốt hơn sao, thật lãng phí thời gian.”

“.....”

Cuối cùng, hai bên thỏa thuận, sau khi Tiêu Dương xử lý hết thấy mấy vụ hện hò vụng trộm vào chiều mai, sẽ đến ở nhà Lãnh Lăng Duệ, bắt đầu dạy Lãnh Kỉ Kỉ học.

Nhưng Lãnh Lăng Duệ cũng chẳng có cơ hội tận hưởng ngọt ngào chiến thắng, hắn có một cuộc họp quan trọng cần đích thân giải quyết ở thành phố A. Ở công ty tuy rằng Tiêu Dương khéo léo trong việc câu thông trên dưới nhưng nói về việc buôn bán hợp tác, đối ngoại, đàm phán, hắn thậm chí còn thủ đoạn hơn cả Tiêu Dương. Vì thế, ba ngày sau, Lãnh Lăng Duệ mang theo ít hành lý đơn giản, cùng Lura lên máy bay đến thành phố A.

Hôm qua, dưới sự chiếu cố riêng của Lãnh Lăng Duệ, Tiêu Dương dọn đến ở trong phòng khách nhà hắn, mà phòng khách kia, cơ bản từ trước đến nay chỉ có mình Tiêu Dương đến, những người khác Lãnh Lăng Duệ chưa từng cho phép bước vào nhà.

Đến thành phố A, Lãnh Lăng Duệ vào ở khách sạn mà đối tác đã chuẩn bị tốt trước đó. Thành thị phương Bắc phồn hoa, ngăn nắp. Mùa này, tuyết rơi, nhiệt độ lạnh hơn so với thành phố K rất nhiều. Bên ngoài gió thổi rất lạnh mà trong phòng lại vô cùng ấm áp, thoải mái hơn dùng điều hòa thổi gió nóng ở nhà. Nơi này thích hợp sống qua mùa đông hơn thành phố K a!

Trước đây, Lãnh Lăng Duệ có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, thường thì hắn thân ở đâu tâm ở đấy (thiên nhai lưu lạc nhân), dù sau này sống yên ổn tại thành phố K, thế nhưng căn hộ hắn ở nhiều năm cũng thủy chung không thể đạt tới vị trí được coi là “nhà” trong lòng hắn, bất quá đối với hắn chỉ là một chỗ ở mà thôi! Thế nhưng giờ đây, khi mới đến thành phố A chưa được vài giờ, hắn lại cảm thấy căn hộ kia như cách xa ngàn dặm.

Tựa hồ, bất tri bất giác, chính mình không biết, từ khi nào đã đặt nơi kia trong lòng, coi nó là “nhà”. Sự chuyển biến đó bắt đầu từ khi nào? Từ bao giờ hắn lại cảm thấy nó có ý nghĩa khác với công ty và văn phòng?

Có lẽ là mấy tiếng trước, khi hắn nhìn qua cửa kính, thấy bầu trời bị những tòa nhà cao tầng cắt thành những mảnh xanh trắng bất quy tắc, bỗng chốc nhớ tới căn phòng kia hay là vì mấy ngày trước, khi hắn mở mắt ra, nhìn thấy tiểu yêu tinh với đôi mắt lục sắc to tròn, mái tóc đỏ lửa, hưng phấn mà bám lấy vạt áo mình, khước miệng bất giác nhếch lên? Hay là còn từ trước đó nữa, lúc 0 giờ sang, ngày 11 tháng 11, khi âm thanh bạo liệt kia cất lên đánh thức mình khỏi giấc mơ, cuộc sống của hắn lúc đó đã bắt đầu bước sang một con đường khác.

Sang ngày thứ hai, Lãnh Lăng Duệ thế nhưng lại đối với căn hộ của mình sinh ra cảm giác nhung nhớ. Tuy hắn là người làm việc rõ ràng, mạnh mẽ, quyết đoán nhưng Lura vẫn cảm thấy, lần này đi công tác, tâm thần sắp mình dường như có điểm không yên tâm, trái ngược với mọi khi, mỗi lần đi công tác thì đều quên hết mọi việc. Lần này làm việc, hình như sắp còn cố gắng rút ngắn lịch, nhanh chóng giải quyết trở về.

Chẳng lẽ. . . sắp đại nhân – băng sơn ngàn năm lại tan chảy trong tay thiếu nữ nào đó???? Mặc kệ lý do là gì, hai người cuối cùng cũng về sớm hơn dự định một ngày.

Về đến sân bay trời đã tối, Lãnh Lăng Duệ trực tiếp lái xe về nhà. Khi hắn phong trần mệt mỏi mở cửa, đã nhìn thấy tiểu yêu tinh đứng trên vai Tiêu Dương, nhanh nhanh chóng chóng hướng về phía mình nhảy đến, nhào vào lòng, kéo lấy vạt áo, trong đầu hiện lên câu nói đầu tiên: “tiểu biệt thắng tân hôn”, câu thứ hai là: “phi, cái gì?”, câu thứ ba là: “ân, ân, uh”????

Lãnh Lăng Duệ hít một hơi, cúi đầu, nhìn tiểu yêu tinh bám trên người mình, Bé khi nào thì lớn như vậy ?!!! Có thể nhìn ra, so với trước khi mình đi phải lớn gấp đôi, phải đến hai mươi xentimet đi!

Bỏ xuống hành lý, đóng cửa lại, Lãnh Lăng Duệ về mặt hỗn độn, mang tiểu yêu tinh đến cạnh sô pha, Tiêu Dương chỉnh chỉnh quần áo, ngồi xuống bên cạnh tùy tiện đánh một cái chửi tay, giống như được huấn luyện tốt, tiểu yêu tinh trong tay Lãnh Lăng Duệ, gian nan quay đầu, hướng về phía hắn, thanh âm đáng yêu làm cho người ta muốn chà đạp một chút vang lên thanh thúy, kêu hai chữ: “Ba ba ~!”

Lãnh Lăng Duệ vừa định hỏi Tiêu Dương đến rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với vóc dáng của tiểu yêu tinh, đã bị hai từ này làm cho không nhếch nổi khóe miệng, hóa đá tại chỗ.

Sau một lúc lâu, hắn biểu tình như thường, đem tiểu yêu tinh trong tay đặt lên sô pha, giương mắt nhìn Tiêu Dương, cắn răng nói từng chữ một: “Nói! Ta động thủ hay ngươi tự sát?!”

A? A a?? Biểu tình nguyên bản đặc ý của Tiêu Dương lập tức thay đổi.

“Ta nói này, người anh em, người bảo ta dạy Bé nói chuyện, Bé giờ tiến bộ thần tốc, học xong rất nhiều từ, người xem, hai chữ này Bé phát âm tiêu rất chuẩn a!”

Người đáng ra phải lộ ra biểu tình vui mừng, tỏ lòng biết ơn chân thành với ta mới đúng ~”

“.....”

“Người có biểu tình này là sao?”=_=_

Đúng vậy, nghe được tiểu yêu tinh nói chuyện, chính mình hắn là thực vui vẻ mới đúng, vừa rồi, trong chớp mắt nghe được Bé mở miệng, hắn quả thật thực vui mừng, thế nhưng nghe Bé gọi hai từ kia, lại làm hắn cảm thấy khó chịu không nói lên lời. (thích được gọi Lão công cơ hả? =))

Có lẽ hắn cũng thấy phản ứng của mình rất quái dị, Lãnh Lăng Duệ ho khan một tiếng, điều chỉnh lại biểu tình, nói: “Được rồi được rồi, ta cảm ơn người!! Thấp cho người hai nén hương hoặc là..?”

“..... Chính người giữ đi.”

“Đúng rồi,” Lãnh Lăng Duệ nhớ tới chuyện vừa rồi mình định hỏi, chỉ vào tiểu yêu tinh hỏi: “Bé tại sao lớn nhanh như vậy???”

Tiêu Dương trả lời đương nhiên: “Ăn no không phải nên lớn sao?”

“Ăn no?!!!!” Lãnh Lăng Duệ rút trều khóe miệng, chưa từng thấy qua bộ dáng tiểu yêu tinh ăn no, mình sợ nó ăn nhiều quá xảy ra vấn đề, cho nên vẫn cố ý khống chế sức ăn của nó trong phạm vi nhất định.

Tiêu Dương về mặt đồng tình, thân thủ vỗ vỗ bả vai Lãnh Lăng Duệ: “người chịu áp lực lớn về tiền thức ăn a!”

“.....”

13. Chương 13

Tục ngữ nói “vạn sự khởi đầu nan”, Tiêu Dương căn cứ vào trái tim nhân loại của một công trình sư chân thành, tận tâm ở cùng tiểu yêu tinh mấy ngày, tra tấn lẫn nhau, giúp nó vượt qua cửa ải đầu tiên của việc học nói, chỉ cần mở miệng, việc học nói về sau liền dễ dàng hơn, vì thế, những ngày kể lại quay trở về thời gian cuộc sống hai người: Tiểu yêu tinh và Lãnh Lăng Duệ gà bay chó sủa.

Dù sao Bé cũng không phải người bình thường, dù sao cũng có cả khả năng cổ quái như phun lửa phun nước, Lãnh Lăng Duệ tiến thêm một bước tự hỏi cho ra kết luận: trẻ con càng lớn, đầu óc càng linh hoạt, nhận biết lại càng nhanh, dựa theo thông tin trên diễn đàn, tiểu yêu tinh ở rừng rậm xưa nghịch ngợm, gây

sự, hoành hành ngang ngược, tác uy tác phúc vài năm, IQ tự nhiên cũng cao hơn so với những đứa nhỏ bình thường....

Kết luận, Bé học hơi nhanh một chút vậy là phải.

Mặc dù trước đây hẳn không có kinh nghiệm nuôi trẻ con, tuy rằng không còn nhớ mình học nói khi còn nhỏ ,tuy không có khái niệm cụ thể đến tột cùng trẻ con học nói chuyện cần bao nhiêu thời gian, nhưng Lãnh Lăng Duệ chắc chắn khẳng định: trong một tuần Bé có thể nói rõ ràng, biểu đạt ý của mình ,cho dù câu nói ngắn gọn, trật tự từ ngữ hỗn loạn, nhưng tốc độ vẫn là nhanh đến dọa người!=__=

Sau khi nghe Tiêu Dương nói: "cho ăn no tất nhiên lớn lên",Lãnh Lăng Duệ liền không giống trước đây, cố ý kiềm chế sức ăn của Tiểu yêu tinh nữa, nó muốn ăn bao nhiêu hẳn cấp bấy nhiêu, lượng đồ ăn mỗi ngày quả thật hiếm có khó tìm, chẳng khác nào mở tiệc. Kể từ đó, nguyên bản Lãnh Lăng Duệ vốn đã rất ít nấu cơm thì chớ, giờ lại buông tay mặc kệ! Giờ mặt à! Làm một bàn đồ ăn như vậy, đợi nấu xong đã là nửa đêm! chỉ đành bắt đầu kiếp sống trường kì đặt đồ ăn bên ngoài, mà Lãnh Lăng Duệ lại không thích đổi mới hương vị mà mình đã ăn quen,vì thế, một nhà hàng ngoài khu dân cư cao cấp này mỗi ngày đều nhận được điện thoại đến từ cùng một người, đặt đồ ăn nhiều đến nỗi cần ba nhân viên mới có thể đưa qua hết, khiến ông chủ nhà hàng ngày ngày kinh tủng cùng kinh hãi (vừa mừng vừa sợ)...

Nhìn đồng bát đĩa đầy bàn đều bị liếm sạch sẽ sáng bóng, lóe tinh quang mê người, lại nhìn tiểu yêu tinh thỏa mãn ngồi trên bàn cơm như tiểu phật di lạc, trong đầu Lãnh Lăng Duệ nhắm nhanh tiền ăn tháng này,biểu đồ số liệu đang tăng lên dọc trục tung, mặc dù đã rất nhiều năm không hoài nghi thực lực kinh tế của bản thân,Lãnh Lăng Duệ cũng không nhận được lấy ánh mắt phát triển tính sơ qua nếu cứ tiếp tục như thế này mình còn có thể nuôi được tiểu yêu tinh vài năm. Hoàn hảo, kết quả có vẻ làm người ta vui mừng.....

Tiểu yêu tinh vuốt bụng nhỏ hơi phồng lên vì vừa ăn xong, giống con mèo nhỏ, thoải mái mà nheo mắt to viên trượt màu lục, hừ hừ: "Ăn ngon! Ăn no ~"

Lãnh Lăng Duệ duỗi ngón trỏ và ngón giữa, nhẹ nhàng bắn một cái trên đầu nó, sửa lại :“Là ăn ngon, ăn no!”

... Vừa ăn no, phản ứng có điểm trì độn, tiểu yêu tinh sau khi bị tập kích, đại ra nửa ngày mới xoa xoa ót, ngoan ngoãn lặp lại: “Ăn ngon ăn no ~ ăn ngon ăn no ~”

Trong tình cảnh này, Lãnh Lăng Duệ không hiểu sao lại nghĩ đến mấy tin nhắn rác quấy rầy liên tục mỗi ngày, bên trong có câu nói khá bựa,sửa một chút cho hợp hoàn cảnh : chỉ cần người nuốt trôi, chỉ cần ta có thể mua được...

Khụ... ép xuống phần tóc gáy dựng thẳng, nhất thời Lãnh Lăng Duệ cảm thấy mình đang đi trên một con đường quỷ dị, càng đi càng xa.

Trầm ngâm một chút, Lãnh Lăng Duệ dùng hai tay nâng lên tiểu yêu tinh, đúng vậy, hai tay, bởi vì nó lại lớn thêm=__=

——nâng nó đặt tới góc tường nơi ngăn cách của phòng khách và ban công

Gần đây chiều cao của bé luôn tăng, Lãnh Lăng Duệ không khỏi nhớ tới khi mình dậy thì, quần áo cơ hồ chỉ có thể mặc được nửa năm liền không mặc được nữa vì nhỏ. Tuy nhanh nhưng ít nhất cũng phải một năm mới đổi quần áo, đâu giống tiểu yêu tinh, cơ hồ mỗi sáng mặc quần áo, đều thấy quần áo so với tối hôm qua nhỏ hơn. Tình huống này ai gặp qua?=__=

Quần áo mua lúc mới nuôi tiểu yêu tinh hiện tại không chừng không phủ được một nửa người nó, đồng quần áo lần trước Tiêu Dương đi công tác giúp đỡ mua cũng đã chật.

Tiêu Dương đưa Lãnh Lăng Duệ địa chỉ một nhà chuyên may quần áo trẻ con, nhưng đi một hai lần còn không sao, chứ ngày nào cũng chạy tới sao được! ai không biết còn tưởng rằng hẳn có gì cổ quái, đứa nhỏ nhà ai thích đổi trang phục cũng không lãng phí quần áo như vậy a!

Dù sao tiểu yêu tinh luôn ở trong nhà cả ngày, thật sự không có quần áo mặc, trùm tạm cái khăn mặt cũng miễn cưỡng qua được vài ngày.

Lãnh Lăng Duệ quyết định dùng vài ngày đo đạc một chút xem cụ thể mỗi ngày tiểu yêu tinh có thể cao thêm bao nhiêu, sau đó dựa theo tốc độ đó đi cửa hàng, trực tiếp mua toàn bộ quần áo trong giai đoạn đó từ nhỏ đến lớn.

Tiểu yêu tinh vẻ mặt nghi hoặc, ngưỡng mặt nhìn Lãnh Lăng Duệ, hẳn cho dù ngồi cũng quá mức cao lớn so với nó, bĩu môi hỏi: "để làm gì?"

Lãnh Lăng Duệ chỉ chỉ vách tường, hất hàm ra lệnh: "Đi, đứng thẳng góc đó, dán sát vào!"

"Ách?" Tiểu yêu tinh nhìn vách tường phía sau, sau đó quay sang, một bên nhìn Lãnh Lăng Duệ, một bên quệt móng, đi ngược về sau, cảm giác đụng đến tường, liền đứng thẳng thân thể, ngoan ngoãn dán sát.

Lãnh Lăng Duệ gật gật đầu, đứng lên, xoay người tới cạnh sofa, cúi người lấy ra một cái thước, lại nhìn tiểu yêu tinh đang đứng góc tường.

Trước đây Bé chưa gặp qua thứ này, liền ló đầu tò mò xem thứ trên tay hắn, Lãnh Lăng Duệ ngồi xổm xuống, vừa lúi thước cuộn ra vừa nói: "đứng thẳng!"

"nga..." Tiểu yêu tinh nhìn trái phải một cái, sau đó điều chỉnh lại cơ thể, ưỡn ngực ngẩng đầu, còn kém không dung hợp cùng vách tường

Lãnh Lăng Duệ nhìn bộ dáng buồn cười lại đáng yêu của Bé, nhịn không được cong lên khóe miệng, sau đó lại nhanh chóng mím môi, nghiêm túc đem một đầu của thước cuộn nhét vào lòng bàn chân tiểu yêu tinh cho nó giẫm lên, sau đó vừa dán vào tường vừa kéo, ánh mắt từ đỉnh đầu của bé di chuyển sang

"Ấn.....32cm, bộ dạng rất nhanh!"

Rốt cục hiểu được chủ nhà mình đang làm cái gì, Lãnh Kỉ Kỉ tiểu bằng hữu nhất thời xấu hổ và giận dữ! U oán chỉ vào Lãnh Lăng Duệ, giọng điệu nghiêm khắc, câu chữ tinh luyện, chỉ trích: "chán ghét Người!"

"....."

Lãnh Lăng Duệ không hiểu: Ta làm gì sai?!

Ta cũng có lòng tự trọng!!!—ở nơi xa xứ, rơi vào đường cùng, bị chủ nhà đại nhân bao dưỡng, phát hiện trong thế giới xa lạ này, tất cả đều là người khổng lồ, chỉ có chính mình có hình thể bỏ túi, khiến nội tâm tự ti thê lương, lại bởi năng lực biểu đạt hữu hạn, chỉ có thể yên lặng rơi lệ: __ Lãnh Kỉ Kỉ.

14. Chương 14

Những ngày sáng đi làm, tối về dạy tiểu yêu tinh nói chuyện thể nhưng khiến Lãnh Lăng Duệ cảm thấy cuộc sống tựa hồ phong phú hơn so với cuộc sống suốt ngày chìm đắm vào công việc của mình trước kia, có lẽ là vì quá khứ nhà cửa ở trống trơn nay có Bé con xung quanh chạy nhảy, khiến người ta muốn bỏ qua cũng không thể. Tựa hồ chỉ thêm một bóng dáng nho nhỏ, cũng khiến toàn bộ căn phòng ở trở nên ấm áp.

Những ngày phong phú luôn quá rất nhanh, nháy mắt một tháng đã trôi qua.

Tốc độ trưởng thành của tiểu yêu tinh tuy rằng ngẫu nhiên, không ổn định, nhưng trạng thái tổng thể như trước thập phần khả quan. kết quả lần đo gần nhất cho thấy nó đã vinh quang đạt tới 69,4 cm.

Lãnh Kỉ Kỉ vừa lòng tự hào, giơ cao nắm tay, thanh âm nộn nộn, hào hứng hoan hô "Oh....yeah."

Lãnh Lăng Duệ đen mặt, trong lòng thầm thở dài: "càng lớn càng khó quản!" thở dài xong không khỏi tò mò: "oh yeah??? Là cái gì? Ai dạy Bé??!"

Tiểu yêu tinh thu lại nắm tay, bàn tay nhỏ nhỏ lộ ra ngón trỏ tinh tế, chỉ đến đối diện sofa, ngửa mặt nhìn hắn, vô tội nói: "học trong TV."

“.....” Lãnh Lăng Duệ đông cứng, trong lòng sóng cuộn biển gầm: con mẹ nó! Ai có thể nói cho ta biết! Bé như thế nào biết ta đang nghĩ gì?!

“.....”

Tiểu yêu tinh cup mắt, nhíu mày, làm bộ dáng đang suy tư dữ dội lắm, khuôn mặt xinh đẹp nhăn thành hình bánh bao: “bất quá, con mẹ nó! ‘ có ý nghĩa gì?”

“.....” trong lòng Lãnh Lăng Duệ..... hắn cũng đã muốn không dám có suy nghĩ gì nữa =__=

Hôm qua kia ở nhà, bị tiểu yêu tinh đả kích không chịu được, Lãnh Lăng Duệ thường chọn đi công ty mắng người phát tiết. Nhưng lúc này đây, hắn lại do dự , không phải hắn rốt cục có lương tâm, định ôn nhu với người ngoài, mà là –

“phần văn kiện này sao lại có thể xuất hiện loại sai lầm ngớ ngẩn này?!! Cậu không...” Lãnh Lăng Duệ đang giáo huấn nhân viên, bỗng nghĩ đến gần đây tiểu yêu tinh có khả năng đọc được nội tâm, nhất thời không xác định được có phải hay không nó còn có năng lực biến thái kiểu như nghe lén từ xa linh tinh gì nữa không, vì dấy dỗ tiểu hài tử, bảo đảm thể xác và tinh thần khỏe mạnh, vì Lãnh Kỉ Kỉ tiểu bằng hữu có năng lực bất chước mạnh hơn người bình thường, không thể học cách mắng chửi người, nghĩ vậy Lãnh Lăng Duệ mới ghen khuất mà đem bốn chữ “có đầu óc không?” nuốt xuống chính lại mà đổi thành ” cần thận kiểm tra lại một lần đi!”

Đang cung kính đứng trước bàn làm việc nghe mắng chửi, cậu nhân viên xui xẻo lại vì câu nói không chút tự nhiên nào của sếp đại nhân mà tò mò giương mắt nhìn.

Lãnh Lăng Duệ không mắng chửi người không có nghĩa hắn không thể dùng ánh mắt giết người, vì thế, cậu nhân viên xui xẻo đành đứng ngây ngốc mà chống lại ánh mắt của hắn..

“Lần sau còn phạm loại sai lầm này, tôi sẽ cắt nửa tháng tiền lương của cậu!”

Geaua nhân viên quản lý im lặng không còn gì để nói, hai hàng lệ chảy dài...

Những ngày kế tiếp, Lãnh Lăng Duệ đều thực chú ý lời nói của mình, đem những câu mắng mỏ mà trước đây nhin không được văng ra toàn bộ giảm đi. bởi vậy, tuy giọng điệu của hắn như trước khiến tâm can người ta lo sợ, nhưng cuối cùng vẫn có vẻ nhu hòa một chút.

Lura nhìn thoáng qua văn phòng tổng giám đốc, kinh hỉ trong im lặng, âm phong của diêm vương đại nhân tựa hồ bớt đi một chút a...

Theo thường lệ gọi cho nhà hàng đặt cơm, cách thời gian bình thường tan tầm hơn một tiếng, Lãnh Lăng Duệ khó có được có tình người, tuyên bố :”hôm nay mọi người có thể về nhà sớm.”

Toàn bộ công ty Thiên Duệ nhất thời một bên hí cục mà khóc, một bên bị sét đánh thành bụi:”thế nhưng Diêm vương để ý tới loại ngày hội như Đêm bình an! thật sự là..rất..rất..đáng sợ=__=

Tiêu Dương khoác vai Lãnh Lăng Duệ, nhưn mi:” người anh em, hôm nay cậu ăn nhầm thuốc sao?”

Lãnh Lăng Duệ nghiêng người, tránh cánh tay hắn, không kiên nhẫn nói :”đừng nhiều chuyện! Người không muốn về, ta không ngại cho người ở lại tăng ca!”

“Khụ.....” Tiêu dương thanh thanh yết hầu, xoay người bước đi.

“Này!” Mới vừa đi hai bước đã bị Lãnh Lăng Duệ gọi lại, quay đầu nhìn lại ,chỉ thấy hắn giơ giơ lên cái chìa khóa xe trong tay hỏi:”tới nhà ta không? Xe người cứ để ở công ty cũng được”

Tiêu Dương cười, xua tay: “Không được, phí qua đêm ở nhà cậu tôi không trả nổi. Hôm nay tôi đã đáp ứng ba mẹ về nhà!”

Lãnh lăng duệ gật gật đầu: “nhanh lên, đừng khiến bọn họ chờ người đưa con bất hiếu.”

“.....”

Mặc kệ như thế nào, hôm nay nhân viên toàn công ty đều hưởng thụ phúc lợi đêm thánh đản, bao gồm cả Lãnh Lăng Duệ, hết thấy đều về nhà sớm.

Đỗ xe, ra khỏi gara, Lãnh Lăng Duệ đứng dưới lầu nhìn lên trên rồi mới lên lầu. Vừa mới đứng trước cửa nhà, còn chưa kịp nâng tay cầm chìa khóa lên, chợt nghe “lạc tháp!” một tiếng, cửa tự động mở.

Lãnh Lăng Duệ kinh ngạc nhìn cửa rộng mở, rồi cực vài giây sau nhìn thấy Bé con làm mặt quỷ nhảy ra dọa:”duệ duệ!!

!”

Lãnh Lăng Duệ thừa nhận, hắn đã bị kinh hách!=__=

“Người mở cửa thế?!” không phải người không thể với tới tay nắm cửa sao??!!

“Tiểu yêu tinh kiêu ngạo mà chỉ chỉ giá giấy bên cạnh : ”nhảy lên đó là đc!” B-)

“.....” Lãnh Lăng Duệ đã quên, Bé con không phải người bình thường a!!

Lãnh Lăng Duệ càng cảm thấy đau đầu. giờ Bé đều có thể mở cửa , chưa biết chừng một ngày nào đó, Bé sẽ cao hứng chuồn khỏi nhà, nhờ gặp chuyện không may thì phải làm sao?

Cái gì? Tiểu yêu tinh thông minh như vậy, không thể xảy ra chuyện này? Ai nói lo lắng Bé gặp chuyện không may?! Lo lắng là lo lắng cho quần chúng nhân dân!! Người gặp qua một đứa bé hai, ba tuổi mà chạy tựa như bay bao giờ chưa? Đứa nhỏ nhà người ta tùy hứng cùng lắm chỉ khóc! Bé á? Trực tiếp phun lửa a!=_+

Cuối cùng hắn quyết định quên đi, chờ lúc tiểu yêu tinh ngủ lại nghĩ cách .

Bởi vì tốc độ suy nghĩ của não bộ Lãnh Lăng Duệ quá nhanh, cho nên tiểu yêu tinh chỉ nghe thấy câu cuối, vì thế nghiêm trang giáo dục nói: “Duệ duệ, nói xấu sau lưng là hành vi vô đạo đức

~~”

“..... Ai dạy người?”

“TV nói ~”0_0“.....” Ai tới đập nát cái TV chết tiệt đi!!!

“Duệ Duệ.....”

“Câm miệng!” Lãnh Lăng Duệ thô lỗ nhắc tiểu yêu tinh, ném tới cái ghế cao nhỏ nơi bàn ăn, ác độc nói:“ngoan ngoan chờ ăn cơm! Bằng không cho người đói chết!”

15. Chương 15

Lễ Giáng Sinh Năm nay đúng dịp cuối tuần.

Sáng nay lúc Lãnh Lăng Duệ tỉnh dậy, cảm thấy cánh tay phải của mình đã mất đi tri giác, cúi đầu nhìn, thấy Lãnh Kỉ Kỉ tiểu bằng hữu đang lấy tư thế của gấu Koala, dùng cả tay lẫn chân gắt gao ôm cánh tay phải của mình ngủ không biết chết sống.

Từ khi mỗi ngày đều được Lãnh Lăng Duệ cho ăn no, nó liền không quấy nhiễu giấc ngủ của hắn nữa mà ngược lại, thời gian nó thức dậy ngày càng muộn.

Lãnh Lăng Duệ nghiêng người, đem bốn cái móng vuốt đang bám lấy mình từng chút một bài khai, sau đó rút ra cánh tay tê rần ngời dậy. Trong giấc mộng, tiểu yêu tinh cảm thấy cái mình đang ôm biến mất, nhắm chặt hai mắt, chu miệng, tay chân vung vẩy lộn xộn, như là đang cố bắt cái gì.

Rút trừu khố miệng, Lãnh Lăng Duệ đen mặt từ phía sau cầm lấy gối của mình chèn qua, Tiểu yêu tinh sờ sờ, bò lên, sau đó ôm lấy, lật người ghé vào trên giường, đặt toàn bộ gối đầu dưới thân, rầm rì hai tiếng tiếp tục nghiêng đầu ngủ.

Cái chăn phủ trên người tiểu yêu tinh có xu hướng rơi khỏi mông của nó, Lãnh Lăng Duệ vung vung tay một chút, đến khi hết thấy tê, dư quang chiếu lên Bé con, quả thực muốn hung hăng tát nó một cái.

Đắp lại chăn, cài tại bả vai tiểu yêu tinh không cho nó tuột xuống, trước khi đứng lên, Lãnh Lăng Duệ vẫn không nhịn được, nhìn thì ác nhưng thực ra rất nhẹ nhàng nheo nheo hai má Bé,”ngô...” tiểu yêu tinh xoay mặt thoát khỏi, mắt vẫn nhắm, cau mày, nói thầm những tiếng mơ hồ, ko rõ:” Duệ Duệ..khi dễ người”.

“.....”

Không trêu chọc tiểu yêu tinh nữa, Lãnh Lăng Duệ đứng lên, đi đến bên cửa sổ, đẩy ra bức màn, thoáng nhìn ra bên ngoài, lại thấy trên lớp thủy tinh của cửa sổ che một tầng sương mù mỏng manh, trời không sáng sủa như mấy hôm trước mà hơi hơi âm trầm. Nhiệt độ cũng có chút giảm, chỉ là tới gần cửa sổ mới thấy nhẹ nhẹ mát.

Lãnh Lăng Duệ nhìn nhìn Bé con nằm trên giường, đóng lại màn cửa, che lại chút khí lạnh chực chờ xâm nhập từ bên ngoài.

Đóng lại cửa phòng, mở các cửa thông gió trong nhà, sau đó tùy ý làm một bữa sáng đơn giản. Ăn xong, Lãnh Lăng Duệ nhìn đồng hồ, thấy vẫn còn sớm, liền vào thư phòng xử lý nốt công việc còn dang dở. Cứ làm việc là hần quên cả thời gian

Thẳng đến khi nghe được có tiếng bước chân,tựa hồ đang đi đến đây,tiểu yêu tinh tỉnh? Lãnh Lăng Duệ rời mắt khỏi văn kiện, nhìn ra cửa phòng.

Vài giây sau, chỉ thấy mái tóc Bé như rơi tung rơi mù, mắt nhắm hờ, héch mũi, tựa như mộng du đi ngang qua cửa phòng, chớp mũi tựa hồ còn rung rung hít hà, sờ sờ xoạng xoạng đi về phía trước.Lãnh Lăng Duệ nhìn cái hướng kia, nghĩ nghĩ...à,ra là phòng bếp!

Nhìn Bé như vậy, có chút buồn cười lại có chút bất đắc dĩ, Lãnh Lăng Duệ đứng dậy, cũng đi qua, chỉ thấy cuối cùng Bé đứng ở cửa phòng bếp, dùng cái mũi hít mạnh, mắt còn không có mở liền thầm thì thì thầm hỏi: ”Duệ Duệ, ăn cơm sao?”

Lãnh Lăng Duệ hắc tuyến, ngồi xổm xuống, dùng ngón tay búng cái trán Bé:”Còn chưa tỉnh đã nghĩ ăn!”

Tiểu yêu tinh ôm đầu, rớt cục mả mắt, ngu ngơ: “Ta rõ ràng ngủ thấy mùi a!~”

Lãnh Lăng Duệ hất cằm hướng cửa sổ : ”truyền từ nhà khác sang.”

“.....” Tiểu yêu tinh ủy khuất, “Cô lỗ ~” bụng Tiểu yêu tinh càng ủy khuất.

Lãnh chủ nhà đầu hàng, nhắc tiểu yêu tinh lên bồn rửa mặt liền gọi điện đặt đồ ăn.

Kì thật, Lãnh Lăng Duệ luôn theo phong cách ăn uống của người bình thường, cảm thấy rằng ăn tối nhiều quá không tốt,nhưng vì công việc của mình không thể gấp gấp trở về ăn cơm vào trưa. Mà thể chất đặc thù của tiểu yêu tinh khiến Bé không thể tự mình nhận đồ ăn gọi từ ngoài vào-người thường nhìn thấy một đứa Bé mỗi ngày cao thêm một ít, một tháng đều lớn hơn đứa nhỏ nhà khác vài năm chín phần là bị dọa sợ, còn một phần nhất định hưng phấn kéo tiểu yêu tinh vào phòng thí nghiệm tiến hành giải phẫu nghiên cứu.

Bình thường trong thời gian làm việc,Tiểu yêu tinh đều chờ Lãnh Lăng Duệ tối về gọi cơm, sau đó ăn thật no bù cho hôm sau, nhưng đến ngày nghỉ cuối tuần, Lãnh Lăng Duệ sẽ đem chỗ cơm này để dành đến giữa trưa, buổi tối kiểm chế tiểu yêu tinh ăn ít đi một chút

Dù sao hần phát hiện, tiểu yêu tinh đói không chết, ăn no không vỡ bụng. Chính là không biết sức ăn khủng bố cùng mức tăng trưởng chiều cao kinh tởm của nó còn liên tục bao lâu!

Lãnh Kỉ Kỉ ngủ no rồi sẽ nhiều, ngủ no rồi lại ăn no liền càng nhiều (không ngủ đủ không ăn no lại càng càng nhiều ==)

Cho nên, ăn cơm trưa xong,Lãnh Lăng Duệ dọn dẹp tốt, vào thư phòng tiếp tục công việc ban sáng, gây sự đến đây!

“Đi xuống!” Lãnh Lăng Duệ nhứ mày ,nhìn tiểu yêu tinh nhảy lên đầu gối mình, thản nhiên tự đắc ngồi trên đùi mình, ôm lấy cổ xem văn kiện trên bàn, cứng rắn nói : ”đừng thêm phiền.”

Tiểu yêu tinh quay đầu, bắt mắt lên án: “Người nói sẽ dạy ta học chữ!”

“Chờ người lớn thêm một chút nữa đã!” giỡn à, chỉ biết nghe biết nói đã có thể từ TV học những thứ loạn thất bát tao gì đó, nếu lại biết đọc biết viết nữa còn thể nào...!

“Ta đã rất lớn rồi!”

“Không được tranh luận!”

“Không được oán thăm!”

“.....” Đều đã nói từ khó như vậy rồi !=__=

Tiểu yêu tinh ngửa đầu, rất là kiêu ngạo: “Ta thông minh nhỉ? B-)~”

Lãnh Lăng Duệ lại phải đầu hàng: “được rồi được rồi! Ta dạy, ta dạy là được?!”

Vì thế, cả buổi chiều, tiểu yêu tinh ngoan ngoãn ngồi trong lòng Lãnh Lăng Duệ, hai tay chống đầu, học từng chữ từng chữ một theo Lãnh Lăng Duệ.

Ngay từ đầu, Lãnh Lăng Duệ cũng không thiệt tình muốn dạy nó, cho có lệ trực tiếp lấy văn kiện mình để trên bàn làm tài liệu giảng dạy, nói ý tứ đại khái của từng chữ cho tiểu yêu tinh, ý tưởng tà ác trong nội tâm chính là: “không nhớ được là tốt nhất!”

Nhưng cố tình trí nhớ cũng như năng lực học tập của tiểu yêu tinh thần kì tốt, chẳng những nhớ kĩ tất cả, một số từ thậm chí nó có thể trực tiếp suy một ra ba, sau khi học xong một đoạn, Bé nhếch miệng hướng phía Lãnh Lăng Duệ âm mưu thất bại dựng thẳng hai ngón tay quơ quơ, vẻ mặt kia, động tác kia, thực khiến Lãnh Lăng Duệ muốn dùng xấp văn kiện dày đập Bé một cái cho bở tức (chắc Bé giờ hình chữ V đây mà J)

Sắc trời càng ngày càng tối, gió lạnh theo cửa sổ thổi vào đến cũng càng ngày càng lạnh.

Thẳng đến đụng tới bàn tay nhỏ bé có chút đông cứng của tiểu yêu tinh, Lãnh Lăng Duệ mới có phản ứng, đứng dậy đi đóng cửa sổ trong phòng, khi đóng cửa sổ cuối cùng ở ban công, một ngày cuối cùng cũng đổ tuyết

Trực tiếp nhìn lên bầu trời đêm một giây trước còn vắng lặng, đột nhiên bay xuống những bông tuyết nhỏ vun, hơn nữa càng lúc càng lớn, càng ngày càng nhiều, Lãnh Lăng Duệ đứng ở bên cửa sổ, có chút giật mình.

Tiểu yêu tinh chạy tới chạy lui vẫn đi theo phía sau hắt hắt mắt nhìn hắt, sau đó nhảy lên nhào vào trong lòng hắt, muốn đứng ở chỗ rất cao nhìn những tinh thể ngân bạch bay múa.

Lãnh Lăng Duệ ôm tiểu yêu tinh, lẳng lặng đứng.

Điều hòa trong phòng mở ra khi Lãnh Lăng Duệ đóng cửa lẳng lặng chạy, hơi ẩm từng chút một chút tràn ngập căn phòng. Cửa sổ thủy tinh dần dần bị kín một tầng sương mù cực mỏng. Ở ngoài tầng sương mù, là mảng lớn mảng lớn tuyết trắng, đã rơi đầy trời, còn có ngọn đèn thành thị mơ hồ mà mờ lung trong sắc tuyết, nhợt nhạt mà âm thầm, như là mảnh vun của những ánh sao rực rỡ.

Tại thời khắc này, Lãnh Lăng Duệ bỗng nhiên cảm thấy, có lẽ, hạnh phúc là như vậy...

16. Chương 16

Từ lần được Lãnh Lăng Duệ nhờ dạy Lãnh tiểu yêu tinh nói chuyện, Tiêu Dương ở nhà trọ trong trường học lục tung, tìm ra cái chìa khóa hồi đầu năm mới Lãnh Lăng Duệ cho hắt, từ đó, Tiêu Dương ra vào nhà của Lãnh Lăng Duệ liền không cần cần ấn chuông cửa nữa. Giống khi vừa mới bắt đầu sáng lập Thiên Duệ, hắt luôn coi nhà Lãnh Lăng Duệ là cái ổ của mình, tùy ý ra vào.

Sau trưa chủ nhật, từ nhà ở thành phố J trở về, Tiêu Dương lái xe trực tiếp tới chỗ Lãnh Lăng Duệ.

Đỗ xe dưới lầu, Tiêu Dương dùng một ngón tay quay cái chìa khóa, lên lầu, mở ra cửa phòng, giương mắt nhìn nhìn phòng khách, liền sửng sốt thẳng tắp đứng đó .

Trong phòng khách, trên sofa dài dựa vào tường, Lãnh Lăng Duệ mặc đồ ở nhà với áo lông màu xám cổ chữ V, lộ ra cổ áo sơ mi tối màu, hơi hơi nghiêng người về phía trước. Ngồi ở trên đùi hắn, được hắn ôm vào trong ngực chính là im lặng thì giống đứa bé nhu thuận đáng yêu, động có thể bức người khác phát điên tóc đỏ tiểu yêu tinh .

Kỳ thật, một người lớn như vậy ôm một đứa trẻ nếu là những người khác thì đều là một hình ảnh quá bình thường, thậm chí có thể nói là ấm áp, nhưng là..... Đây là Lãnh Lăng Duệ a!!~~ quý dĩ nhất là lúc hắn nhìn về phía cửa, trên mặt còn mang theo nụ cười mơ hồ???

Tiêu Dương loạn rồi , Tiêu Dương cảm thấy thế giới này thật điên cuồng, hắn rút trờu khoe miệng, cúi đầu yên lặng nói với chính mình: Khoảng cách có điểm xa, ta cận thị, ta hoa mắt, ta quáng gà

“Đi vào hoặc là đi ra ngoài, đứng một chỗ ngu si cái gì?!”

Tiêu Dương ngẩng đầu, ừ, loại vẻ mặt này, giọng điệu này mới là bình thường

Lấy dép đi trong nhà của mình từ giá giày thay vào, Tiêu Dương đi tới, ngồi vào ghế sofa đơn bên sườn, tùy tay vút cái chìa khóa lên bàn.

Lãnh Lăng Duệ cao thấp nhìn hắn một cái, sau đó cúi đầu hỏi tiểu yêu tinh trong lòng: “Hắn vừa rồi đứng ở cửa nghĩ gì?”

Tiêu Dương đỏ mồm hôi, loại vấn đề này, người không hỏi ta, người hỏi đứa bé kia làm gì?=_=

Tiểu yêu nghiêm túc xoay mặt hướng về phía Lãnh Lăng Duệ đáp:“Hắn cảm thấy mắt hắn có tật”

Lãnh Lăng Duệ đen mặt: “..... mắt ngươi khi nào thì không có tật ?”

Tiêu Dương xanh mặt:“..... đứa nhỏ này! Trước khi thành tinh ngươi là giun đũa hay sao !?” Sau đó hướng Lãnh Lăng Duệ nhướng mày: “Này.là kỹ năng mới ?”

Lãnh Lăng Duệ gật đầu, Tiêu Dương choáng váng, sau một lúc lâu, vỗ vỗ bả vai Lãnh Lăng Duệ: “người anh em, tự giải quyết cho tốt ~ tự cầu phúc đi!”

“.....”

Thấy Lãnh Lăng Duệ không nói gì, trầm mặc, Lãnh tiểu yêu tinh hướng phía Tiêu Dương mở miệng: “Hoa hoa, hôm nay Duệ Duệ không đi siêu thị.....”

Tiêu Dương không kịp phản ứng ý tứ của Tiểu yêu tinh: “A? Cái gì?”

Lãnh Kỉ Kỉ nhăn mặt, nghiêm túc tiếp tục nói: “Giữa trưa chúng ta ăn rất nhiều, đều hết.....”

“A??” Tiêu Dương càng cảm thấy khó hiểu, giương mắt nhìn Lãnh Lăng Duệ, Lãnh Lăng Duệ hướng hắn nhún nhún vai.

Vẻ mặt Lãnh Kỉ Kỉ như muốn nói: “thật ngốc, nhất định ta phải nói rõ ra sao?” nhìn Tiêu Dương: “..... Cho nên, cơm chiều hôm nay hắn là không nhiều lắm.”

Tiêu Dương trầm mặc: “hóa ra người bóng gió cả nửa ngày là vì muốn nói cho ta biết người sợ ta cướp miếng ăn với người!!=_=

Tiểu yêu tinh nhếch miệng gật đầu: “Ừ, chính là ý tứ này!”

“.....” Tiêu Dương cố gắng biểu hiện không có gì, nhìn về phía Lãnh Lăng Duệ: “Ta hôm nay là tới truyền ý chỉ của lão thái thái nhà ta, vài ngày nữa là tết nguyên đán, lão thái thái muốn ta kéo ngươi qua, nói là đã nhiều năm rồi không thấy ngươi , hàng năm cũng chỉ thấy lễ vật không thấy người .”

Lãnh Lăng Duệ vừa muốn mở miệng giải thích, Tiêu Dương lại khoát tay, nói tiếp : “Đi đi mà, ta biết người cảm thấy Tiêu Vũ có chút sợ người, người đi sợ hấn lại càng không muốn nói chuyện phải không? Nhưng lần này hấn cũng hỏi người sao không đến .”

Thấy Lãnh Lăng Duệ còn có điểm do dự, Tiêu Dương cúi đầu, hướng tiểu yêu tinh trên đầu gối hấn hỏi: “Tiểu quý ~ vài ngày nữa dẫn người tới nhà ta ăn, có đi hay không?”

Lãnh Kỉ Kỉ không chút do dự bàn tay nhỏ bé vung lên: “Đi!”

Lãnh Lăng Duệ thỏa hiệp. Tiêu Dương âm thầm đặc ý trong lòng: sau này có thể yên tâm lớn mật dùng tiểu yêu tinh trị hấn !~

Tiểu yêu quay đầu: “Duệ Duệ, hấn nói hấn sẽ hảo hảo trị người.”==

Uy uy, đừng vắn vẹo ý câu như vậy a!!!

Lãnh Lăng Duệ đen mặt, nhướn mi: “Chỉ bằng người?! Quên đi, với người so đo chỉ tổ giảm chỉ số thông minh. Đúng rồi, người để cử một cửa hiệu cắt tóc nữa đi, một lát nữa đưa Bé đi chỉnh lại tóc một chút, lông đỏ như người rừng ik.”

Tiểu yêu tinh tức giận trừng hấn, lại bị không để ý.

“Hiệu lần trước ta giới thiệu không tốt sao?” Tiêu Dương lấy tay cầm vài sợi tóc của tiểu yêu tinh lên: ”Ừ! Quá dài rồi!”

“..... thật dài !”

“.....”

Nửa giờ sau, ba người từ trên xe Tiêu Dương bước xuống, vào một hiệu làm tóc rất đẹp. Bên trong một người đàn ông cao gầy đi đến hướng bọn họ nở nụ cười, vừa muốn mở miệng nói gì đó đã bị Tiêu Dương chặn lại: “không cần dài dòng, anh hãy cắt phần tóc dài của đứa bé này đi, hai người bọn tôi ngồi ở sô pha đằng kia chờ.”

Người kia quả nhiên hiểu ý không nói thêm gì nữa, lập tức gọi thợ cắt tóc đến đưa tiểu yêu tinh đi gội đầu. Tiêu Dương để mặc Lãnh Lăng Duệ ra ngồi ghế chờ, còn hấn thừa dịp tiểu yêu tinh đang ngoan ngoãn nhắm mắt gội đầu đối với thợ cắt tóc nói cái gì đó, một lát sau mang theo vẻ mặt cao thâm ý cười trở lại.

Lãnh Lăng Duệ nhú mày hỏi: “Người nói với hấn cái gì?”

Tiêu Dương vuốt cằm giương lên một bên khóe miệng: “Người lập tức đã biết.”

Thợ cắt tóc ở đây quả thực kiệm lời, lại cũng nhanh tay, không bao lâu sau, tiểu yêu tinh với kiểu đầu mới cũng xuất hiện trước mặt hai người. kiểu tóc dựng đứng!

Lãnh Lăng Duệ sửng sốt: “.....”

Tiêu Dương cười càng sâu: “..... Hiệu quả tốt lắm.”

Ba người lên xe, Lãnh Lăng Duệ ôm tiểu yêu tinh ngồi ở phía sau.

Lãnh Kỉ Kỉ phía trước giờ chưa từng thấy qua kiểu tóc này, qua kính chiếu hậu háo hức “Hoa Hoa đây là kiểu tóc gì?”

“Người nhìn rất hợp với kiểu đầu này, đây gọi là đầu dưa hấu a.”

17. Chương 17

“Duệ Duệ, chúng ta khi nào thì ăn cơm a..... Ta đói bụng.” Tiểu yêu tinh ngồi trên người Lãnh Lăng Duệ không an phận mà xoay trái xoay phải, nhìn đến nhà hàng thứ N lần lượt trôi qua mà không khỏi quay đầu

rì rầm ử rữ.

Lãnh Lăng Duệ trợn trắng mắt nghĩ nghĩ giữa trưa vừa ăn một bàn thức ăn lớn như vậy thế nào có thể tiêu hóa nhanh như vậy?! về sau nhất định rất khó tiêu hóa=_=

Giây tiếp theo Lãnh Lăng Duệ đã bị Tiểu yêu tinh ôm lấy cổ, ngón cái quơ quơ trước mặt nói: “Không được nói xấu ta, ta nghe được hết nha!”

Tiêu Dương đang lái xe phía trước qua gương chiếu hậu nhìn hai người bọn họ. Tuy không nhìn thấy biểu cảm trên mặt Tiểu yêu tinh nhưng nhìn bộ mặt như bị táo bón kia của Lãnh Lăng Duệ làm hắn sung sướng không chịu được.

Lãnh Lăng Duệ khẽ vuốt ve ngón tay đang quơ loạn trước mặt hắn rồi sau đó hướng Tiêu Dương đang cười trộm phía trên mà trừng mắt một cái.

“Duệ Duệ

ta về sau sẽ không ăn nhiều như vậy nữa, chỉ là ta lớn nên ăn nhiều hơn thôi, không cần keo kiệt a, người đây là.....” tiểu yêu tinh đảo quanh đôi mắt to, cố gắng tìm từ thích hợp định tội hắn: “Ngược đãi vị thành niên!”

“Phốc

” Tiêu Dương rốt cuộc nhịn không được cười, nói: “Báo ứng, báo ứng a! Lãnh Lăng Duệ cậu kiêu ngạo ba mươi năm không ngờ cũng có ngày hôm nay!!!”

Một tiếng này khiến cho tiểu yêu tinh chú ý, nó nhịn không được quay đầu nhìn Tiêu Dương, sau đó mặt nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi: “Hoa hoa, cái gì rốt cục có ngày hôm nay?”

Tiêu Dương nhếch miệng, qua gương chiếu hậu nhìn nó liếc mắt một cái: “Không phải người có thể đọc được suy nghĩ sao, hỏi ta làm gì.”

Tiểu yêu tinh nói: “Ta câu trước không chú ý a, chỉ nghe được câu sau”

Tiêu Dương hỏi: “Vậy nếu người muốn đọc suy nghĩ thì phải chú ý, nếu không chú ý thì không đọc được phải không?”

“Vô nghĩ, nếu những chuyện ta không muốn nghe mà vẫn phải nghe thì ta đã điên rồi.” nói xong Tiểu yêu tinh khoa trương thề lưỡi với hắn, kết quả bị Lãnh Lăng Duệ vỗ nhẹ vào hai má.

“Lạp lap lap ~ người không xen vào ~” Tiểu yêu tinh vịn vịn.

“Đúng rồi” Tiêu Dương lên tiếng đánh gãy cuộc chiến giữa sóng mắt siêu âm và sóng mắt long lanh kịch liệt giữa hai người, “Tiểu quỷ, người nói vớ người càng lớn thì người ăn càng khỏe, vậy người rốt cuộc có thể dài tới bao nhiêu?”

Đúng! Cái này ta cũng định hỏi, nội tâm Lãnh Lăng Duệ lập tức phụ họa.

Tiểu yêu tinh nhìn nhìn Lãnh Lăng Duệ lại quay đầu nhìn nhìn Tiêu Dương, trừng mắt nhìn, suy nghĩ hồi lâu nói: “Không biết.”

“.....” Tiêu Dương muốn học máu.

“.....” Lãnh Lăng Duệ muốn nội thương.

“Hoa hoa, đi nhanh lên..... Ta đói ~” Lãnh kị kị không để ý tới hai kẻ mặt xanh mặt trắng kia, tiếp tục thúc giục.

“Ta cũng muốn nhanh nhưng kẹt xe.” Tiêu Dương bất đắc dĩ nhún vai. Một lát sau đột nhiên đánh chỉ tay “tách” một cái: “Đúng rồi! Ta quên trên xe còn có thứ này.” Dứt lời bèn ở trong hộp điều khiển sờ sờ một chút lấy ra một gói chocolate vứt ra phía sau, “còn mấy thanh đó, người ăn trước đi.”

Tiểu yêu tinh cười tủm tỉm cầm lấy một thanh định đưa vào miệng liền bị Lanh Lăng Duệ đoạt lấy. Tiêu Dương qua gương nhìn thấy vội vàng nói: “Không có quá hạn sử dụng!”

Lanh Lăng Duệ hừ một tiếng đem gói chocolate trả lại Tiểu yêu tinh: “Ai biết lại là hồng nhan nào đưa cho người.”

“no no no” Ta không nhận quà tặng nha! Đây là ta mua ngày hôm qua.”

“Người??” Lanh Lăng Duệ tà nghệ: “Mua chocolate? Người không phải ghét nhất đồ ngọt sao?”

“Khụ.....không phải ta ăn.” Tiêu Dương giải thích, phía trước dòng xe đông đúc đã có thể di chuyển được một chút, hắn nhấn ga theo dòng xe nhích từng chút một, “Ta đoán hôm nay Tiểu quỷ này nhất định sẽ bị chết đói nên mua phòng trước một ít.”

Lanh Lăng Duệ định mở miệng cãi lại liền bị một đôi mắt thủy lượng trong veo nhìn chằm chằm một lúc lâu không mở miệng được. Hắn nhìn đồng hồ lại nhìn phía trước đường có vẻ đã được thông trở lại, cuối cùng hắn đành thở dài thỏa hiệp.

“Oh yeah!” Tiểu yêu tinh hoan hô! Bé chưa từng được ăn bên ngoài, đây là lần đầu tiên ra ngoài của Bé khi đến với thế giới xa lạ này, thế giới mà qua TV Bé biết được chút ít.

Lanh Lăng Duệ hỏi: “Ăn gì?”

Tiêu Dương liếc mắt nhìn trái nhìn phải, sau đó quay đầu cười gian: “thích hợp nhất cho tiểu quỷ này đi ăn.” Nói xong, chỉ chỉ một biển hiệu nổi bật bên phải con đường phía ngoài cửa xe.

“Tiệc búp phê?!” Lanh Lăng Duệ nhìn bảng hiệu kia, lại nhìn nhìn cái bụng dù ăn bao nhiêu cũng vẫn gầy teo của tiểu yêu tinh, cứng đờ.

Nếu thực sự để nó ăn vô chừng mực, hàng búp phê kia phỏng chừng cả đời này cự tuyệt bọn họ vào lần thứ hai.

Lanh Lăng Duệ dùng hai bàn tay nâng giữ quai hàm phồng phồng vì ngậm chocolate của tiểu yêu tinh, quay mặt nó lại, nhấn rõ từng chữ nói: “ở ngoài không được ăn vô tội vạ!”

Tiểu yêu tinh nhăn mặt, khó hiểu: “tại sao?”

“ta nói không được chính là không được!”

Tiểu yêu tinh ủy khuất, ánh mắt ươn ướt: “Duệ duệ, người ghét bỏ ta.....”

Lanh Lăng Duệ bị ghen, sau đó đổi giọng nhẹ nhàng dịu dàng: “Ở ngoài mà ăn nhiều quá, người khác sẽ cảm thấy người rất kỳ quái, biết không? Trước ăn ít một chút, đỡ đói bụng, về nhà ta lại cho người ăn, àn?”

Tiểu yêu tinh bắt đầu đàm phán điều kiện: “phải nhiều hơn so với đêm qua !”

“Được.”

“ít nhất phải nhiều hơn hai món !”

“ok”

“Hai món là thịt!”

“..... Có thể.”

“trước khi ngủ phải có bánh ngọt !”

“Người đừng được một tắc lại muốn tiến một thước!”

.....

Hai người ngồi sau xe cãi nhau không, Tiêu Dương ở phía trước run rẩy khóe miệng, nháy nháy khóe mắt, nhấn nhấn chân ga đi theo hàng xe bò về phía trước, rốt cục trước khi Lanh Lăng Duệ phát điên vì đói cuối cùng cũng bò đến cửa hàng búp phê kì thực chỉ cách xa 100 thước.

Tìm vị trí trống đỗ xe, ba người vào nhà ăn. Nhà hàng này rất đông khách, lúc này đã không còn bàn trống. Còn có vài nhóm người ngồi chờ.

Lãnh Lăng Duệ thấy vậy mất kiên nhẫn: "thôi, đổi hàng khác đi". Vừa định ôm tiểu yêu tinh xoay người rời đi, chợt nghe một thanh âm quen thuộc: "tổng giám đốc! Tiêu phó tổng!"

Ba người nhìn theo hướng thanh âm, chỉ thấy cái bàn gần bọn họ vây quanh các nhân viên trẻ tuổi của Thiên Duệ, còn có cả quan lý phòng Tiêu thụ và Lura, người gọi bọn họ lại chính là Lura.

Tiêu Dương cười cười, đi đến, Lãnh Lăng Duệ cũng ôm Lãnh Kỉ Kỉ đi theo.

Trừ bỏ Lura vẫn giữ nụ cười bình thường, những người khác đều dùng biểu tình như bị sét đánh, khiếp sợ nhìn Lãnh Lăng Duệ và tiểu hài tử hắn ôm trong tay

Trừ bỏ Lura cười biểu tình bình thường ngoại, những người khác đều dùng một bộ bị sét đánh quá biểu tình khiếp sợ nhìn Lãnh Lăng Duệ..... Còn có đứa trẻ hắn ôm trong tay.

Tổng giám đốc thế nhưng ôm trẻ con!!! Tổng giám đốc thế nhưng cũng có khuôn mặt như vậy!!! Diêm vương đại nhân thay đổi hình tượng?!! Ông trời! Ta xem thấy thần mã!!!god! Ta không phải đang nằm mơ đi!! Đây không phải boss đây không phải boss đây không phải boss.....

Lãnh Kỉ Kỉ tiểu bằng hữu bất hạnh Chú ý này đám người há mồm nhìn chăm chăm mình , cho nên Bé nghe được các loại thanh âm tru lên, kinh hô, rít gào, =>..... Ủ tai =_ =

18. Chương 18

Vòng người vốn ngồi vây quanh bàn, khiếp sợ qua đi, dưới tiếng ho khan của Lura, vội vàng dịch ghế, chừa ra chỗ trống.

Vì mọi người có thể ăn cơm tương đối bình thường, Lura cùng Tiêu Dương quyết định để Lãnh Lăng Duệ ngồi ở giữa, miễn cho vài tiểu viên chức mới vào ngồi cạnh boss bị khấn trương đến ngay cả cơm cũng không biết ăn thế nào.

Tuy rằng so với trước tiểu yêu tinh cũng dài ra thêm được mấy cm, nhưng ngồi trên ghế bình thường mà muốn với đến bàn vẫn là khó, do vậy, ba người chỉ cần hai cái ghế nữa, còn tiểu yêu tinh theo thường lệ ngồi trên đùi Lãnh Lăng Duệ. Mọi người vừa thấy tình cảnh này, cảm vừa rồi vất vả tìm trở về lại rơi!

Bất quá, bầu không khí trên bàn cơm tốt hơn rất nhiều so với dự đoán, ít nhất không xuất hiện tình cảnh lặng ngắt như tờ hoặc là cả bàn nhìn Lãnh Lăng Duệ mà không động đũa. Thứ nhất là do có Tiêu Dương tại, thứ hai là do tư thái ở chung tuy quý dị nhưng hài hòa hữu hảo của Lãnh Kỉ Kỉ tiểu bằng hữu và Lãnh Lăng Duệ chủ nhà theo một trình độ nào đó khiến bọn họ giảm bớt nỗi sợ hãi đối với boss nhà mình, hơn nữa cái biến ẩn tượng cũng như nhận tri nhất quán đối với boss.

Thấy Lãnh Lăng Duệ ôm trẻ con không tiện, Lura đứng dậy giúp hắn đi lấy đồ ăn, theo boss lâu như vậy, nàng đi cùng sếp đến bữa ăn, tiệc rượu không hề thiếu, đối với thói quen ẩm thực của vị sếp mặt lạnh này vẫn là rất rõ ràng, nhưng lại đối với khẩu vị của đứa bé hắn ôm hoàn toàn không biết.

Vì thế cười, hơi cúi người, hướng về tiểu yêu tinh định mở miệng hỏi, lại nghe bé rung đùi đắc ý, không chút do dự trả lời: "Duệ Duệ ăn gì ta ăn đó!"

"....." Duệ Duệ? Duệ Duệ?? Duệ Duệ?!!

Thanh âm của tiểu yêu tinh không quá lớn, nhưng trong thanh âm thấp buồn của đám người đối mặt sếp chỉ đám cùng trái phải nhỏ giọng nói thầm thì đồng âm (thanh âm trẻ con) non nớt có vẻ phá lệ nổi bật

Vì thế, toàn bộ bàn ăn đột nhiên yên tĩnh, tiếng lòng mọi người đều là:.....% *&\$#@!!!!

Tiểu yêu tinh quay đầu, hướng ôm hân Lảnh Lăng Duệ nhún vai cho thấy: không thể phiên dịch.0__0 (ý bé là không thể đọc nổi tiếng lòng !@\$%&6t536 của mọi người nghĩa là gì ik mà! =))). Lảnh Lăng Duệ mặt vô biểu tình nhìn bé vẻ mặt vô tội cùng bất đắc dĩ, yên lặng, nghiêng răng nghiêng lợi: hình tượng của Lão tử!

Tiểu yêu tinh lý giải ,vỗ vỗ tay đặt bên hông của Lảnh Lăng Duệ: “biểu hiện một chút thôi!~” Rồi sau đó , lần đầu Lảnh Lăng Duệ thiết tình đồng ý loại hình phạt chém ngang lưng thời cổ đại, hiện tại hân vạn phần muốn nhanh tay bóp chết tiêu yêu tinh cho xong hết mọi chuyện.

Chờ hồn phách bị đánh bay của mọi người đều trở về cơ thể, Lura hỗn độn đạp giày cao gót, bị Tiêu Dương kiên trì lôi đi lấy đồ ăn. Lảnh Lăng Duệ nhìn chung quanh một vòng, ngữ điệu bình tĩnh nói: “Mọi người tiếp tục ăn.” Mọi người lên ngựa vui đầu thâm tình ngóng nhìn bàn ăn.

Xác định không ai tiếp tục nhìn bên này, Lảnh Lăng Duệ cúi đầu, dán sát vào lỗ tai tiểu yêu tinh, thấp giọng cảnh cáo: ”tí nữa không được ăn quá nhanh, ta gấp cái gì cho ngươi thì ngươi ăn, không được muốn nhiều, không được vụng trộm dùng tay lấy đồ ăn cho vào miệng! Có nghe thấy không?”

Tiểu yêu tinh vừa nghe một đồng quy củ, xì hơi ỉu xìu tại khuỷu tay Lảnh Lăng Duệ, meo meo ủy khuất đáp : ”nga...”

Không bao lâu, Lura và Tiêu Dương bê đồ ăn trở lại, mọi người đã muốn quan sát cẩn thận đến N lần đồ ăn trước mặt mình giờ mới dám bắt đầu ăn.

Không khí có chút cứng ngắc bởi sự cố gắng kiệt lực của Tiêu Dương mà dần dần trở nên náo nhiệt lên.

Lảnh Lăng Duệ nhìn đỉnh đầu tiểu yêu tinh trong lòng, mái tóc lửa đỏ ban đầu giờ đã biến thành đỏ sẫm, mềm mại rủ xuống, cộng thêm phụ trợ của kiểu tóc, khiến đầu bé càng thêm tròn, làm người ta không nhịn được muốn xoa xoa đầu bé như đối với động vật nhỏ.

Tiểu yêu tinh khó mà được thuận theo, gấp cho bé ăn gì bé mới dám ăn, Lảnh Lăng Duệ có chút ác liệt với đũa đến cái đĩa cà rốt. Bé sợ nhất là ăn cái này.

Gắp một đũa đưa tới bên miệng tiểu yêu tinh, Lảnh Lăng Duệ nghiêng đầu ung dung nhìn.

Tiểu yêu tinh lườm hân đầy ai oán, sau đó ngoan ngoãn há mồm ngậm lấy cà rốt, không tình nguyện ăn.

Lại gắp tiếp, ăn, tiếp tục gắp, vẫn như cũ ăn...đến lần thứ 5, tiểu yêu tinh không nín được, lòng đầy căm phẫn lên án: ”Duệ Duệ, ngươi đang cho thổ ăn sao?!”

“Phốc ~” Ở một bên xem diễn, Tiêu Dương, Lura cùng những người liên quan, hết thảy đều phun cười

Đứa nhỏ này rất thú vị !! Hai nữ nhân viên mới đến gào lên dưới đáy lòng !~

Lura nhịn không được, mở miệng hỏi :“Tổng giám đốc, đứa nhỏ này là con nhà ai a?~ thật đáng yêu!!~”

Tiểu yêu tinh căm giận nói: “nhặt được!”

“A??” Mọi người kinh ngạc. Tuy rằng nhìn ánh mắt và màu tóc của bé là biết không phải người Trung Quốc, còn tưởng rằng là thân thích ngoại quốc của nhà tổng giám đốc hoặc là nhà bằng hữu, không nghĩ tới.....

Lảnh Lăng Duệ nhìn biểu tình của tiểu yêu tinh, nở một nụ cười nhợt nhạt không dễ thấy :”Ừ, nhặt được!”

Tiêu Dương cũng theo góp vui, lấy tay chỉ chỉ bé :”Hắn nhặt được một kẻ dỏ hơi!~”trong lòng lại bồi thêm một câu : ”kẻ dỏ hơi chuyên dùng để trị hân~~”

Quản lý bộ phận tiêu thụ hỏi: ”vậy xem như nhận nuôi? Thế bé tên là gì?

Dám nói “Kỉ Kỉ” ta sẽ cho ngươi đói chết! Lảnh Lăng Duệ để lại thân thể đang muốn vươn ra để trả lời của tiểu yêu tinh, không nhanh không chậm nói : ”Xa Cảnh, Lảnh Xa Cảnh.”

Tiêu Dương bị sắc nước, ho khan liên tiếp, thâm mắng trong lòng : ”mệt người có thể nghỉ~ mẹ nó ! thực nhân hạ!”

Tiểu yêu tinh quay đầu, chớp chớp mắt nhìn Lảnh Lăng Duệ, Lảnh Lăng Duệ nhìn lại bé, bình tĩnh nói :”biệt danh ở nhà không nói làm gì nhưng ở ngoài phải nói tên.”

Hai nữ nhân viên tò mò : "còn có biệt danh ư? Là gì? Khẳng định thực đáng yêu!~"

Lãnh Lăng Duệ không trả lời, tiếp tục đút thức ăn cho tiểu yêu tinh. Tiêu Dương sử xuất nụ cười tất sát, lắc ngón trỏ hướng các nàng "không thể nói ~"

Trong lúc nhất thời, không khí hòa hợp đến cực điểm

Bình thường người bình thường có việc gì cần thường lựa chọn mở miệng trong bầu không khí này, bạn nhỏ Lãnh Kỉ Kỉ là người bình thường.....nhằm, yêu, cho nên, nó thanh thanh yết hầu, hướng Lãnh Lăng Duệ, ánh mắt lấp lánh nói : "Duệ Duệ, đáp ứng ta một việc được không??"

"cứ nói trước đã"

"người đáp ứng trước!"

"có nói hay không?"

"Nga....." tiểu yêu tinh nhăn nhó

"Không nói liền tiếp tục ăn cơm."

Tiểu yêu tinh mở miệng ngay tức khắc : "Ta muốn có máy tính."

Lãnh Lăng Duệ không chút nghĩ ngợi liền phủ quyết: "Không được."

Mọi người thở hộc vì kinh ngạc: Đứa nhỏ này mới mấy tuổi a! Liền biết nghịch máy tính ??

"Ta muốn học mấy thứ này nọ!" Mọi người cảm thán: Chắc chắn, thật là đứa nhỏ hiếu học!

"Không được."

Tiểu yêu tinh lập tức hai mắt ngập nước.

Lãnh Lăng Duệ: "....."

Mọi người nhìn không được hỗ trợ: "Tổng giám đốc, kỳ thật đứa nhỏ ngẫu nhiên nghịch nghịch máy tính quả thật là có lợi cho khai phá trí lực....."

Tiếp tục vô nghĩa ta sẽ trừ lương các người! Lãnh Lăng Duệ hung hăng nghĩ trong lòng.

"Duệ Duệ, lấy lý do riêng tư để trừ lương người khác là hành vi không có đạo đức"

Lãnh Lăng Duệ trừng mắt. Tiểu yêu tinh lập tức trở lại trạng thái hai mắt ngập nước.

Sau một lúc lâu, Lãnh Lăng Duệ thở dài thỏa hiệp, sau đó bất đắc dĩ cảnh cáo: "không được học những thứ vớ vẩn!"

Lura không khỏi cảm thán: "tổng giám đốc, hóa ra cũng có thời điểm người bắt lực với người khác a!"

Lãnh Lăng Duệ ngăn người, cúi đầu nhìn tiểu yêu tinh đang hoa chân múa tay vui sướng trong lòng mình, cười bất đắc dĩ.

Cười!!!! cười!!! Boss cư nhiên có thể cười!!! Trời ạ! Thật ôn nhu!! Nhất thời trong lòng đám nữ nhân viên điên lên vì mê zai, bất quá lần này tiểu yêu tinh không chú ý, bằng không bị ù tai mất....

19. Chương 19

Lãnh Lăng Duệ làm việc luôn luôn rõ ràng, nếu hắn đã đáp ứng cho tiểu yêu tinh một cái máy tính, dù tình nguyện hay không hắn vẫn làm cực kì tốt, tối hôm đó liền trực tiếp mang laptop về. Bất quá, có vẻ ác liệt là, ngay cả thao tác cơ bản nhất là khởi động máy hắn cũng chưa dạy cho tiểu yêu tinh, trong nội tâm vẫn thần nhiên: như vậy, dù có máy tính, nó cũng không biết thêm cái gì vớ vẩn!

Tiểu yêu tinh rất chi là hưng phấn, vây quanh máy tính, quẹo trái quẹo phải, nhìn ngang ngó dọc, chỉ lo thường thức bề ngoài, tựa hồ cũng đã quên tìm Lãnh Lăng Duệ dạy mình sử dụng

Thăng tới ngày hôm sau, bắt đầu một tuần mới công tác, Lãnh Lăng Duệ ngồi sau bàn công tác lớn, phê duyệt văn kiện, lại nghĩ tới chuyện này, hần như trước cảm thấy có chút đặc ý nhỏ nhỏ. Hơn nữa, hần khó có được nhàn nhã suy nghĩ, nghĩ nếu tiểu yêu tinh mở miệng, muốn hần dạy nó, hần nên đề ra điều kiện gì.

.

Có lẽ..... Ước pháp tam chương (kiểu hợp đồng ick)? Ví dụ như: về sau cấm phun lửa, phun nước, cấm đọc trộm ý nghĩ riêng tư vân vân?...

Lãnh Lăng Duệ nhìn ra cửa sổ, quay quay bút trong tay, ánh mặt trời chiếu qua mắt hần khiến trong mắt hần xẹt qua một tia tinh quang, khiến ánh mắt trở nên có chút tà ác.

Đúng lúc này, Tiêu Dương không gõ cửa trực tiếp đi vào.

Lãnh Lăng Duệ quay đầu lại, tầm mắt rơi xuống khuôn mặt mang nụ cười hàm xúc không rõ ý tứ của Tiêu Dương, nhú mày nói: "cậu lại nhàn rồi?"

Tiêu Dương tiếp tục cười: "không. chính là tôi nhìn thấy một thứ thú vị nên tới tìm cậu để chia sẻ."

"cái gì?"

Tiêu Dương chỉ vào cái máy tính bên phải bàn, cả người dựa vào sofa, vô cùng thoải mái, nhếch chân lên quơ quơ nói: "4rum của công ty, khu tán gẫu, chủ đề luôn tại trang đầu với số view cực cao, mau xem!"

Lãnh Lăng Duệ cổ quái nhìn hần: "tôi không có hứng thú với bát quái, cậu không biết?"

"Biết a~ nhìn 1 tí thôi, cậu làm tới trưa rồi, cũng mệt mỏi, giải trí 1 chút đi."

Kết quả, 1 lúc sau, mặt Lãnh Lăng Duệ sau máy tính đen 1 tầng. Tiêu Dương cười vô cùng tiêu sái: "uy. phát biểu 1 chút cảm tưởng đi?"

"...."

"Phát biểu 1 chút cảm tưởng về hình tượng của cậu ở Thiên Duệ từ Diêm vương mặt lạnh thành baba của 1 đứa nhỏ coi!"

"Câm miệng!"

Tiêu Dương vẽ mặt thích muốn chết, hướng Lãnh Lăng Duệ nở nụ cười cực kì khiếm biếm (nụ cười khiến người ta muốn tát cho 1 phát =)): "ok~ tôi đã nhắc giúp đúng chỗ rồi nhé, đi đây!~ ". Dứt lời, giống khi mới tới, lão đảo ra ngoài.

Sau khi dùng mắt đao găm nhìn theo Tiêu Dương, Lãnh Lăng Duệ lại đem tầm mắt quay về màn hình máy tính.

Đề mục -[khiếp sợ] Diêm vương biến thành vú em! [bên trong có ảnh minh họa hài hòa đẹp đẽ về 2 cha con]. Những người có trái tim không đủ lực thừa nhận cẩn thận hãy xem!!

N~ tám ảnh hoàn mỹ trưng bày trên chủ đề: Lãnh Lăng Duệ ôm tiểu yêu tinh bón cơm, Lãnh Lăng Duệ thì thầm bên tai Tiểu yêu tinh, Lãnh Lăng Duệ 1 tay xoa đầu tiểu yêu tinh, cười ôn nhu, Lãnh Lăng Duệ.....

1 lâu: kỹ thuật thần mã đều là mây bay: Đây là thần mã (cái quái gì)!!!! Xuyên qua, tuyệt đối là xuyên qua..... Diêm vương đại nhân tuyệt đối bị người xuyên qua a

(bị nhập hồn)

2 lâu: nhân tài thần mới thiên tài mộc mới các loại cơ khát: Is bình tĩnh, ta mộng du đâu, tin tưởng ta, này tuyệt đối là mộng du.....

3 lâu: lão tử cả đời thống hận xí hoa án: chói mắt quá, mù 2 mắt hợp kim của ta rồi!!

4 lâu: rít gào mã nhị đại: A a a a!!! Diêm vương thế nhưng biết cười!!! A a a a!!! Làm cho ta chết đi!!! A a a a!!! Chẳng lẽ là 2012 (tận thế) muốn tới, sinh vật bắt đầu có hành vi khác thường a ~!!!!

5 lâu: lỗ mũi đế: Đứa nhỏ này không lẽ là..... Khụ, bình tĩnh vuốt mũi.

6 lâu: mắt hai mí nhìn người =_=: Con tư sinh?!

.....(phía sau 1 lâu...,2 lâu...,... là nick,còn 1 lâu 2 lâu vv là thứ tự cment)

Lãnh Lăng Duệ di chuột xuống từng chút 1 một, càng di mắt càng đen, hơn nữa, mặc kệ xóa như thế nào, chủ đề này vẫn đón gió tung bay nơi trang đầu. Lãnh lăng Duệ đeo cái mặt đầy nỗi cment:

148 lâu: Lãnh Lăng Duệ: nếu tháng này muốn ăn không khí thì cứ tiếp tục tán gẫu đi!

Cment vừa lên, lập tức khiến nổ tung, ngay cả đảng mà vạn năm đều lặn xuống nước đều bị nổ bay ra, thế nhưng view vẫn tiếp tục cọt cọt lên, nhất thời, chủ đề này tiếp tục bay càng mạnh trên trang đầu.

149 lâu: lặn xuống nước luyện thần công: Ta..... Giống như gặp quỷ

150 lâu: tiêu gia đảng: Ta cũng thấy.....

151 lâu: nhị lần thứ hai phương:tmd ! (1 câu chửi), đứa nào nhàn muốn ăn đánh mà lập cái nick dọa người vậy!! Thật thiếu đạo đức! Không biết ta là người nhất gan sao?! A!

152 lâu: Diêm vương đảng: Ảo giác, đều là ảo giác, ta không phát hiện boss, ta không phát hiện boss, ta không phát hiện boss.....

153 lâu: tiêu thụ một gốc cây thảo: Diêm vương đại nhân làm sao có khả năng lên 4rum, làm sao có khả năng cment lại, Trúc Hoa đâu rồi? mau đem tên giả thần giả quỷ kia kéo ra ngoài bãi đầu mau!

.....

Mấy phút đồng hồ sau, bản chủ đại nhân (admin) lau mồ hôi lạnh, run rẩy ngón tay đánh cment:

174 lâu: bản chủ ta lớn nhất: Cái kia..... Quả thật..... Là boss. Các Con..... Thấy cửa sổ tầng trệt của ta không? Đây là kết cục của chúng ta...

Vì thế, trên chủ đề hot nhất toàn bộ buổi sáng của 4rum công ty, nháy mắt yên tĩnh. Đúng vậy, không phải yên lặng, là yên tĩnh, =_=_

| từ nay về sau, không ai dám đi ra comment

Thật lâu về sau, khi nhân viên công ty nhắc lại chủ đề này, đều là từ n trang sau của tán gẫu khu lấy ra, nhìn những chứng cứ phạm tội, nhược điểm cũng những trảo ấn(dấu tay) đại nghịch bất đạo mà mình đã lưu lại bên trong, lại nhìn cment ngắn gọn lại thấy ghê người của boss đại nhân, nội ngữ đầy mặt (nước mắt rơi đầy mặt), hơn nữa, từ nay về sau, nhận ra 1 chân lý :con người, luôn luôn có 1 mặt không muốn người biết, tựa như boss cũng sẽ lên 4rum, Diêm vương có thể làm vú em...

Khi Lãnh Lăng Duệ đen mặt hết 1 ngày, rốt cục buông tha cho bọn người từ trên xuống dưới Thiên Duệ lái xe về nhà, nguyên bản ở trong xe sắc mặt dịu đi 1 chút vì nghĩ đến bộ dáng bất lực của tiểu yêu tinh với máy tính nhưng khi nhìn đến tình cảnh trong phòng ngủ, trong nháy mắt, mặt lại hoàn toàn đen.

Tiểu yêu tinh dị thường vui vẻ, dị thường mê mẩn, dị thường thuần thực nằm úp sấp trên giường chơi laptop, tư thế tương đương thích ý, mặc áo ngủ bằng nhung, cong chân, lay bắt diệp nhạc hồ.(vui quên cả trời đất)

Lãnh Lăng Duệ khóe miệng run rẩy hỏi : "sao người biết dùng?" có vẻ ta còn chưa dạy người đi...

Tiểu yêu tinh ngẩng đầu, chớp chớp mắt, cười hì hì trả lời:" có người dạy thôi~ "

"..ai?" tên nào nhiều chuyện vậy? Muốn đánh?!"

Tiểu yêu tinh không nghĩ ngợi chút nào đã bán đứng người khác : " là Hoa Hoa a~~ Hần gọi điện thoại đến dạy ta~~ Hần còn nói hần biết người sẽ không dạy ta phải dùng như thế nào."

"....." gân xanh trên trán Lãnh Lăng Duệ nhảy dựng, nghiêng răng nghiêng lợi... không còn gì để nói.

20. Chương 20

Hàng năm, vào thời điểm này, người ta thường có cảm giác ngày nghỉ đột nhiên trở nên nhiều. Đối với người bình thường mà nói, giáng sinh, nghỉ đông, nghỉ nguyên đán liên tục 1 đường, còn đối với người đi làm mà nói, thì thiếu nghỉ đông, liền chỉ có thể ngóng trông tết nguyên đán. 3 ngày nghỉ, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, tốt xấu cũng hơn được 1 ngày so với cuối tuần, cũng đủ để nghỉ ngơi 1 chút và đi thăm họ hàng thân hữu 1 phen, dù sao cũng là năm mới.

Theo kế hoạch ban đầu, Lãnh Lăng Duệ cùng Tiểu yêu tinh sẽ theo Tiêu Dương về nhà hần.

Đáng ra Lãnh Lăng Duệ định cho Tiêu Dương về nhà trước để tiem 1 mũi dự phòng về sự hiện hữu của tiểu yêu tinh cho Tiêu gia nhị lão, sao đó hần mới lái xe đưa tiểu yêu tinh qua. Dù sao đã vài năm không gặp, giờ đột nhiên liền thêm 1 đứa nhỏ lớn như vậy, sẽ dọa tới họ, mà việc khiến Lãnh Lăng Duệ đau đầu nhất chính là giải thích với người khác. Huống chi còn không thể nói sự thật, Lãnh Lăng Duệ cho rằng Tiêu Dương có vẻ am hiểu việc chế ra 1 câu chuyện bình thường logic .

“không sao, năng lực thừa nhận của 2 lão nhà tôi mạnh lắm, đến nơi giải thích cũng được mà”. Tiêu Dương trực tiếp túm tiểu yêu tinh lên xe hần, Lãnh Lăng Duệ chỉ phải bất đắc dĩ đuổi theo.

“đừng lè mề nữa, vốn chỉ được nghỉ có vài ngày, ai biết cậu có thể kéo dài tới chiều ngày cuối rồi tới gặp mặt 1 chốc, ngay đêm đã trở về!”. Tiêu Dương vừa thắt dây an toàn vừa nói. Với tính cách càng lớn tuổi càng cứng càng trầm của Lãnh Lăng Duệ, thật sự có thể làm ra sự tình này.

Lãnh Lăng Duệ ngồi ghế sau cùng tiểu yêu tinh, giữ sự trầm mặc trước dự đoán của Tiêu Dương.

“huống hồ.....” Tiêu Dương cười, từ sau kính chiếu hậu liếc Lãnh Lăng Duệ 1 cái :” tôi làm vậy cũng là tốt cho cậu, vạn nhất cậu vừa lái xe vừa nói chuyện cùng tiểu quỷ này, không thuận ý 1 cái lại trực tiếp diễn tiết mục đồng quy vu tội sẽ không hay lắm, đúng không?”

“Câm miệng! Lái xe!”. Lãnh Lăng Duệ vút 4 chữ qua, sau đó liếc bé đang ra vẻ thực ngoan bên người mình, cảm thấy cách nói này của Tiêu Dương cũng không phải là hoàn toàn không có đạo lý.

Tiêu Dương quẹo tay lái, chuyển vào khu dân cư, trong lòng lại nghĩ hoàn toàn bất đồng với những gì vừa nói. Tại sao muốn Lãnh Lăng Duệ cùng Tiểu yêu tinh ngồi xe mình? Nhưng lại không cho Lãnh Lăng Duệ ngồi ghế cạnh ghế điều khiển? Ý nghĩ của Tiêu Dương rất đơn giản: Hần thích nhìn Lãnh Lăng Duệ ngồi phía sau, bị tiểu yêu tinh hành hạ đến nỗi muốn trực tiếp mở cửa sổ vút bé ra hoặc là chính mình nhảy ra.

Tiêu Dương thấy: thực thích! thực sướng!~

Đáng tiếc, hôm nay hai người họ có vẻ hài hòa, Tiểu yêu tinh chưa được đi xa như thế này bao giờ, cả đường chỉ lo bầu cửa sổ xem phong cảnh xa lạ bên ngoài, mà Lãnh Lăng Duệ lại là loại người không thích lên tiếng, từ lúc lên xe tới giờ vẫn trầm mặc

Lãnh Lăng Duệ xoay mặt nhìn người phía trước, nhướn mày rậm anh tuấn: ”Sao?” trực giác nói cho hần, miệng người này không thể ra được lời hay gì.

“ 2 ngày nay cậu có đo chiều cao cho tiểu quỷ này không? Tôi có cảm giác nó cao hơn so với lần ăn cơm trước”

Vừa nghe lời này, Tiểu yêu tinh quay đầu lại, có chút nghiêm túc ưỡn ngực lên, ngồi càng thẳng, sao đó xê dịch mông về trước, mỉm cười cực kì hữu hảo với Tiêu Dương: ”Hoa Hoa,nhân lực của người thật tốt!”

Lãnh Lăng Duệ túm lại nó, ấn về chỗ ngồi, giọng điệu cứng nhắc :” lộn xộn gì! Ngồi yên! Vạn nhất xảy ra chuyện gì đập đầu choáng váng bây giờ!”

Tiêu Dương xấu hổ : ”tôi nói này người anh em , tôi đang lái xe đó , đừng trù ẻo tôi vậy!”

Lãnh Lăng Duệ liếc hần 1 cái, không nhìn.

Tiêu Dương nhin không được tiếp tục chủ đề đang nói phía trước: "nếu cứ tiếp tục như vậy, vạn nhất bé không dừng lại được, sau 1, 2 năm chẳng phải chọc thủng óc nhà cậu sao?~ "

"....." Lãnh Lăng Duệ hé miệng, trềng hân.

Tiêu Dương vừa thấy biểu tình đó của hân, càng thêm dững cảm nói : "tới lúc đó, vị trí của 2 người không phải trở nên ngược lại, Lúc đó đến phiên bé trềng cậu, giáo huấn cậu, quản cậu trở nên dễ bảo!~ nhất thời, Tiêu Dương cảm thấy những ngày như vậy thật đáng giá mong đợi!

Tiểu yêu tinh nghe Tiêu Dương nói vậy, không phải tưởng tượng trong đầu hình ảnh chính mình cao 2, 3 thước , xem chủ nhà đại nhân tựa như hân đang xem mình bây giờ, thật sự là...

Đang tự mình yy, tiểu yêu tinh lơ đãng thấy Lãnh Lăng Duệ đang âm trầm trềng mắt nó. (yy: hoang tưởng)

Thật là khủng khiếp a!~

Lãnh Lăng Duệ nhăn tuấn mi, mím môi mỏng, Tiểu yêu tinh nghe được hân trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, nhần từng chữ: " Người .Dám?!"

Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, Tiểu yêu tinh nhìn đầu mình, lại nhìn đầu Lãnh Lăng Duệ, vội vàng lắc đầu như trống bỏi: "Ngô ~~ không dám."

Lãnh Lăng Duệ vừa lòng gật đầu, sau đó nhìn hướng Tiêu Dương còn đang chìm đắm trong vui sướng khi tưởng tượng người khác gặp họa, bình tĩnh nói : " nếu không dừng lớn được sẽ không cho ăn cơm."

Tiểu yêu tinh yên lặng xoay mặt nhìn về phía ngoài cửa sổ: thật không có nhân tính a~

Lái xe hơn 3 tiếng mới tới Thành J. Khác với giá phòng ở càng ngày càng cao tại thành K, thành J chỉ là 1 thành thị không lớn, dân cư cũng không dày đặc như vậy nên giá đất rẻ hơn không ít.

2 năm trước, Tiêu Dương mua cho cha mẹ 1 biệt thự 2 tầng có vườn. Ngôi nhà qua sự chăm sóc của 2 vị lão nhân, nhìn qua tựa như mới. Tiêu Dương baba lại yêu chăm sóc hoa cỏ, sân trước nhà được trang trí bằng hoa cỏ, tỉ mỉ bảo dưỡng, trang nhã mà không tầm thường.

Từ khi tiến vào cổng tới giờ, tiểu yêu tinh vẫn há mồm, ngoẹo đầu, hết nhìn trái lại nhìn phải tựa như xem bao nhiêu cũng không đủ, mãi đến khi ba mẹ Tiêu Dương mở cửa

"Ba! Mẹ! Khó có được trong mắt Tiêu Dương tuôn ra ý cười, ầm áp gấp trăm lần nụ cười vẫn bắt tại khóe miệng mà không thực tâm ngày thường dùng để đối ngoại.

Lãnh Lăng Duệ kéo Tiểu yêu tinh tới bên người mình, theo sau Tiêu Dương tiến vào, nhìn đến nhị lão đón tại cửa, cũng cười, tuy rằng rất nhẹ, nhưng cũng không mất tình cảm: "cô chú, đã lâu không gặp."

"Là Tiểu Duệ! mau vào! mau vào!!" nhị lão kéo bọn họ vào cửa, sau đó không nhin được vỗ cánh tay Lãnh Lăng Duệ, nghiêm mặt thăm oán: "đứa nhỏ này thật là.....! nhiều năm rồi chưa đến đây, sau khi Tiêu Dương đi du học nhĩ ?!:"

" ngạch.... " Tiêu Dương nhìn ánh mắt đòi chứng thực mà Tiêu mẩu quét về phía mình, lại nhìn Lãnh Lăng Duệ có chút xấu hổ vì bị giáo huấn, đành giải vây nói : " được rồi được rồi, giờ không phải hân đã đến sao ? ai nha ! mẹ còn không rõ tính cách của hân sao? cả nửa ngày không nói được 2 câu, con mà không có mặt, hân sợ khiến 2 người buồn."

"Nói gì vậy?!! Tiểu Duệ a, tỏ ra xa lạ như vậy để làm chi? Sau này không được như vậy nữa, Tiêu Dương không ở đây con cũng phải đến! Qua Tết"

Tiêu mẫunói xong, ánh mắt lia xuống dưới, thấy 1 đứa bé đang túm lấy Lãnh Lăng Duệ: "ai nha! Tiểu Duệ! Đứa bé này là..."

"A!" Tiêu Dương gõ huyệt Thái Dương, quên mất tiểu quỷ này, ai khiến nó vừa rồi đột nhiên im lặng vậy, thiếu cảm giác tồn tại.

Lãnh Lăng Duệ kéo tiểu yêu tinh lên trước, thấp giọng nói: " chào nhanh!"

Tiểu yêu tinh nhìn Lãnh Lăng Duệ, lại nhìn 2 vị lão nhân hiền lành trước mắt, nghĩ nghĩ, sau đó ngẩng 2 má nhỏ mềm mại như đóa hoa, cười đặc biệt xán lạn, hô: "cô, chú! Nhĩ hảo ~!"

"....." Tiêu Dương choáng váng.

"....." Tiêu gia nhị lão cũng choáng váng.

"....."

Nam sinh gầy gò mới từ trên lầu xuống, 1 chân đạp bậc thang cuối cùng, cũng choáng váng.

"....." Lãnh Lăng Duệ đen mặt.

21. Chương 21

Nhìn thấy phản ứng của mấy người, tiểu yêu tinh tỏ ra: "ta thực vô tội, ta chưa làm cái gì 0___0. kì thật, điều này không thể trách bạn nhỏ Lãnh Kỉ Kỉ, bé không rõ bối phận, không hiểu xưng hô. Từ khi bé học được nói chuyện, liền nhận được cảnh cáo của Lãnh chủ nhà Lãnh đại nhân: "không được gọi ba ba!"

Vì thế, khi bé còn chưa hoàn toàn lý giải ý nghĩa của từ "ba ba" thì cũng đã sâu sắc nhớ kĩ câu cảnh cáo đó. Sau này lại học tập từ ti vi máy tính các quy tắc thói quen, rốt cục cũng hiểu 2 chữ ba ba đại biểu cho cái gì, lúc đó bé càng thêm cực kì đồng ý câu nói kia của Lãnh Lăng Duệ.

Lãnh chủ nhà Lãnh đại nhân tuyệt đối không phải ba của bé! ~ người thấy qua người cha nào bắt nạt con của mình vậy sao? Lãnh Kỉ Kỉ lại nhớ tới Lãnh Lăng Duệ nói lúc đang trên xe: "nếu lớn vừa rồi mà còn không dừng lại được, sẽ không cho ăn cơm! Cùng với vô số lần uy hiếp mất nhân tính trong dĩ vãng, không khỏi 2 mắt rơi lệ ~ tiểu yêu tinh đau khổ suy tư cách ở chung của mình và chủ nhà đại nhân, phương pháp xưng hô, loại hình cảm tình, lấy đối chiếu từ ti vi, máy tính qua nhiều phương diện, tuy rằng không có tình được ăn khớp hoàn toàn, tạm thời còn chưa định vị cụ thể, nhưng nếu xét rộng ra vẫn có, thì phải là - 2 người bọn họ là đồng bối phận, là ngang hàng!—nếu là ngang hàng, Lãnh Kỉ Kỉ tự nhiên liền học Lãnh Lăng Duệ, xưng hô Tiêu phụ, Tiêu mẫu là "cô chú"

Bất quá, đó là tâm lý hoạt động của Lãnh Kỉ Kỉ bé con, những người khác hiển nhiên không thể lý giải.

Lãnh Lăng Duệ túm lấy tiểu yêu tinh, mắt đảo sừ sừ bay qua, nghiền răng nói từng từ: "không lớn không nhỏ! Phải gọi "ông bà!"

Tiểu yêu tinh chu miệng, dùng âm lượng chỉ có Lãnh Lăng Duệ nghe được, than thở: "không cần, người cũng không phải baba của ta!"

Lãnh Lăng Duệ trừng mắt: "nói cái gì???~ điều này không quan hệ đến ta! Người bao nhiêu tuổi, bọn họ bao nhiêu? Tuổi chênh lệch nhiều như vậy đương nhiên phải gọi ông bà!"

Tiểu yêu tinh lại tiếp tục nói nhỏ: "hiện tại ta lớn như vậy, 1 tháng sau sẽ không dừng lại, 1 năm sau lại càng không dừng lại! năm nay ta gọi ông bà vậy sang năm gọi là gì?"

Lãnh Lăng Duệ bị nghẹn. Con mẹ nó! Ai có thể nói cho hắn, vì cái gì 1 chuyện đơn giản như vậy, đụng đến tiểu yêu tinh phiền toái này lại trở nên phức tạp thế?!! =___=

Tiêu Dương thấy 2 người kia đứng 1 bên nói thầm cả nửa ngày cũng không có hiệu quả gì, chắc là tiểu yêu tinh nói gì đó làm Lãnh Lăng Duệ tức hộc máu rồi, liền vội vàng pha trà cùng ba mẹ mình vẫn còn đứng ở cửa: "ách, ba mẹ, dừng đứng! ~ muốn tán gẫu gì, ngồi xuống rồi nói! ~"

Nói xong, hất cằm với Lãnh Lăng Duệ, lôi kéo nhị lão vào phòng khách, ngồi xuống sofa, xoay người vừa lúc thấy nam sinh gầy gò đứng ở cầu thang, sững sờ 1 chút, nói: "Tiêu Vũ! Phát gốc cái gì vậy? Lại đây đi."

Tiêu vũ nghe thấy hấn nói vậy, hơi hé miệng, sau đó cụp mắt đi tới, ngồi ở đầu xa Tiêu Dương nhất của sô pha. Tóc lâu không cắt đã dài quá tai, những sợi tóc dài quá rũ xuống vai và cổ, hơi cong 1 chút. Tóc đen dày che khuất hai bên má, khiến khuôn mặt cậu có vẻ rất nhỏ, ánh mắt bị tóc mái che lại, nhìn không rõ ràng. Mặc áo lông trùm đầu rộng thùng thình ở nhà, lại tạo cảm giác đơn bạc, trống rỗng.

Tiêu Dương nhìn cậu 1 cái, muốn cậu ngồi gần 1 chút, cuối cùng vẫn không mở miệng.

Mở miệng là Tiêu gia nhị lão: "Tiểu Vũ à ~ sao không chào?!"

Tiêu Vũ giương mắt nhìn Lãnh Lăng Duệ, hô: "Lăng Duệ ca ca"

Lãnh Lăng Duệ gật gật đầu: "Tiểu Vũ."

"Khụ....." Tiêu dương thấy 2 người này chỉ cần gặp nhau là ngay lập tức khiến không khí phát lạnh, đành phải ho khan 1 tiếng, đem sự chú ý của Tiêu phụ và Tiêu mẫu dời tới trên người mình.

Tiêu Dương chỉ tiểu yêu tinh đang ngồi bên Lãnh Lăng Duệ, giải thích với ba mẹ mình: "đứa bé này là Lãnh Lăng Duệ mang từ "nơi đó" về."

"nơi đó" trong suy nghĩ của Tiêu gia nhị lão, Tiêu Dương cùng Lãnh Lăng Duệ, để chỉ 1 nơi: Cô nhi viện. Một nơi ấm áp mà cũng rét lạnh, 1 nơi mà Tiêu Dương và Lãnh Lăng Duệ đều đã từng sống.

2 người bọn họ quen biết tại đây, cùng nhau ăn, cùng nhau chơi, cùng nhau khóc, từ khi còn thò lò mũi xanh, rồi cùng đánh nhau, cùng nhau tìm cảm giác "gia đình" đã từng có, hoặc là rõ ràng trong lòng rồi

Sau đó, họ gặp Tiêu phụ, Tiêu mẫu, đôi vợ chồng không con. Tuy rằng do vấn đề kinh tế và 1 vài nguyên nhân khác, họ chỉ có thể nhận nuôi Tiêu Dương. Nhưng vợ chồng nhà họ Tiêu vẫn coi Lãnh Lăng Duệ như đứa con thứ 2 của mình, vì tính cách bướng bỉnh, cứng rắn của Lãnh Lăng Duệ, luôn đem mình đặt ở ngoài nơi ấm áp, cho nên, họ mất thời gian rất lâu mới tới gần được thêm 1 chút cánh cửa trái tim của Lãnh Lăng Duệ. Qua rất nhiều năm, bọn họ chưa bao giờ hồi tưởng lại những hồi ức này, nếu có ngẫu nhiên nói đến nơi đó, cũng chỉ dùng 2 chữ "nơi đó" để chỉ sơ lược, họ sợ chạm đến những kí ức mà Tiêu Dương và Lãnh Lăng Duệ không muốn nhớ tới.

Cho tới bây giờ, chỉ cần đề cập tới vấn đề liên quan đến "nơi đó", Tiêu phụ, Tiêu mẫu tuyệt đối sẽ không nói thêm hay hỏi nhiều, Tiêu Dương rất rõ điểm này, vậy nên mới dùng cách đó để giải thích lai lịch của Tiểu yêu tinh.

Quả nhiên, Tiêu phụ Tiêu mẫu trầm mặc, thương tiếc nhìn đứa bé xinh xắn bên người Lãnh Lăng Duệ, thở dài. Thật lâu sau, Tiêu phụ mở miệng, từ ái nói: "đứa bé ngoan!"

Chính là, không biết ông chỉ là đứa bé kia, hay là Lãnh Lăng Duệ – người đã đón đứa bé đó ra từ "nơi đó"

"À, vậy nên giờ tiểu quỷ này là....." Tiêu dương đang suy nghĩ nên hình dung quan hệ giữa Tiểu yêu tinh và Lãnh Lăng Duệ như thế nào bây giờ thì bạn nhỏ Lãnh Kỉ Kỉ lại mở miệng, không phụ kì vọng làm chấn kinh mọi người trước đó của mình, nghiêm trang tiếp lời Tiêu Dương: "Đệ đệ! Hiện tại cháu là đệ đệ của hấn.~"

Tiêu Dương nghẹn 1 hơi, ngậy người: "..."

Tiêu phụ, Tiêu mẫu trừng to mắt, nhìn chằm chằm tiểu quỷ cùng lắm mới 4 tuổi kia, sau 1 lúc lâu, họ mới nhớ tới xưng hô của bé đối với mình vừa rồi, ngộ ra: "....."

Gân xanh trên trán Lãnh Lăng Duệ nhảy loạn, hắc tuyến cũng xuất hiện, hấn nổi giận: "....."

Tiêu Vũ nhìn Lãnh Lăng Duệ, lại nhìn tiểu oa nhi, nhìn Tiêu Dương, lại nhìn chính mình, rút miệng, càng thêm trầm mặc: "..."

22. Chương 22

Ngày nghỉ tết Nguyên Đán đầu tiên trôi qua trong khi mọi người còn đang choáng váng, đờ đờ chưa hồi phục được.

Trừ bỏ thường xen mềm khiến mọi người choáng váng, biểu hiện tổng thể của tiểu yêu tinh coi như ngoan: không phun nước, phun lửa này, không tùy ý đọc trộm lòng người này, ok, có lẽ có đọc trộm nhưng ít ra cũng không nói ra, cũng không buông bụng mà ăn nhiều lắm dọa mọi người.

Buổi tối, tới lúc an bài phòng ngủ, Tiêu gia nhĩ lão nghĩ rằng dù gì phòng trong nhà cũng nhiều, mà với hiểu biết của bọn họ về Lãnh Lăng Duệ nhiều năm này, chắc hẳn không thích không gian riêng của mình có dấu vết của người khác, càng đừng nói cùng người khác ngủ chung 1 giường, cho nên, an bài cho Lãnh Lăng Duệ và tiểu yêu tinh mỗi người 1 gian.

Ai biết.....

“Không không không không không ~~” Tiểu yêu tinh liên tiếp lắc đầu, “an bài như thế là không hợp lý!”

“Hả?” Tiêu mẫu há hốc mồm. Mình lo lắng chu đáo, toàn diện như vậy rồi mà bé vẫn phủ định kiên quyết như vậy, bà không nhận được mà nhéo nhéo 2 má mịn mịn hồng hồng, hỏi : “không hợp lý ở đâu nào?”

Tiểu yêu tinh chỉ Lãnh Lăng Duệ đứng phía sau, nói : “cháu phải ở cùng phòng với Duệ Duệ mới đúng!”

Tiêu phụ Tiêu mẫu lần đầu tiên nghe thấy xưng hô của Tiểu yêu tinh với Lãnh Lăng Duệ, phải uống thật nhiều nước mới nuốt trôi nỗi ngượng ngùng bị nghẹn. Tiêu Vũ xuất hiện biểu tình khó mà có được: miệng mở 1 nửa, mắt trừng lớn, tựa như gặp quỷ. Tiêu Dương thấy vậy, cảm thán: Tiểu quỷ này thật mạnh! núi băng ngàn năm gặp phải nó cũng phải tan, hiện tại ngay cả mặt than vạn năm đều bị nó rung chuyển khiến dây thần kinh trên mặt cũng phải hồi phục lại =__=

“chúng cháu vẫn đều ngủ chung 1 giường mà, nếu tách ra sẽ không quen!”

Nói xong, sợ mọi người không tin, Tiểu yêu tinh còn đặc biệt giơ đầu hướng Lãnh Lăng Duệ tìm kiếm sự ủng hộ :” Duệ Duệ ah! đúng không!~”

Lãnh Lăng Duệ nhìn tiểu tử phiền toái này, rút khóe miệng, nhưng, ngoài dự đoán của mọi người, Lãnh Lăng Duệ không hề phản bác hay làm cho bé cảm miệng

Tiêu Dương ngửa mặt nhìn trời: đây là Lãnh Lăng Duệ mà ta biết hơn 20 năm sao???...=__=.

“Khụ.....” Sau một lúc lâu, Lãnh Lăng Duệ thông ýet hầu, mặt không đổi sắc, nhắc tiểu yêu tinh lên, nói với những người khác: “giờ không còn sớm, mọi người đi ngủ đi, bé đi theo con về phòng là được.” Nói xong, trừng mắt Tiểu yêu tinh đang giãy dụa, trực tiếp vào khách phòng ở tầng 2.

Lưu lại nhóm 4 người yên lặng...——

Để cho tiện, từng phòng đều có buồng vệ sinh riêng, Tiểu yêu tinh và Lãnh Lăng Duệ rửa mặt xong, đều lên giường nằm.

Mới đợt trước Tiểu yêu tinh còn chề áo ngủ rộng, 2 ngày nay đã thấy ngắn rồi. Hơn nữa, bé lại không chịu nằm yên, thường thích xoay ngang xoay ngược, rất nhanh, quần áo đều bị bé xoay khiến cho lộn xộn, lộ ra cái bụng trơn mềm lại mịn.

Vì cái gì là trơn mềm mà không phải tuyết trắng đâu? Bởi vì đó Lãnh Lăng Duệ đụng đến mà không phải nhìn đến .=__=

Đừng cử động nữa, kéo lại quần áo đi!” Lãnh Lăng Duệ xoay người, không cẩn thận đụng phải làn da với xúc cảm tuyệt vời kia, trái tim nhảy “uỳnh” 1 cái, khiến Lãnh Lăng Duệ thấy khó chịu mà không hiểu tại sao, không nhận được mà nghiêm mặt giáo huấn Tiểu yêu tinh: “mùa đông rồi, muốn bị cảm hả?”

“Nga.” Tiểu yêu tinh mếu máo, lại tiếp tục loay hoay trong chăn, kéo lại áo ngủ và quần ngủ cho chỉnh tề: ”tốt rồi.”

Dựa theo thói quen của Lãnh Lăng Duệ, trong phòng vẫn thấp 1 ngọn đèn bàn, ánh sáng không quá gay gắt mà lại khiến người ta cảm thấy ấm áp, an tâm với màu quất nhu hòa.

Lãnh Lăng Duệ nhắm mắt lại, tắm trong màn ánh sáng này, chờ ý thức 1 chút 1 chút trầm xuống

“Duệ Duệ.....” Tiểu yêu tinh cúi đầu, gọi hắn 1 tiếng, ngữ điệu của bé không giống như ban ngày với tinh lực dư thừa mà trở nên ôn nhu, nhu hòa dưới sự phụ trợ của ánh sáng ấm áp ban đêm.

Lãnh Lăng Duệ vẫn nhắm mắt như trước, tiếng nói trầm thấp vang lên trả lời :”ân?”

“Nơi đó” là đâu?”

“cái gì?”

“Hoa Hoa nói người mang ta từ “nơi đó” về...Nơi đó” là đâu?”

Lãnh Lăng Duệ im lặng trong chốc lát :”.cô nhi viện.”

“Nga..... ta xem trên TV thấy qua, ở nơi đó, mọi người không có nhà?”

“..... Ân, không có.”

“Vì sao không có?”

“người nhà họ mất, hoặc là.....người nhà họ không cần họ.”

“Ngô.....”

Lãnh Lăng Duệ cảm thấy cái gối đầu bên cạnh giật giật, có lẽ là tiểu yêu tinh đang gật đầu. Sau đó, cả cái giường cũng giật giật, Tiểu yêu tinh xoay người lại. Tiếp đó, hắn cảm thấy cánh tay mình có người ôm lấy. Lòng mày giật giật, Lãnh Lăng Duệ vẫn không mở mắt ra.

“vậy trường hợp của ta quả thật phải ở cô nhi viện .”

“ân ?” Lãnh Lăng Duệ không nhận được, cau mày, mở mắt ra, quay đầu nhìn tiểu quỷ đang ôm cánh tay mình. Theo góc nhìn của hắn chỉ có thể thấy đỉnh đầu của bé, cùng với cái bóng của mình được ánh đèn chiếu ra bao phủ trên người bé

“Ta vốn không có người nhà a, cho tới tận bây giờ,ta vẫn chưa thấy qua.” .Thanh âm của tiểu yêu tinh bị che đậy bởi cái chăn, nghe cứ buồn buồn, nhưng chẳng có tí xíu cảm xúc bị thương nào, tựa như điều này là đương nhiên : ” tộc của chúng ta không nhiều, có đôi khi, đi toàn bộ rừng rậm cũng không nhất định có thể gặp được 1 yêu tinh.vậy nên tới tận bây giờ ta vẫn chỉ sống 1 mình a ”

“.....rất cuộc nhà người ở nơi nào ?” Ở chung đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên Lãnh Lăng Duệ hỏi điều này. Trước đây hắn cảm thấy khó có thể tin, tựa hồ đã quen hình ảnh nhảy nhót của tiểu yêu tinh trong nhà, thậm chí xem nhẹ việc nó tới từ 1 thế giới khác.

“Ách...Ta ko biết,chúng ta chưa bao giờ gọi nó là nhà, chỉ kêu Cổ Lâm (rừng già). Ân,theo định nghĩa của các người về ‘nhà’, nơi đó cũng không thể gọi là ‘nhà’. Ta có thể nhớ tới cái cây này thuộc dạng gì ,nơi nào có nấm,.....ban ngày, đôi khi cũng sẽ thấy chim chóc bay nhăm vào, bắt quá, trước khi trời tối, chúng nó nhất định sẽ rời đi. Rừng rậm rất lớn, những gì giấu ở bên trong nó rất nhiều, nhưng chúng rất ít có thể thấy nhau, khiến ta cảm thấy cả rừng rậm dường như chỉ có mình ta sống, rất nhàm chán !

“vậy sao người lại chạy tới phòng của ta ?”

“a ! cái đó.....thực ra ngày đó ta chuẩn đi chơi, ở 1 căn phòng phía đông rừng rậm, đem 1 cái giày rách ném vào từ ống khói, định hun hun người... ” Tiểu yêu tinh ngửa mặt cười mỉa.

Lãnh Lăng Duệ mặt không chút thay đổi: “Kết quả.....?”

“chính bản thân rơi vào ống khói.” =__=

“.....”

“Sau đó mở mắt ra, liền thấy người .”

“.....”

Lãnh Lăng Duệ tự nhắc nhở mình giữ bình tĩnh, những chuyện mặc danh kì diệu tính tới trên đầu đứa nhỏ này đều trở thành bình thường. Hắn nhớ trước kia, trong lúc vô tình nghe được mấy cô gái thảo luận về tiểu thuyết xuyên qua, trọng sinh cái gì đó. Nghe các nàng lúi rúi đếm qua các cách xuyên, hình như bị xe đâm, trượt chân trong phòng tắm? nhảy lầu ?...còn rơi vào ống khói rồi xuyên, hình như chưa nghe qua.=_=_

Lãnh Lăng Duệ nhìn kẻ dở hơi kia: sách ! người quả là có năng lực

“Duệ Duệ.....”

“Gi!!” Lãnh Lăng Duệ hung tợn xoay mặt:“Lại làm sao vậy?!”

“Ta khát.....”

!!! Lãnh lăng duệ cắn răng, lại cắn răng, đen mặt đứng lên, xuống giường ra phòng.

Vừa ra khỏi cửa liền nhìn đến một cái bóng đen cách đó không xa, lợi dụng ánh sáng lộ ra từ cửa phòng chưa đóng chặt, Lãnh Lăng Duệ nhú mắt nhìn rõ là ai rồi, thì thào hỏi :” Tiêu Dương? đã hơn nửa đêm sao cậu còn đứng đây làm gì ? ”

” tôi.....đi WC. ”

” trong phòng cậu không có buồng WC sao ? ”

” Tôi thích thế đấy! còn cậu ra đây làm gì ? ”

” Phiên toái tinh kêu khát, tôi xuống lầu rót nước. ”=_=_

Tiêu Dương vẩy vẩy tay: “vậy cậu mau đi, tôi trở về phòng ngủ đây, mệt chết” Nói xong ngáp 1 cái, đi về phòng mình

Lãnh Lăng Duệ cũng không hỏi lại hắn, xuống lầu rót 1 chén nước ấm rồi về phòng, nhìn tiểu yêu tinh uống xong, đặt cốc lên cái tủ đầu giường, thấy bé rút cục an phận, nói : ” mau ngủ !”

23. Chương 23

Sáu người ngồi vây quanh cái bàn ăn hình bầu dục, ăn sáng bằng cháo,cánh như thế này khó mà gặp đối với mỗi người ngồi trên bàn này nhiều năm qua.

Tiêu phụ,Tiêu mẫu cũng không tránh khỏi ảo giác thấy con cháu cả sảnh đường. Được rồi, hình như thiếu con dâu..Ách, đứa bé kia cũng không phải cháu.=_=_

Tiêu phụ dùng khủy tay huých Tiêu mẫu ngồi bên, cười nói: »đúng rồi, tối hôm qua ta qua phòng Tiểu Vũ đắp chăn cho nó...”

” Tiêu Vũ đang giờ đưa định gấp rau bỗng run một chút, hơi hé miệng, hình như bất mãn đề tài Tiêu phụ nói .

” Ai ngờ đứa nhỏ này ngủ ngoan như vậy, không đá chăn tí nào ! ”

” nghe đi, nói cái gì vậy ! không đá chăn phải giặt mình như vậy ?? ”

Lại được Tiêu mẫu lửa cháy đổ thêm dầu, không tin hỏi lại : ” Thật sự ? ” Tiêu Vũ đen mặt hoàn toàn. Tiêu Dương liếc hắn, lại liếc Lãnh Lăng Duệ cùng Tiểu yêu tinh, một người đang hắc tuyến, một người lại chớp mắt sau khi nghe đối thoại, không nhịn được run run khóe miệng nói : ” ba mẹ, 2 người có chừng mực a ! ”

Tiêu mẫu cười híp mắt : ” Chúng ta có thể không mừng cho Tiểu Vũ sao ? trước kia hai con ngủ một phòng, còn có người đắp chăn cho nó, từ khi hai con ngủ riêng, đứa nhỏ này bắt đầu đá chăn, đều đá hơn mười năm, số lần không đá có thể đếm trên đầu ngón tay... ”

Tiêu Vũ ho nhẹ một tiếng: “Mẹ, có thể không thảo luận vấn đề này sao.”

Tiêu phụ vui vẻ: “Còn ngượng ngùng sao, đều người trong nhà nói có sao. Chuyện con ngủ không ngoan, anh con không biết hay Tiểu Duệ không biết chứ ? ”

Lãnh Lăng Duệ đứng lúc chen vào nói: “Khụ..... Tiêu Dương nói rất nhiều lần rồi.”

“.....”

Tiêu Dương thấy mình nằm cũng trúng đạn, vội vàng nói tiếp: “Con nói này, ba mẹ, Tiêu Vũ đã lớn rồi, nếu về sau em nó đi học ở ngoài, ba mẹ sao còn có thể ngày nào cũng đắp chăn cho em nó? cứ đá vài lần bị lạnh thì sẽ ngoan thôi. Thanh niên sao yếu ớt như vậy ? nếu không trước khi đi ngủ tìm cái dây thừng trói lại. ”

Lãnh Lăng Duệ nhớ tới chuyện tối qua, không nhịn được nhướn mi liếc Tiêu Dương: ” nói ra vánh ra vẻ thế, có bản lĩnh cậu đừng nửa đêm lượn lờ ra khỏi phòng đi WC nữa

Tiêu Dương hiển nhiên hiểu được ý trong mắt Lãnh Lăng Duệ, ho khan vài tiếng rồi yên lặng ăn cháo. Nhưng Tiêu gia nhị lão nghe lời nói của Tiêu Dương bắt đầu thật sự tự hỏi vấn đề đắp chăn này. Bọn họ luôn thực hành chính sách nuôi thả đối với bọn nhỏ—chỉ cần bản thân chúng cảm thấy đi con đường này sẽ không hối hận, chúng cứ thoải mái mà đi thôi.

Cho nên bọn họ chưa nghĩ tới vấn đề Tiêu Vũ lên đại học

Khi mọi người ăn xong, đều buông bát đĩa. Tiêu phụ gõ bàn, lên tiếng.

Mọi người nhìn hướng hần, chỉ thấy hần cười tủm tỉm, vỗ Tiêu Dương ngồi cạnh, lại chỉ Tiêu Vũ cùng bên cạnh nói : ” Đại học cũng dễ suy nghĩ thôi, Tiểu Vũ thi vào trường con làm không phải xong rồi ?

Tiêu Dương: “.....” = khẩu =

Tiêu Vũ xoay mặt nhìn Tiêu Dương, sau đó nhìn về phía Tiêu phụ, mặt không chút thay đổi nói: “Ân.”

Tiêu Dương quay đầu xem Tiêu Vũ: “.....” = khẩu =

Tiêu Vũ tiếp tục mặt không chút thay đổi: “Con vốn cũng tính như vậy ”

Tiêu Dương: “.....!!!!”

Tiêu phụ nghe xong, vung tay: ” Tốt lắm! sau này ngay cả phí ăn ở đều giảm, cứ ở chỗ Tiêu Dương! »Tiêu mẫu phụ họa liên tục: ” đúng vậy đúng vậy, thế là tốt nhất ! Tiểu Dương và Tiểu Duệ đều ở đó, có người coi sóc. ”

Tiêu Dương nhìn Lãnh Lăng Duệ, người này lại ôm tiểu yêu tinh, vẻ mặt xem diễn. Thấy vậy hần không khỏi cảm thán: ” giao hữu vô ý! giao hữu vô ý aaaa ! ” sau đó nhìn Tiêu gia nhị lão, bị ai giầy dụa »Ách.....Trường Bách khoa cũng đứng thứ 5 cả nước, không phải cứ nói thi là có thể đỗ, có mục tiêu là tốt. Nhưng việc diễn nguyện vọng, vẫn là chờ thi xong nói sau đi. ”

Tiêu gia nhị lão ngẫm lại cũng thấy đúng, không thể sớm như vậy liền biến chuyện này thành vấn đề đã đóng thuyền được.

Tiêu Dương cứng người, tưởng có thể thở phào, Tiêu Vũ lại mở miệng: ” Ân. Điềm vào trường này cao, nhưng chỉ cần không thất thủ nghiêm trọng, muốn thi đỗ không thành vấn đề.” Nói xong nhìn vào mắt Tiêu Dương, sau đó buông bát đĩa lên lầu.

Để lại Tiêu Dương ngồi tại chỗ hỗn độn: ” đứa nhỏ này học ai mà cao ngạo vậy a !!! ” (ngạo kiều thụ =)))

Tiểu yêu tinh dán sát vào Lãnh Lăng Duệ, dán miệng vào lỗ tai hần hỏi: ” Duệ Duệ. Tại sao Hoa Hoa lại sợ Tiểu Vũ học trường T ? ”

Lãnh Lăng Duệ nhướn mi: ” chẳng phải người có thể nghe được suy nghĩ trong lòng hần sao ? ”

Tiểu yêu tinh bĩu môi: ” Hấn nghĩ nhiều làm ta ù cả tai, cũng chưa nói vì sao ! ”

” ”

Cơm nước xong, Lãnh Lăng Duệ và Tiêu Dương dẫn tiểu yêu tinh ra ngoài, dạo một vòng quanh thành phố. Khó có cơ hội ra ngoài chơi, Tiểu yêu tinh hưng phấn muốn chết, hận không thể đảo quanh 360 độ xem.

Lãnh Lăng Duệ nhìn hành động của bé mà buồn cười, tâm tình cũng không khống chế mà trở nên sung sướng.

Tiêu Dương thường thường sát phong cảnh thở dài một tiếng, đôi mắt hoa đào câu hồn các tiểu cô nương ngày thường cũng thu hồi hết điện lực.

Khi hấn thở dài được N lần, Lãnh Lăng Duệ không nhịn được nói: ” cậu là oán phụ ?? ”

Tiểu yêu tinh xoay mặt nhìn hấn một cái, sau đó chuyển sang nhìn Lãnh Lăng Duệ: ” hấn nói hấn chẳng còn sống được bao lâu. ”

“.....” Lãnh Lăng Duệ không chút đồng tình nà : ” đi mau!cho nhân gian thái bình. ”

“ ”

Tiểu yêu tinh tiếp tục phiên dịch: “Hấn nói, kiếp trước hấn làm bao nhiêu việc ác, kiếp này mới có thể gặp người ”

” vậy cậu phải cẩn thận, kiếp sau có khi còn có thể tiếp tục gặp tôi. ”

“ ”

Lúc này, không đợi tiểu yêu tinh phiên dịch , Lãnh Lăng Duệ trực tiếp hỏi: “Mẹ nó, cậu trúng gió gì vậy ? ”

Tiêu Dương nhìn mặt sông bao la hùng vĩ trước mặt – nhất đại thắng cảnh của Thành Phố, đón gió rơi lệ: ” tôi đang ai điều nhân sinh về sau a ! ”

«sao ? nhân sinh trước kia của cậu chẳng lẽ không đáng ai điều ? ”

” nếu Tiêu Vũ sống với tôi, cuộc sống về đêm phong phú và tốt đẹp của tôi chắc chắn không còn, những ngày tự do của tôi a ! ~ ”

Lãnh Lăng Duệ cười nhạo : ” đó là cuộc sống về đêm nhàm chán mà thôi nát. Tiêu Vũ vừa lúc cứu vớt cậu.”

” tôi đau lòng nhân sinh của tôi đang theo hướng quỹ đạo của cậu a ”

” quỹ đạo của tôi cái gì ? ”

” ăn ở bảo mẫu, cuộc sống vú em. ”

” ... ” Lãnh Lăng Duệ âm trầm nhìn Tiêu Dương một lúc lâu, lấy di động ra, nhanh chóng ấn số.

Tiêu Dương xoay mặt nhìn hấn: ” uy ! cậu làm gì vậy ? ”

” gửi tin nhắn cho Tiêu Vũ, đầu tiên nói cho em ấy hai số di động khác của cậu. ”

“ ”

” còn có mấy quan bar đêm cậu hay đi ”

“!!!!”

24. Chương 24

Lúc ba người về đến nhà đã là chạng vạng.

Tiêu mẫu vừa mở cửa liền sai bọn họ ngồi ở sofa nơi phòng khách xem TX, chờ ăn cơm chiều là được. Ba người cảm thấy mình tựa như Thước trùng, thực hổ thẹn. (thước trùng :sâu lười.)

” Tiểu Vũ ah! ~ Tiêu mẫu gọi với lên lầu: ” đừng học nữa con, xuống nhà nghỉ một lát, sắp ăn cơm rồi.~ ”. Nói xong liền chỉnh lại tạp dề, vào bếp.

Đầu bếp chính nhà họ Tiêu nhiều năm qua vẫn là Tiêu phụ, những người khác không dám lơ đãng vào phòng bếp, trừ Tiêu mẫu ra. Bà vĩnh viễn không biết mệt, ở bên Tiêu phụ làm trợ thủ, rửa đồ ăn, lấy đồ, còn từ chuyện cắt thái trở đi là việc của Tiêu phụ, theo lời bà nói thì: »đao công không tốt dù có nấu ra có vị cũng không ngon« (đao công là khả năng thiết thái)

Lãnh Lăng Duệ, Tiêu Dương và Tiêu Vũ thường có cảm giác hâm mộ khi thấy hai người bận rộn trong phòng bếp, họ sẽ ngẫu nhiên nói chuyện phiếm, trêu đùa nhau, nhiều lúc chẳng cần phải nói ra, một người khác đã ngay lập tức có thể làm tiếp, không vội không loạn, ăn ý vô cùng, mười mấy năm, không.....phải vài chục năm đều như vậy.

Hâm mộ niềm hạnh phúc khi có một người lúc nào cũng bên cạnh mình, gắn bó đến cùng.

Dù sao, mỗi người đều có cơ hội có được niềm hạnh phúc này, nhưng không phải ai cũng có thể nắm bắt được.

Thu hồi tầm mắt, Lãnh Lăng Duệ ngồi lên sofa, nhìn Tiểu yêu tinh đang bám lấy đĩa trái cây trên bàn trà để chọn quýt, tùy ý hỏi: ” Tiểu Vũ có nhiều bài tập như vậy ư ? ta chưa thấy hần chơi lúc nào cả ! ”

Tiêu Dương giương mắt, đúng lúc thấy Tiêu Vũ từ trên lầu xuống, hai tay hần dứt túi quần, từng bước từng bước xuống, không nhanh không chậm. ” Ủ, cấp ba mà , chỉ còn mấy tháng nữa là thi đại học. Hơn nữa, bây giờ không chỉ trung học mà ngay cả tiểu học, bài tập cũng nhiều như tung tiền giấy ý.(đám tang của người Trung quốc họ thường tung tiền giấy cho người đã khuất,tung trắng trời luôn ik).Trong trường học hay trên đường, thường có thể nghe được các học sinh thảo luận cuộc thi trường nào biến thái hơn. ”

“Àn,”Lãnh Lăng Duệ nhìn Tiêu Vũ, cậu đang đi tới bên này: »do vậy, chờ Tiểu Vũ tới Đại học T, cậu lại càng phải toàn tâm toàn ý mà chiều cổ, chăm sóc em ấy. ”

” ... ” Nội tâm Tiêu Dương đang run rẩy, sao lại chuyển sang đề tài này ?

Tiêu Vũ ngồi xuống ghế đơn đối diện Tiêu Dương. Đúng lúc Tiểu yêu tinh chọn xong quýt, ném cho Tiêu Vũ một quả lớn hơn một chút, còn mình thì dịch vào lòng Lãnh Lăng Duệ, dựa vào.

Lãnh Lăng Duệ nhướn mày, nhìn quả quýt trong tay Tiêu Dương, cười mỉm, xoa đầu Tiểu yêu tinh trong lòng.

Tiểu yêu tinh cười cong cả mắt, lại đưa quả quýt trong tay mình cho Lãnh Lăng Duệ: »cho người. ”

“Àn?” Nếu có đồ ăn,Tiểu quỷ này có bao giờ tặng trước cho người khác ?

Tiểu Yêu tinh giương khuôn mặt nhỏ nhắn, cười hì hì nói: ” bóc cho ta !~ ”

“.....” Quả nhiên ==

Bên kia, Tiêu Vũ đã bóc xong quýt, chia cho Tiêu Dương một nửa. Tiêu Dương cầm lấy nửa quả, im lặng nhìn chăm chăm một lúc lâu, rồi đột nhiên mở miệng: ” Tiêu Vũ, thành tích học của em ở trình độ nào ? ”

Tiêu Vũ đang tách múi quýt, nghe thế ngẩng đầu nói: »sao tự dưng anh lại quan tâm việc này ?

” ách.....! anh là anh cả, hần là quan tâm việc học của em trai rồi ”

Tiêu Vũ diện vô biểu tình, ” xuy ” một tiếng: ” trước kia cũng chưa thấy anh quan tâm bao giờ.”

“.....”

“Không dưới ví trí thứ ba trong Khóa thì phải.” Tiêu Vũ không nhìn Tiêu Dương nữa, rút ra hạt quýt trắng trong múi quýt, »còn về đẳng cấp trường học của em, trước kia anh cũng từng học ở đó, chắc không cần em nói nữa . ”

Tiêu Dương vẫn biết em trai học tập không tồi, không cần người trong nhà quan tâm, hơn nữa, người trong nhà cũng không có thói quen quản quá nghiêm chuyện học tập, nhưng mà.....em hẳn học tập sao có thể chỉ là ” không tồi», quả thật là rất tốt !!

Ho nhẹ một chút, Tiêu Dương đột nhiên không biết nên nói gì, nhìn Tiêu Vũ rút ra từng hạt quýt, không nhận được nói: ” ăn cái này rất tốt cho cơ thể, đừng rút ra . ”

Nghe vậy,Tiêu Vũ ngẩng đầu nhìn hẳn, lại nhìn hạt quýt trong tay mình, sau đó đặt vào lòng bàn tay Tiêu Dương: ” cho anh này. ”

“ ”

Lãnh Lăng Duệ ngồi một bên nhìn, nhét từng múi quýt đã bóc vào miệng Tiểu Yêu tinh, trong lòng âm thầm gật đầu: ” cuối cùng cũng hiểu tại sao Tiêu Dương liên tiếp trốn tránh Tiêu Vũ, đứa nhỏ này quả là khắc tinh của hẳn.

“Tiêu vũ.....” .Tiêu Dương đặt đồng hạt quýt lên bàn, tách một múi quýt cho vào miệng, dòng nước ngọt ngào tràn trong khoang miệng, nhưng không hiểu tại sao Tiêu Dương lại cảm thấy chua.

Tiêu Vũ nghe hẳn gọi tên mình mà đợi cả nửa ngày không thấy nói gì, hơi nghi hoặc mà gương mặt nhìn hẳn.

Tiêu Dương thở dài nhìn cậu: “thành tích của em tốt như thế, có thể thi vào Đại học A mà, ”

” Đại học A xa quá, và lại Đại học T cũng không kém nó là bao. ”

” mùa đông em thường hay sợ lạnh, Đại học A nằm ở phương Bắc, có hệ thống sưởi ấm, nếu em ở đó, tới mùa Đông sẽ dễ sống hơn. ”

” Phòng của anh hình như có Điều hòa. ”

Tiêu Dương nhíu mày: ” Tại sao nhất định em phải vào Đại học T ? ”

Tiêu Vũ ăn nốt múi quýt cuối cùng trong tay, rút tờ giấy ăn lau tay rồi vứt nó vào sọt rác, ngồi thẳng lưng nhìn Tiêu Dương : ” vậy tại sao anh không muốn em vào Đại học T ? ”

” ”

” Là bởi anh sợ em quá nhiều cuộc sống bình thường của mình ? hay là bởi vì... ” Tiêu Vũ giật giật môi, không nói hết câu nói kia, bởi hẳn thấy Tiêu Dương nghiêng đầu sang một bên.

” Em nói đúng rồi ? “. Tiêu Vũ nhìn Tiêu Dương hồi lâu, nhẹ giọng nói : ” Không quan trọng. Thật sự, không quan trọng Em chỉ nói vậy thôi, không liên quan tới anh. Anh có thể hoàn toàn không cần để ý. ”

Lãnh Lăng Duệ ngồi một bên, cau mày, hẳn thấy cuộc đối thoại của hai anh em nhà này càng ngày càng phát triển đến một trạng thái quỷ dị mà hẳn không thể nghe hiểu. Hẳn nghĩ mình có nên đứng dậy đi nơi khác hay là lên tiếng nhắc nhở họ thì Tiêu phụ, Tiêu mẫu giải cứu hẳn.

” Lại đây ăn cơm !~ nhanh lên, nếu không nguội mất, thời tiết này đồ ăn nhanh nguội lắm. ”

Lãnh Lăng Duệ gật đầu, kéo Tiểu yêu tinh qua, chỉ chốc lát sau, hai anh em kia cũng đi theo, ngồi xuống bàn cơm.

Không khí quỷ dị giữa Tiêu Dương và Tiêu Vũ vẫn kéo dài đến buổi chiều cuối cùng của tết Nguyên Đán, mãi cho đến khi 3 người trở về Thành K.

“Cậu.....” Lãnh Lăng Duệ mang theo tiểu yêu tinh xuống xe, chưa kịp mở miệng với Tiêu Dương trong xe đã bị hẳn ngăn lại.

” tôi không sao ! tôi đi trước nhé ! Hẹn mai gặp lại tại công ty. ” Nói xong, phát tay với Lãnh Lăng Duệ ,vòng xe ra khỏi khu dân cư

Ban đêm, Lãnh gia hai người nằm trên giường với tư thái vô cùng quý dị.

Lãnh Lăng Duệ 1 tay chống sau ót, nằm ngửa nhìn trần nhà màu vàng bởi ánh đèn, không nói 1 lời. Tiểu yêu tinh cũng khó có được im lặng, không biết bé đang suy nghĩ cái gì.

Mãi cho tới lúc Lãnh Lăng Duệ buồn ngủ rồi, Tiểu yêu tinh mới mở miệng : ” Duệ Duệ... ”

” ... ” Đứa nhỏ này.....vì sao nó cứ chọn lúc mình sắp ngủ để nói chuyện phiếm chứ ! =__=

” cảm giác gì gọi là thích ? ”

” người mới tí tuổi đầu mà nghĩ chuyện này ? ”

Tiểu yêu tinh đỏ miệng:“Ngô, thứ nhất, ta không nhỏ ! Thứ hai, cũng không phải ta nghĩ ! Hỏi một chút thôi ~”có nhỏ ! Thứ 2, cũng không phải ta nghĩ . ”

“Ta nào biết !” Hắn thật đúng là không biết, trước đó khi hắn có bạn gái, Tiêu Dương đã nói với hắn : ” Người thích người ta sao ? ”

” thích ai đó có phải là muốn hôn họ ?? ”

“!!!” Lãnh Lăng Duệ còn không phản ứng, tiểu yêu tinh đã tự trả lời :“Àn, hắn là vậy, ta xem phim thường thấy thế !.”

Lãnh Lăng Duệ diện vô biểu tình: “mai ta sẽ đập TV.”

Tiểu yêu tinh cong 2 mắt, sờ sờ đầu Lãnh Lăng Duệ : ” Duệ Duệ hư, không được bạo lực như vậy ! ”

” ”

Tiểu Yêu tinh mặc kệ bộ mặt đen sì của Lãnh Lăng Duệ, xoay người, chống cằm nằm ghé vào giường, hỏi : ” Nếu thích liền thích, hôn liền hôn đi, rất khó sao ? Tiểu Vũ buồn bực vậy làm chi ? ”

” Tiểu Vũ làm sao ? ” Lãnh Lăng Duệ không hiểu Tiểu quỷ này đang nói gì, không nhận được giáo huấn :“Người không hiểu ! chuyện này sao có thể đơn giản như vậy?!”

Tiểu yêu tinh nhăn mặt, nghiêm túc nghĩ, sau đó không chờ Lãnh Lăng Duệ có phản ứng, cúi đầu, chu đôi môi phẩn nộn, »chu~~ ” 1 cái, hôn lên môi Lãnh Lăng Duệ.

“.....” Lãnh Lăng Duệ cứng ngắc.

Tiểu Yêu tinh quơ quơ chân bọc trong chăn, đắc ý nói : »thấy không, rất đơn giản ! ”

25. Chương 25

Lãnh Lăng Duệ méo miệng, không biết phải nói gì nữa đối với tiểu yêu hăng còn nằm sắp nhìn hắn đầy đắc ý kia. Hắn trừng mắt nhìn bé một lúc lâu, cuối cùng tức giận nói : ” có thể hôn loạn sao ? ngủ mau!! ”

Tiểu yêu tinh meo máo kêu một tiếng, sau đó xoay người nằm xuống, tỏ vẻ ngủ thực là ngoan. Không lâu sau, bé đã ôm chặt cánh tay Lãnh Lăng Duệ ,chìm vào mộng đẹp.

Lãnh Lăng Duệ liếc mắt, nhìn bé vừa ngủ vừa bấu môi, lại nhìn cánh tay trái bị ôm của mình, nhìn trần nhà thờ dài :cánh tay này ngày nào cũng bị ôm như vậy, sớm hay muộn cũng có ngày bị hỏng mất trong tay tiểu yêu tinh này mất !

Hắn nghĩ nghĩ rồi cẩn thận rút cánh tay ra, xoay người lại,đối mặt với tiểu yêu tinh. Bởi không có gì để ôm, Tiểu yêu tinh nhắm mắt, nhúu mày, vắn vẹo mấy cái. Lãnh Lăng Duệ thấy vậy, buồn cười cong khóe miệng, duỗi ra cánh tay dài, cẩn thận mà ôm tiểu yêu tinh vào lòng.

Tiểu yêu tinh chớp chớp miệng, mắt vẫn nhắm, hai móng vuốt sờ sờ, sờ xuống ngực Lãnh Lăng Duệ , xuyên qua nách, ôm lấy hắn, rồi bất động.

Đêm này là lần đầu tiên mà Lãnh Lăng Duệ ngủ hoàn toàn quay lưng lại với đèn, ấy vậy mà lại ngủ vô cùng yên ổn.

Sáng hôm sau, Lãnh Lăng Duệ mở mắt, nhìn Tiểu yêu tinh. Cả đêm qua bé đều ngủ rất an phận, rất ngoan. Lãnh Lăng Duệ vẫn ôm Tiểu yêu tinh, quay đầu, sau đó tắt đi đồng hồ báo thức khi mà nó còn chưa kịp vang.

Tiểu yêu tinh cảm giác được hắn đã tỉnh, mơ màng mở nửa con mắt, ngây người một lúc, sau đó ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, dán môi tới ... »chu

~

26. Chương 26

Lãnh Lăng Duệ nheo mắt nhìn tiểu yêu tinh, con mắt màu hổ phách hiện lên ánh sang nguy hiểm, hắn dùng giọng điệu nhu hòa hơn mấy trăm lần bình thường, hỏi: “ Ban ngày ở nhà làm gì?”

Tiểu yêu tinh đờ một chút, sau đó chớp chớp đôi mắt đầy chân thành tha thiết, nói : “ buổi sáng xem TV, buổi chiều chơi mấy tính~”

“Nga –” Lãnh Lăng Duệ gật gật đầu, giọng điệu càng thêm ôn nhu , “ nếu ta nhớ không lầm, trước khi ta đi mua kem ly cho người, Tiêu Dương có bật TV lên, hình như là kênh về kinh tế và tài chính, giống buổi sáng trước khi ta đi.”

“Ách.....” Tiểu yêu tinh cứng ngắc.

Lãnh Lăng Duệ khôi phục khuôn mặt vô biểu tình:” người chuẩn ra ngoài chơi?”

Tiểu yêu tinh ngoảnh mặt đi, nhắm mắt, tiếp tục không muốn sống nói : “ Ngô.....không có mà”

Nắm lấy cái cằm đầy đặn, quay mặt bé lại, Lãnh Lăng Duệ giương mày: “ thể giày của người là làm sao? Ân? Nó tự mọc chân rồi chạy ra từ tủ giày?!”

“...” Lãnh Lăng Duệ tiểu bằng hữu thấy sự tình bại lộ, khuôn mặt buồn rầu thảm oán: “Duệ Duệ àh, người quan sát cẩn thận thể làm gì...?”

“...” Gân xanh trên trán Lãnh Lăng Duệ nhảy dựng lên: “ cái này cần phải quan sát sao!!Coi ta bị mù phải không?”

Tiểu yêu tinh rụt cổ,“Ta chỉ đi ra ngoài chơi chốc lát thôi mà” Nói xong, vươn ngón trỏ về ra một đoạn nhỏ, cường điệu nói:“chỉ có chút thời gian thể này thôi.”

Lãnh Lăng Duệ nhìn mấy trò mèo của bé, méo miệng, đột trước hết ra ngoài ăn cơm rồi lại tới nhà Tiêu Dương chơi 3 ngày, quả nhiên tiểu tử này có máu ham chơi rồi.

Nhớ tới trước kia lần đầu biết Tiểu yêu tinh có thể nhảy lên tủ giày để mở chốt cửa, hắn liền lo lắng sợ một ngày nào đó bé có thể chuẩn ra ngoài, vốn lúc ấy hắn định suy nghĩ đối sách, cuối cùng lại quên mất. Lần này thì không thể không giáo huấn.

Lãnh Lăng Duệ lạnh mặt, vừa mới định giáo dục tư tưởng thì lại đột nhiên nhớ tới một việc.

Cửa!!!

“Người ra ngoài chơi có đóng cửa chứ?!” Sắc mặt Lãnh Lăng Duệ có xu hướng chuyển sang màu xanh.

Tiểu yêu tinh vội vàng lắc đầu, sau đó ưỡn ngực :“Ta thông minh như vậy, làm sao có thể mắc loại sai lầm này! Ta tuyệt đối sẽ không cấp một cơ hội nào cho bọn trộm!”

“.....Thế người vào cửa bằng cách nào lúc về nhà?”

Tiểu yêu tinh đương nhiên nói : “ chìa khóa a! ~” .Nói xong bé mới phát hiện lỗ mồm, lập tức bịt miệng lại, mở to mắt, âm mưu thôi miên Lãnh Lăng Duệ : Người chưa nghe thấy gì cả, ảo giác, ảo giác

Đáng tiếc, trời không chiều lòng người, thánh lực của Lãnh chủ nhà luôn rất tốt.= __ =

“.....” Lãnh Lăng Duệ hít sâu một hơi, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “ Người Lấy Chìa Bằng Cách Nào?!” Ta cho người chìa khóa nhà bao giờ?!!

Tiểu yêu tinh bĩu môi, lăm bằm :“%...*@#”

“nói to lên!”

“Ngô..... lấy trộm..... của Hoa Hoa”

Trong nháy mắt đó, Lãnh Lăng Duệ tưởng ngay lập tức đá văng cửa khách phòng, lôi Tiêu Dương ra chém.: Mẹ nó!!! Chìa khóa của người bị lấy mất mà cũng không biết hả!!!

Tiểu yêu tinh thấy sắc mặt đen như đáy nồi của Lãnh Lăng Duệ, sợ hãi mở miệng : “mai ta sẽ trả lại cho hần...”

“Nói thừa!! Vậy người còn muốn giữ bao lâu nữa?! định chuồn ra chơi vài lần nữa ?!”

Tiểu yêu tinh méu máo, đầy ủy khuất: “ ta chỉ có một mình ở nhà nên thấy nhàm chán thôi...”

Lãnh Lăng Duệ liếc bé, cảnh cáo nói: “ lần sau không được chuồn ra nữa, có nghe thấy hay không?!”

“..... Nga.”

“bĩu môi làm gì?! trong lòng không phục?!”

“Ngô...Không” Ngấm lại thủ đoạn uy hiếp trước kia của Chủ nhà nhà mình, Lãnh Kỉ Kỉ tiểu bằng hữu ngay tập lự thu hồi lại cái môi đang bĩu ra. Ân.....Không đối bụng là việc quan trọng nhất. Yêu tinh tốt là yêu tinh biết co được dãn được! “ chịu phục chịu phục

”

Lãnh Lăng Duệ nhìn biểu hiện tựa như cún con của tiểu yêu tinh, nhất thời vừa giận vừa buồn cười, nhưng vẫn biểu hiện thực nghiêm túc: “ Ta phạt người 2 ngày không được ăn kem!!”

Tiểu yêu tinh rơi nước mắt : “ Vì sao chứ?!!!”

Lãnh Lăng Duệ nhìn bé : “ Người nghĩ vì sao?”.

“Duệ Duệ, người không thể như vậy!

~”

Lãnh Lăng Duệ không để ý bé nữa, nắm lấy chần, đắp kín phần lưng cùng bả vai cho tiểu yêu tinh, sau đó nhắm mắt lại, trầm giọng nói: “ Ngủ!”

“Ô ô ~ Duệ Duệ ~ người không bỏ xử phạt ta sẽ không ngủ!”

Lãnh Lăng Duệ mí mắt cũng chưa mở một chút: “còn lâu!”

“Ô ô ~ nếu người không cho ta ăn, ta, ta đốt tóc người!”

“Người dám?.”

“..... Không dám.” Tiểu yêu tinh thấy không thể dùng cứng, liền đổi chiêu mềm.

Bé nắm chặt 2 bàn tay Lãnh Lăng Duệ, sau đó vừa lăm bằm vừa cọ : “ Duệ Duệ là tốt nhất

~”

Cọ lên cọ xuống : “ Duệ Duệ mềm lòng nhất

~~”

Lãnh Lăng Duệ nhú mày:“.....”

Cọ trái cọ phải : “ Duệ Duệ à, người...”

Lãnh Lăng Duệ mạnh đánh gãy:“Câm miệng!”

“.....” Được rồi, câm miệng. Tiểu yêu tinh chỉ có thể im lặng mà cọ, trầm mặc mà cọ.

Lãnh Lăng Duệ nhe răng ra một chữ:“..... Dừng!”

“..... Duệ Duệ à, nếu người không đáp ứng huỷ bỏ lời người nói ,ta sẽ không dừng quấy rầy người!”

Lãnh Lăng Duệ trợn mắt rống:“Người cọ thêm một chút nữa xem!!!”

Tiểu yêu tinh ngậy người.

Lãnh Lăng Duệ vút một ánh nhìn đầy xem thường, duy trì một tư thế vẫn không nhúc nhích.

Vài giây sau, tiểu yêu tinh không nhịn được nghi hoặc, mở miệng hỏi : “ Duệ Duệ àh, hình như có cái gì cứng cứng chọc vào chân ta...”

“.....”

“Nóng nóng ý”

“.....”

“Cứng nữa”

Lãnh boss hoàn toàn phá công, lật chần, xanh mặt chạy vọt vào WC, vừa hung tợn mắng vừa làm phiền tay phải vận năng của mình.

27. Chương 27

Sáng hôm sau,Tiêu Dương run miệng,tiếp nhận cái chìa khóa trong tay tiểu yêu tinh,treo lại vào móc chìa khóa của mình,lại thề mãi với Lãnh Lăng Duệ âm trầm,rằng là mình ko hề cố ý cho tiểu yêu tinh có cơ hội lấy cái chìa khóa.Hắn là vô tội nhất.=__=

Sau sự việc đó, một thời gian dài,mỗi ngày khi đến công ty,chuyện đầu tiên mà Lãnh Lăng Duệ làm đó là xông thẳng vào phòng Tiêu Dương,tận tay móc cái chìa khóa của Tiêu Dương ra để xác nhận nó chưa bị tiểu yêu tinh trộm đi,xong mới như ko có chuyện j xảy ra,về phòng mình mà bắt đầu 1 ngày công tác.Mà mỗi ngày buổi tối về nhà, việc đầu tiên là mở tủ giày ra liếc mắt 1 cái,để xác nhận xem giày của tiểu yêu tinh có thay đổi vị trí hay ko,xong mới dụ đi sắc mặt lo lắng 1 ngày.

Cuối cùng, Tiêu Dương thấy hơi lo lắng cho tâm trạng quá căng thẳng,thậm chí thần kinh của Lãnh Lăng Duệ,tình trạng đó mới từ từ dừng lại.

Nhưng khi mà Lãnh Lăng Duệ định ko đặt chuyện này sang 1 bên,ko miễn cảm như vậy nữa,thì..xảy ra chuyện thật!

Hôm đó,Tiêu Dương tan ca,trở lại phòng ở nơi trường học,trời đã tối rất lâu rồi.Y bật điều hòa lên, chỉnh tốt nhiệt độ,rồi lấy quần áo tắm rửa đơn giản từ tủ quần áo, vào phòng tắm,định ngâm nước nóng tắm ,thả lỏng thân thể đã bị ép buộc 1 ngày.

Không lâu trước, 1 lô sản phẩm của công ty xảy ra vấn đề, dẫn đến 1 loạt sự tình loạn thất bát tao ra,đã thể lại gần đến cuối tháng, mắt thấy sắp đến cuối năm nữa,2 ngày này,nhân viên trên dưới của Thiên Duệ bận rộn sứt đầu mẻ trán,Lãnh Lăng Duệ mỗi ngày đều trưng bộ mặt đen hoàn toàn như đáy nồi,liền ngay cả chính Tiêu Dương cũng lười cười dù chỉ 1 chút.

Tiêu Dương vừa mới cởi cúc áo sơ mi, định nhảy vào bồn tắm thì di động đặt trên tủ đầu giường chấn động, bởi mặt bàn bằng gỗ cứng rắn, thanh âm càng thêm chói tai.

Tiêu Dương dừng tay, tới bên giường tiếp máy.

Vừa nhận máy, liền truyền tới thanh âm của Lãnh Lăng Duệ, ngữ điệu luôn trầm ổn giờ đây mang theo cảm xúc lo lắng hiếm thấy.

“Cái gì?! Không thấy tiểu quỷ đâu?!”

Tiêu Dương không kịp nói thêm lời nào, cúp điện thoại, mặc lại quần áo, khoác lên áo khoác, cầm chìa khóa xe liền vội vã xuống lầu.

Lãnh Lăng Duệ vừa lái xe vừa gọi điện, lúc Tiêu Dương đi thang máy xuống tới dưới lầu, Lãnh Lăng Duệ vừa lúc rẽ vào khu ký túc xá giáo viên.

Thế nhưng Tiêu Dương chỉ xua tay 1 cái, rồi chui vào gara lấy xe của mình. Lãnh Lăng Duệ hiểu ý của hắn, nếu phân công nhau tìm, hiệu suất sẽ cao hơn, liền gật đầu, đánh tay lái, ra khỏi khu trường học. Một chiếc xe đi hướng đông, cái còn lại đi về hướng tây, vội vàng dung nhập vào bong đêm.

Hai mắt cẩn thận mà nhanh chóng tìm tòi trong đám người, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy thái dương đau lợi hại, tơ máu trong đôi mắt mệt mỏi còn chưa kịp tán đi, lại đậm thêm vài phần. Hắn nắm tay lái mạnh như là hận không thể bóp nát nó, dùng sức đến nỗi khiến các đốt ngón tay chuyển sang màu trắng.

Hắn quả thực muốn cắn nát răng, vừa nhú mi, di động tầm mắt, vừa hung tợn mà mắng thầm trong lòng: Mẹ nó! Người nhanh xuất hiện trước mắt ta!! Lập tức!! Lập tức!

Bởi vì sắp tới cuối năm, toàn bộ thành phố bao phủ bởi bầu không khí bận rộn đón tết âm lịch buông xuống. Các áp phích quảng cáo điện tử nhấp nháy hoặc vàng hoặc đỏ, hoa cả mắt, quảng cáo những chương trình chào mừng tết cũng như bán hạ giá,

Trong không khí náo nhiệt vui mừng này, mình lại lo lắng mà tìm người, thật mẹ nó châm chọc!

Lãnh Lăng Duệ vẫn đẹp tai nghe, cách 1 khoảng thời gian lại gọi điện cho Tiêu Dương, xác nhận xem tình hình tìm kiếm của y như thế nào.

Mỗi một lần gọi điện, hắn đều mang theo tâm tình lo lắng không yên mà chính hắn cũng cảm thấy buồn cười, hi vọng vừa gọi là nghe được Tiêu Dương nói với mình rằng “tìm được rồi.” Nhưng mỗi lần đều là “không ở đây, ta lại đi nơi khác tìm xem sao.”

Bóng đêm càng ngày càng đặc và lạnh lẽo hơn, ánh đèn từ sang trưng 1 dải, h tĩnh thoảng lại tối đi, cuối cùng cũng tắt, chốc lát lại thiếu 1 ít ánh đèn, trừ bỏ ánh đèn đường vẫn sáng cả đêm Trên đường, người cũng trở nên thưa thớt, liếc mắt cũng có thể đếm được.

Đêm khuya, hai người trở lại nhà Lãnh Lăng Duệ.

Tuy rằng không ôm quá nhiều hi vọng, nhưng khi nhìn thấy phòng khách tối đen, trái tim Lãnh Lăng Duệ vẫn không thể ức chế mà co rút đau đớn.

Bật đèn, đổi dép, ngồi xuống sofa, lần đầu tiên trong đời, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy mệt mỏi. Năm đó, Tiêu Dương ra nước ngoài, một mình hắn dốc sức gây dựng sự nghiệp, tới thời điểm khó khăn nhất cũng không cảm thấy mệt mỏi ntn.

Tiêu Dương cũng đi tới, ngồi lên sofa đơn, không biết phải nói j để an ủi người huynh đệ mình quen biết hơn 20 năm này.

Trong mắt y, Lãnh Lăng Duệ có tức giận, có phiền táo, nhưng hắn chưa bao h bối rối, tựa như chuyện khó khăn tới đâu, hắn cũng có thể dựa vào tinh lực cũng như nghị lực phi thường của mình mà chống được, chướng ngại vật cao tới đâu cũng dựa vào sự bướng bỉnh và cao ngạo để vượt qua, như được làm bằng sắt, không bao h biết mệt.

Nhưng giờ này, ngồi dưới ánh đèn nơi phòng khác, Tiêu Dương có thể nhìn thấy rõ ràng vẻ mặt tràn đầy mỗi mặt mà Lãnh Lăng Duệ để lộ ra. Đường như lái xe vài giờ quanh thành phố, tiêu hao sinh lực hơn bất cứ một việc j.

“Quên đi.....” Lãnh lăng duệ từ từ nhắm hai mắt ,ngửa đầu tựa vào sofa, bởi mệt nhọc, thanh âm của hắn trở nên hơi khàn khàn: “đúng rồi, người ngủ luôn ở đây đi, nước ấm có đủ, có thể tắm”

Tiêu Dương lên tiếng, gật đầu, thở dài, đang định đứng lên. Đúng lúc này, trong phòng khách đột nhiên vang lên 1 tiếng bạo liệt.

28. Chương 28

Tiêu Dương bị thanh âm này khiến cho hoảng sợ, sững sờ cả người. Lãnh Lăng Duệ cũng cau mày, lập tức ngồi thẳng lên. Thanh âm này hẳn tuyệt đối là nghe qua rồi! nếu ko nhớ nhầm thì...

1 tiếng “phốc” nhỏ vang lên, 1 bóng dáng xuất hiện tại đầu kia chiếc sofa mà Lãnh Lăng Duệ đang ngồi, 2 tay ôm lấy chân, chon đầu vào đầu gối, cả thân thể cuộn thành 1 trái bong nhỏ.

Quả cầu dường như chưa ý thức được sự biến hóa của cảnh vật xung quanh mình, cái đầu hơi động 1 chút, mấy sợi tóc đỏ thẫm cũng rung động theo, sao đó là tiếng rầm rì nho nhỏ, thậm chí ko thể nghe rõ nếu Lãnh Lăng Duệ và Tiêu Dương không đông cứng tại chỗ im lặng đến vậy. Hình như đó là tiếng... nước nổ??

Cầm của Tiêu Dương sắp rơi xuống đất. Đây là.. Đây là di chuyển tức thời a!!

Lãnh Lăng Duệ cũng bị tình trạng bất thành linh này khiến đầu óc không làm việc kịp thời.

Vì vậy, thời gian tựa như dừng lại, 3 người lấy những trạng thái khác nhau, cắt cứ 3 góc sofa, thành thế chân vạc, hơn nữa vẫn còn tiếp tục củng cố. = _ =

Cuối cùng, người đánh vỡ trạng thái này là đầu sở gây nên – trái bóng nhỏ. Bé cảm giác có j đó ko thích hợp, nghi hoặc ngẩng đầu lên, trên mặt là vệt nước mắt, trong mắt còn chứa vài giọt nước mắt chưa kịp rơi, cái mũi còn cau lại theo quán tính... Chưa kịp nhăn mặt liền há miệng, ngốc tại chỗ.

What ?? 0_0. Bị cả kinh vì những động tác liên tiếp của tiểu tử kia, cuối cùng Lãnh Lăng Duệ cũng tìm trở về được suy nghĩ của mình, nhất thời giận mọc từ trong lòng, hận sinh từ trong tim, đột ngột đứng dậy, đi nhanh qua nhắc lên Tiểu yêu tinh đã ko thể tiếp tục ngốc, quay người bé lại, nghiêng răng nghiêng lợi, gân xanh nhảy mạnh, nâng lên bàn tay..

“Ba” một tiếng, nổ động trời.....

Tiêu Dương vừa mới kịp gắn lại cằm xong, gười lại thành công rơi 1 lần nữa.

Dư âm lượn lờ..... Lượn lờ..... lượn..... lượn đến vòng thứ 3, ko phụ sự kì vọng vang lên tiếng tru như thể chọc tiết heo.

Xét theo một góc độ nào đó thì tiếng tru này khiến Tiêu Dương vô cùng vừa lòng. thử xem xem, ban ngày thì bị ép buộc ở công ty, tối về mới cởi được 1 nửa quần áo, còn chưa kịp tắm đã bị lôi đi ” dạo phố ” về đêm, khiến tinh thần cũng như thân thể đều chịu một nhọc, ghi hận là phải.

Bất quá, chỉ Tiêu Dương vừa lòng thôi, Lãnh Lăng Duệ vẫn còn tức xì khói trên đỉnh đầu.

Tiểu yêu tinh liều mạng mà giãy dụa, muốn trốn khỏi bàn tay Lãnh Lăng Duệ, 1 tay thì xoa xoa cái mông bị đánh cho rất buốt, rầm rì nói : ” Ti ~ Duệ Duệ, người nặng tay quá đó ~ đau ~ ”

Lãnh Lăng Duệ thấy bé ủy khuất, giật khéo miệng, mặt vô biểu tình ngồi xuống sofa, hất cằm sang vị trí bên cạnh mình.

Tiểu yêu tinh nhăn nhó ôm mông, cẩn thận ngồi xuống chỗ đó, mông vừa chạm vào ghế, liền lập tức dấy dụa, cả khuôn mặt cũng run rẩy.

Tiêu Dương thấy vậy, gác việc đi tắm lại, ngồi về sô pha. Có hiện trường tình cảm cha con, giáo dục gia đình để xem trực tiếp như thế này, đi tắm làm đếch gì.

Nếu là trước kia, Lãnh Lăng Duệ chắc chắn sẽ tặng Tiêu Dương 1 ánh mắt xem thường cùng 1 câu " người nhận hạ đến mức meo rồi ah' ! ", nhưng giờ đây, Lãnh Lăng Duệ ko có thời gian mà để ý đến y.

Chỉ thấy hần phụng phịu, dùng giọng điệu hung ác hỏi Tiểu yêu tinh : " đi làm j ? "

"Chơi. "

"Người!"

Lãnh lăng duệ tức không thở nổi. Chẳng lẽ trước đây mình cảnh cáo tiểu quỷ giỏi ép buộc người khác này nhiều lần chỉ là trò đùa sao ?

" Ta đã cấm ngươi ko được ra ngoài rồi đúng ko ?! "

Tiểu yêu tinh méu máo : " nói. "

" vậy sao ngươi còn chuồn ra ? "

Tiểu yêu tinh ngẩng mặt nhìn Lãnh Lăng Duệ, nước mắt lưng tròng : " Duệ Duệ à, ta sai rồi. " «khóc cái j ! người là tiểu cô nương sao ?! "

" vẫn còn khóc ! lại khóc nữa xem xem ! "

"..... Đừng khóc !"

"..... thôi thôi, giống con thỏ ,thật xấu mặt rồi ! "

Lãnh Lăng Duệ thở dài, hần bị bé tra tấn đến nội thương rồi, hần rút tờ khăn giấy đưa cho tiểu yêu : " được rồi ! mau lau nước mắt. "

Tiêu Dương ở 1 bên chứng kiến toàn bộ quá trình biến hóa cảm xúc, biểu tình, giọng điệu của Lãnh Lăng Duệ, ngẩng mặt nhìn trời : hóa ra có thể đối phó Lãnh Lăng Duệ như vậy...khi về có nên tiết lộ lên Diển đàn —[tuyệt chiêu] bí kíp giết cực nhanh Lãnh Diêm Vương chỉ bằng 1 chiêu. =__=

Tiểu yêu tinh khóc thút thít, quay khuôn mặt rần rụa nhìn Tiêu Dương : " Hoa Hoa a', biện pháp này ko hữu dụng với tất cả mọi người đâu. Nếu ko tin..Ngươi cứ thử xem. "

Tiêu Dương rùng mình :Khụ,thôi..thôi.

Nhớ tới lúc xuất hiện tiểu yêu tinh đã khóc rồi, Tiêu Dương hỏi : " lúc trước sao ngươi lại khóc ? "

" hơn nửa đêm rồi còn ko trở về, chơi ở bên ngoài vui thế sao ! " Lãnh Lăng Duệ nghĩ lại là lại tức.

Tiểu yêu tinh vừa nghe, 2 mắt lại rầm rầm đổ lệ : " lạc đường... "

Tiêu Dương hít 1 hơi : " ngươi đi rất xa ?! " Trí nhớ tốt như vậy mà còn ko nhớ đường !

Tiểu yêu tinh lắc đầu, than thở : " không rõ...nơi cuối cùng ta ngồi hình như là 1 quảng trường, ở giữa có 1 pho tượng, hình như là ...bala bala abc xyz.. "

Nghe tiểu yêu tinh miêu tả bừa bãi cái quảng trường cùng pho tượng kia, Lãnh Lăng Duệ hình dung được đại khái, ko nhận được mà méo miệng

Tiêu Dương như lọt vào sương mù, ko hiểu rõ, rồi rầm nhìn Lãnh lăng Duệ : " chỗ nào vậy ? "

Lãnh Lăng Duệ như thể bị táo bón nói : " cách vách ! "

" gì ? "

"thành phố bên cạnh....."

Rốt cục Tiêu Dương cũng nhớ ra mình đã thấy qua địa điểm mà tiểu yêu tinh miêu tả ở đâu : " trung tâm quảng trường của Thành phố L ? "

“Ân.”

Tiêu Dương giơ ngón cái với tiểu yêu tinh : ” Tiểu quỷ,ngươi mạnh thật,ngươi là Motor hả ?! ”

” vậy sao ngươi lại đột nhiên trở lại ? ” Lãnh Lăng Duệ nhíu mày hỏi

” ngạc nhiên... ”.Tiểu yêu tinh nghĩ nghĩ : ” ko biết nữa, ta ko nhớ đường lại còn bị đói,đành ngồi 1 chỗ mà khóc, sau đó, ta muốn về nhà, rồi nhớ tới phòng khách,muốn trở về cái bàn tràn đầy đồ ăn ở nhà ... ”

Tiểu yêu tinh nhìn khuôn mặt càng ngày càng đen của Lãnh Lăng Duệ,nuốt nước miếng, tiếp tục nói : ” nhớ Duệ Duệ nữa...Sau đó thì...nhìn thấy 2 người. ”

” ... ”

“Duệ duệ.....” Tiểu yêu tinh nhăn nhó.

“Nói đi .”

“Có thể ăn gì đó không, ta sắp chết đói... ”

“.....”

Từ khi nuôi tiểu yêu tinh này,Lãnh Lăng Duệ cảm thấy mình rất có thể trắng niên mà sớm thệ (chết sớm trong khi còn khỏe)

29. Chương 29

Vừa ăn vừa hỏi, cuối cùng thì Lãnh Lăng Duệ và Tiêu Dương cũng biết rõ ràng toàn bộ sự tình. tổng kết là: Lãnh Kỉ Kỉ bé con chỉ cần cẩn thận nghĩ và miêu tả 1 cảnh tượng mấy lần,cộng với chấp niệm muốn đi mãnh liệt là có thể dịch chuyển tức thời.

Tiểu yêu tinh rất là vui : mình lại khai phá ra 1 kĩ năng mới !

Lãnh Lăng Duệ tỏ ra thực vừa lòng: cuối cùng sau này cũng có biện pháp để dàn xếp tiểu yêu tinh hành hạ người muốn chết kia !

Tiêu Dương không biết nói gì : cuộc sống này thực abc xyz..

Tiểu yêu tinh thoải quết cả bàn đồ ăn tựa như lá thu cuốn lá vàng,không còn một mảnh.Lãnh Lăng Duệ chờ tiểu yêu tinh ăn xong,dọn bát đĩa mang vào bếp.Tiêu Dương vuốt cằm,đánh giá tiểu yêu tinh từ trên xuống dưới,rồi túm nó lên xách tới góc tường.

Lãnh Kỉ Kỉ rất miễn cảm với góc tường,chân vừa chạm đất,bé liền ưỡn ngực,ngẩng đầu,hận không thể kiễng chân thêm để đo chiều cao.Tiêu Dương vào bếp hỏi nơi Lãnh Lăng Duệ để thước dây,được đến câu trả lời rồi liền lấy thước ra từ ngăn kéo cái bàn trà nơi phòng khách,đi tới cạnh Tiểu yêu tinh, chân giẫm,tay kéo.

“Quả nhiên mà , ta cảm thấy tháng này tiểu yêu tinh lớn hơn nhiều... ” Tiêu Dương nheo mắt,dí sát mặt vào thước dây để đọc số : ” không sai ! đi xe bus cần mua vé rồi ! ”

?? Tiểu yêu tinh ngu ngơ .

Lãnh Lăng Duệ thò đầu ra hỏi : ” rất cao ? ”

” xoạch ! ” Tiêu Dương rút thước lại : ” 1m27 ”~

Lãnh Lăng Duệ kinh ngạc : ” cao thêm nhiều như vậy ? đầu tháng này còn đói bụng 3 ngày cơ mà.

Tiêu Dương méo miệng : ” sau đó ngươi bồi bổ cho bé còn nhiều hơn lượng của 3 ngày đó ! ”

“.....”

Lại đến Tiểu yêu tinh bên này, bé nghe được chiều cao mới của mình, vui đến nhảy dựng lên, chạy nhảy vài vòng rồi đột nhiên dừng lại hỏi : ” Hoa Hoa ah‘ người cao bao nhiêu ? ”

” 1m85 ”

Tiểu yêu tinh lại hỏi Lãnh Lăng Duệ tại phòng bếp : ” Duệ Duệ cao bao nhiêu ?

” 1m86 ”

Tiểu yêu tinh giơ ngón tay ra tính, sau đó lại nhảy dựng lên : ” yeah ! chỉ khoảng 2 tháng nữa là ta liền cao hơn các người rồi ~ ”

Tiêu Dương vừa lấy quần áo, đang chuẩn bị tắm, nghe được câu nói này liền cứng đờ ngay trước cửa phòng tắm.

Cùng lúc đó, từ phòng bếp truyền ra tiếng bát đĩa vỡ loảng xoảng.

Gần 2 giờ sáng 3 người mới tắm rửa xong, chuẩn bị ngủ. Trước khi đóng cửa phòng, Lãnh Lăng Duệ nói 1 câu : ” mai còn phải dậy sớm đi công ty đó . ”

Tiêu Dương đỡ dẫn bơi về phòng : Y làm việc ác gì mà nay lại khổ vậy a...

Lãnh Lăng Duệ tắt đèn, đẩy ra chăn, nằm lên giường, bên người hắn là Tiểu yêu tinh, bé đã chui vào trong chăn từ lúc nào.

Hắn xoay người lại, kéo tiểu yêu tinh vào lòng mình, ôm chặt. Trong nháy mắt, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy mình sợ hãi. Cảm xúc hãi hùng đêm nay vẫn ẩn dấu mà chính mình cũng chưa nhận thấy được, nay nhân hoàn cảnh im lặng này mà hiển lộ ra.

May mắn.....

May mà chỉ là ham chơi mà lạc đường, may mà không phải biến mất hoàn toàn mà đột ngột giống như khi xuất hiện. May mà cuối cùng cũng trở lại, may mắn... cuộc sống hạnh phúc mà 20 năm quá mới được ban cho vẫn còn tiếp tục..

“Duệ Duệ.....” Tiểu yêu tinh ngọ ngoạy trong lòng hắn .

“Ân?”

“Ta khó chịu.”= __=

Giờ Lãnh Lăng Duệ mới phát hiện mình ôm chặt quá, nhanh chóng nới lỏng 1 ít, Tiểu yêu tinh cự quậy tìm 1 tư thế thoải mái chui vào lòng hắn.

Lãnh Lăng Duệ đặt cằm lên đỉnh đầu bé, nói : ” sau này không được chuồn ra nữa, có biết hay không ? ” giọng điệu vẫn trầm thấp như trước nhưng ôn nhu hơn nhiều so với ngày thường.

“Ân.”

“ đi quá xa, ta không tìm thấy, ta sẽ rất lo lắng ”

“Ân.”

“ở nhà 1 mình cảm thấy buồn ? ”

“.....” bé con trong lòng trầm mặc 1 lúc, rồi ngoan ngoãn gật đầu : ” Ngô. ”

“đừng ra ngoài 1 mình .. Những gì trên ti vi mà máy tính không phải đều đúng. Tuy người học được nhiều, nhưng trong thành thị, trong thế giới này, sẽ có những nơi không xuất hiện trên ti vi hay máy tính, mà chúng rất nguy hiểm đối với người. ”

“Ân.”

“sau này nếu muốn đi đâu chơi cứ nói cho ta, cuối tuần ta sẽ đưa người đi, được không ? ”

” tốt ! ”

” sau này rảnh rồi, ta sẽ đưa người ra ngoài nhìn, dạy người những gì mà ti vi máy tính hay trường học không thể dạy, chờ người lớn thêm, hiểu biết càng nhiều, người một mình ra ngoài ta mới có thể an tâm. ”

Tiểu yêu tinh dùng đầu cọ cọ ngực hân : ” ta biết. ”

Lãnh Lăng Duệ gạt đầu,nhẹ nhẹ vỗ vai Tiểu yêu tinh,thấp giọng nói : ” ngủ đi, mai còn phải dậy sớm.

Thế nhưng bé con cũng không an phận, giãy giụa ngẩng mặt lên,hừ hừ với Lãnh Lăng Duệ : «Duệ Duệ ah’, người quên cái gì rồi ? ”

Bất đắc dĩ, Lãnh Lăng Duệ đành phải mở mắt ra, nhìn ánh mắt lóe sáng của tiểu yêu tinh, thở dài, cúi đầu, hôn lên...

30. Chương 30

Vào mùa này, bình minh luôn tới muộn.

Lãnh Lăng Duệ ngồi sai vô Lăng, mặt vô biểu tình bật máy,chiếc xe im lặng vòng ra khỏi khu dân cư.

Tiêu Dương ngồi cạnh Lãnh Lăng Duệ, giờ hân nhìn phong cảnh tịch liêu ven đường với các cửa hàng đóng chặt bằng đôi mắt nhập nhèm ngập nước.Thực ra, với những người như bọn họ,chỉ cần uống 1 ly cà phê đặc thì 1,2 đêm không ngủ cũng chẳng sao,chỉ là mặt mày tiêu tụy, mắt vẫn tơ máu,đau nhức huyết thái dương,ăn không thấy ngon.. thôi.Sẽ không có trạng thái như nghiện thuốc :mất ngủ ngập nước ,ngáp mấy ngày liền.

“Ta nói này ,” Tiêu dương quay đầu,chỉ vào mình, kêu rên với Lãnh Lăng Duệ : ” tình trạng của ta có được tính là tai nạn lao động không ? ”

Lãnh Lăng Duệ thậm chí lười lười hân 1 cái, xuy 1 tiếng : ” người bị thương gì ? ”

Tiêu dương thở dài:“Hủy dung có tính không?” Nói xong ,lại ngáp 1 cái thật to, trong mắt càng nhiều nước.
” Người có dung bao gì mà bị hủy ? ”

Tiêu dương bi phẫn:“Huynh đệ,làm người không thể độc ác như vậy ! chịu đựng 1, 2 ngày thì chẳng tính làm gì,nhưng giờ đã 10 ngày mà ta không được an ổn ngủ 1 giấc a ! Người nhìn quảng thâm mắt này, còn bọt mắt sưng này, cằm lún phún râu này, còn có thể nhìn sao... ”

Gân xanh trên trán Lãnh Lăng Duệ nhảy dựng : ” Thiên Duệ là thanh lâu sao ? cả ngày người biến thành cảnh đào di động để làm chi ? ”

“”

“ có sức để vô nghĩa như vậy, chi bằng nhanh chóng ngủ thêm được mấy phút đó ! ”

Tiêu Dương nhìn trời dần sáng,trợn mắt xem thường : ” Người nghĩ ta giống tiểu quỷ phía sau sao, hoàn cảnh gì cũng có thể ngủ được a. ”

Lãnh Lăng Duệ nhìn qua gương chiếu hậu, ghé sau là Lãnh Kỉ Kỉ tiểu bằng hữu đang ôm Lap top bảo bối của mình trong lòng,ngẩng mặt dựa lưng vào ghế, ngủ say, chỉ còn kém không chảy nước miếng thôi.

Kì thật, giờ Lãnh Lăng Duệ cũng rất buồn ngủ,hân cũng giống như Tiêu Dương, vì chuyện của công ty mà bận bịu mấy ngày nay.Lúc đầu hân tưởng Tiêu Dương lái xe, hân có thể dựa vào ghế ngủ trong chỗ lát, ai ngờ Tiêu Dương trông như thể hạn không thể lấy tấm chống mí mắt,vì an toàn tính mạng của mọi người,hân đành phải lái xe cho Tiêu Dương ngủ 1 lát.Nào biết tên này chỉ biết ngáp chứ không chịu chớp mắt, khiến Lãnh Lăng Duệ đã khó chịu vì thiếu ngủ rồi lại càng khó chịu hơn.

Mật độ xe trên đường ngày càng cao.Lãnh Lăng Duệ day day trán,quẹo tay lái xuống đường cao tốc, rẽ vào khu thương mại thành phố, không bao lâu liền vào đến bãi đỗ xe của Công ty Thiên Duệ.

Tiêu Dương xuống xe, Lãnh Lăng Duệ mở cửa sau,định đánh thức tiểu yêu tinh,thế nhưng hần lay bé mấy lần liền, bé vẫn chẳng có phản ứng.

Đang không biết phải làm sao, Tiêu Dương ho 1 tiếng, nói : ” ở đây không có ai. ”

Lãnh Lăng Duệ méo miệng, trực tiếp bế Tiểu yêu tinh ra khỏi xe,sau đó thay đổi tư thế : 1 tay ôm lấy, tay kia thì đỡ lấy mông tiểu yêu tinh.

“Oa ~” một tiếng, tiểu yêu tinh tỉnh.

Tiểu yêu tinh u oán nhìn Lãnh Lăng Duệ.Lãnh Lăng Duệ đành buông bé xuống,nhăn mày : ” xúc cảm không sai ! ”

sau việc giận dữ đánh cái mông rất tròn rất cong của Lãnh Kỉ Kỉ bé con tối qua, Lãnh Lăng Duệ thấy biện pháp trừng phạt này rất tốt, sau này có thể sử dụng thường xuyên. =_ +

3 người vào thang máy tại bãi đỗ xe, ấn nút lên tầng 3.

Giờ phút này, Lãnh Kỉ Kỉ đã quên cái mông của mình bị khuất nhục,háo hức hỏi : ” Duệ Duệ, chúng ta đi đâu ? đi văn phòng của người ?? ”

Lãnh Lăng Duệ cúi đầu,nhìn tiểu yêu tinh đã cao đến hông mình, trả lời : ” không phải, đi căng tin của công ty đã ”

Hai mắt tiểu yêu tinh phát sáng : ” Duệ Duệ, chúng ta ăn sáng sao ? ”

Tiêu Dương méo miệng : ” xin hỏi tiểu quý,người muốn ăn 1 ngày mấy bữa sáng ? Thật đáng tiếc, nếu ta nhớ không lầm thì trước khi ra khỏi nhà chúng ta đã ăn rồi.. ”

Ngay lập tức, Lãnh Kỉ kỉ bày ra biểu tình :quả thật là tiếc.

” Đỉnh “. Thang máy dừng lại.Lãnh Lăng Duệ diện vô biểu tình, không chớp mắt vươn tay trái ra,tiểu yêu tinh ngay lập tức cầm lấy, 3 người ra khỏi thang máy,vào căng tin cho nhân viên.

Ngoài ý muốn là nhà ăn vắng ra không một bóng người giờ lại có người ở bên trong.

” Triệu sư phụ ! “. Tiêu Dương chào vị nam tử ục ịch đang mở các cửa sổ thông gió của nhà ăn, người nọ cười ra nghênh đón,Lãnh Lăng Duệ gật đầu với hần xem như chào hỏi.

Nam nhân trung niên đầu hói này là người chuyên phụ trách hậu cần trong Thiên Duệ,rất nhiệt tình và hòa khí,làm việc rất có trách nhiệm,quản lý hậu cần của cả Thiên Duệ gọn gàng ngăn nắp..

”Tổng giám đốc, tiêu quản lí! Sao 2 người đến sớm vậy ? ” Triệu sư phụ khó xử chà xát tay,nhìn nơi lấy đồ ăn ” tới ăn sáng sao ? nhưng mà..nhân viên còn chưa tới. ”

” không không. ” Tiêu Dương khoát tay : ” chúng ta tới không phải để ăn sáng, ngài cứ làm việc đi,không cần để ý tới bọn ta đâu. ”

Triệu sư phụ gật gật đầu:”Nga nga, ta cũng không bận gì, liền tới sớm 1 chút để mở cửa sổ hít thở không khí,chứ chờ mọi người tới đây mà mở cửa sổ lại bị kêu âm ỉ lên là rét. ”

Lãnh Lăng Duệ gật đầu:”Vất vả “. Tuy rằng mặt Lăng Lăng Duệ vẫn không có biểu tình gì nhưng Triệu sư phó vẫn cảm thấy thụ sủng nhược kinh (được yêu quá mà sợ). Phải biết rằng,trong công ty, vị tổng giám đốc này có tiếng là mặt lạnh và lời nói ác độc a, có thể nghe được ngài ấy nói 1 câu như vậy thật không dễ dàng.

” Tất nhiên ,tất nhiên “. Triệu sư phụ liên tục đáp,sau đó vui vẻ xem đứa bé mà Lãnh Lăng Duệ dắt,hỏi : ” đứa bé này là ? ”

Không chờ Triệu sư phụ hỏi hết câu,Tiểu yêu tinh không sợ người lạ chút nào, cười hì hì chào hân : ” triệu sư phụ nhĩ hảo !

”

“Ôi chào ~ hảo hảo ~ nhĩ hảo nhĩ hảo!~” Triệu sư phụ bị tiểu tử kia chọc mặt mày hớn hở.

Lãnh Lăng Duệ đơn thuần không thích nhìn thái độ khoe mẽ của tiểu yêu tinh với bất kì ai,bất động thanh sắc túm tiểu yêu tinh ra phía sau, nói : ” là con của bằng hữu ta,họ nhờ ta trông hộ 1 ngày. ”

“Ân.” Tiêu Dương đứng bên còn bổ sung : ” giờ còn chưa tới thời gian làm việc, đứa nhỏ này buồn chán,chúng ta liền dẫn hân đi dạo lung tung. ”

“Úc úc ~ tốt, mấy người đi đi, ta đi mở nốt mấy cái cửa sổ. ”

Tiêu Dương gật đầu, cùng Lãnh Lăng Duệ dắt Tiểu yêu tinh vào trong.

Mở ra một gian phòng ăn nhỏ, bởi trong phòng hơi tối, Tiêu Dương bật đèn lên, Lãnh Lăng Duệ nhéo tay Tiểu yêu tinh,nói : ” là gian phòng này, thấy rõ bố trí trong này chưa ? sau này đừng chạy sai đó ”

Tiểu yêu tinh ngoan ngoãn gật đầu. Chờ tiểu yêu tinh xem hết từng góc một, Tiêu Dương nhìn đồng hồ nói : ” ok. Sắp tới giờ làm rồi, còn phải xem văn phòng của ta nữa ”

“Ân.” Lãnh Lăng Duệ tắt đèn, đóng cửa lại, dắt tiểu yêu tinh ra nhà ăn..

“Tổng giám đốc đi cẩn thận !~” Triệu sư phụ tiễn xong liền định vào trong.

Lãnh Lăng Duệ dừng bước nói:“Đúng rồi,gian phòng ăn nhỏ đầu tiên đừng mở, nếu không có bất ngờ gì thì ta và Tiêu Dương sẽ ăn ở đó.

“Được rồi!”

31. Chương 31

“Ôi chào? Hoa hoa, đây là văn phòng của ngươi ? ” Cuối cùng cũng lên đến tầng cao nhất,Tiểu yêu tinh đứng trong 1 văn phòng,mắt trừng thật lớn,kêu lên kinh ngạc.

” Tiểu quỷ ,ngươi tỏ ra kinh ngạc như vậy là có ý gì ? ” Tiêu Dương thấy biểu hiện của Lãnh Kỉ kị,thật muốn dúi đầu bé 1 cái, nhưng y không có gan xuống tay vì có Lãnh Lăng Duệ đứng đấy.Tuy chính bản thân hân cũng chẳng dụi dằng với tiểu quỷ kia chút nào,lại nghiện động chân động tay nữa,nhưng những điều đó không có nghĩa là hân có thể dễ dàng tha thứ những người khác ngoài hân được bắt nạt tiểu tử đáng đánh kia.

Lãnh Kỉ Kị vẫn duy trì biểu tình đáng đánh đó,quay sang nhìn Tiêu Dương. Giơ cánh tay nhỏ xinh lên,chỉ vào giá sách lớn dựa vào tường văn phòng,nó lớn đến nỗi gần cao nhất phải dùng thang mới có thể với tới.

Tiêu dương tức giận:“ nhiều sách thì kì quái sao ?! ”

Tiểu yêu tinh thấy biểu tình ẩn nhẫn của Tiêu Dương kèm thêm bàn tay mấy lần liền định quát tới mình,rất cục cựa cũng biết thức thời, ngượng ngùng buông cánh tay đang chỉ vào giá sách, thế nhưng ngay giây sau, bé lại phát ngôn 1 câu kinh điển suýt thì khiến tiêu dương tức muốn nổ tung : ” Ách..nếu người khác có nhiều sách,ta sẽ không kinh ngạc như vậy, chủ yếu là vì ngươi thôi... ”

Kì thật,hầu hết những người làm chính trị hay kinh tế đều thích đặt 1 giá sách to lớn dựa vào tường trong văn phòng mình ,sau đó nhồi đầy các loại sách, đủ các thể loại,từ ” tác phẩm của XXX “ , ” XXX đại biểu “ , ” XXX nguyên lý ” đến ” XXX tự truyện ”..., ngập mắt là màu đỏ,màu đen,từng bộ từng bộ khiến người ta muốn chóng mặt,từ khi cho vào văn phòng tới khi bỏ khỏi văn phòng đều vẫn mới tinh như lúc đầu,ngay cả góc trang bị nhàu cũng chỉ là do di chuyển và sắp đặt tạo nên.

Bất quá, không phải tất cả mọi người mua nhằm mục đích bài trí.

Tuy bình thường thái độ của Tiêu Dương luôn có chút tản mạn, không đứng đắn, có khí chất hơi giống 1 công tử phong lưu, nhưng những lời Lãnh Lăng Duệ bé con nói đúng là vu oan cho y mà.

Thật là Y đều đã đọc qua đồng sách này rồi, Nhưng khác với những tựa sách kể trên, __mới nghe tên mà đã mệt rồi, giá sách này của y loại sách nào cũng có, chỉ là Y nghĩ cần phải xem, hay có hứng thú đọc thì đều mua về.

Xem xong, nếu thấy quyển nào không có nhiều lắm tác dụng ngoài việc giải trí thì sẽ đặt ở tầng cao nhất, nếu thấy quyển nào có nhiều điều thực dụng thì đặt ở tầng thấp nhất, Y cũng thường lấy chúng ra để vẽ vẽ viết viết, có những quyển sách được lật nhiều đến long cả giấy.

Vậy nên, theo những lời khái quát của Tiêu Dương thì : lưu manh phải có tri thức, có hàm dưỡng, có phẩm vị mới có thể phong lưu phóng khoáng.

Chờ Tiểu yêu tinh cảm thán và ghi nhớ xong, Lãnh Lăng Duệ dắt nó ra khỏi cửa, tới văn phòng của mình bên cạnh.

Tiêu Dương cũng định đi theo với mục đích là nghe xem Tiểu quỷ kia còn có thể phát ngôn những lời đáng đánh nào để đánh giá văn phòng của Lãnh Lăng Duệ nữa, nhưng mà lại bị 1 cuộc gọi điện thoại ngăn cản cuộc bộ

Lãnh Lăng Duệ vào phòng mình, đóng cửa lại. bởi vì sắp đến giờ làm, nhân viên trong công ty cũng lục tục tới dần, phỏng chừng không bao lâu nữa Lura sẽ tới đây. Nếu để nàng thấy đứa bé lần trước Boss nhất được giờ đã lớn như vậy thì biết giải thích thế nào ? chẳng lẽ... ah!.. Đây là anh của đứa bé lần trước =__=

Chỉ mới nghĩ thế thôi mà Lãnh Lăng Duệ đã cảm thấy không chấp nhận được.

Tiểu yêu tinh chấp tay sau lưng, giống lãnh đạo đang đi thị sát, hết quẹo trái lại quẹo phải trong văn phòng, cuối cùng mới đặt mông ngồi xuống sofa, nhìn Lãnh Lăng Duệ .Hắn đang giúp bé đặt laptop bảo bối xuống, cắm điện.

“Duệ Duệ, sao văn phòng của người trông trải vậy ? Rốt cục tiểu yêu tinh cũng không nhìn được, nhãn mắt nghiêm túc hỏi.

Lãnh Lăng Duệ liếc bé 1 cái, sau đó ngồi về bàn làm việc của mình : Người chưa thấy giá sách trong nhà sao? Ta không giống Tiêu Dương, 3 ngày thì có 2 ngày không về nhà rồi. ”

Kì thật trong văn phòng Lãnh Lăng Duệ có 1 giá sách, ngay sau bàn công tác, nhưng nhỏ hơn giá sách của Tiêu Dương nhiều, cũng không cao, Lãnh Lăng Duệ có thể với tay lấy sách được ở tầng cao nhất. Trên giá sách là những bộ sách hắn thường dùng, nhưng nhiều nhất vẫn là Tư liệu, văn kiện và hồ sơ vân vân.

” không, không, không, ta không nói về sách ~ ” .Lãnh Lăng Duệ lắc đầu nguây nguẩy

Lãnh Lăng Duệ theo tầm mắt của bé, nhìn về bàn công tác của mình, cuối cùng cũng hiểu rõ, chọn mi.

Lúc làm việc, Tiêu Dương chú ý đến việc tiện dụng, vậy nên thường đặt những văn kiện và đồ làm việc thường dùng nhất trên mặt bàn, nơi mà với tay là lấy được. Vì vậy trên cái bàn to đùng ngoài máy tính ta còn chất đống không ít đồ. Mà Lãnh Lăng Duệ lại có thói quen sạch sẽ, nhìn cái bàn lộn xộn đó liền bực mình, vậy nên trên bàn làm việc của Lãnh Lăng Duệ chỉ có máy tính và 1 ít văn kiện cần xử lý ngay trong ngày hôm nay hoặc vừa mới được Lura đưa đến.

Lúc này Lãnh Lăng Duệ mới vừa vào phòng, còn chưa bắt đầu 1 ngày công tác, vậy nên trên bàn làm việc rộng lớn chỉ có 1 cái máy tính. Tuy trông sạch sẽ gọn gàng nhưng lại thiếu hơi người.

Tiểu yêu tinh chạy cong mông đến sau Lãnh Lăng Duệ. Nhảy, vồ, bám__ 3 động tác làm vô cùng nhuần nhuyễn tựa như mây bay nước chảy, lưu loát sinh động. Sau đó, ôm lấy cổ Lãnh Lăng Duệ, nghiêm trang nói : ” Duệ Duệ, ta thấy mọi người trong công ty gọi người là Diêm Vương. ”

Lãnh Lăng Duệ hắc tuyến : ” quản bọn họ làm gì ? Nhảm chán ! ”

Lãnh Kỉ Kỉ bĩu môi.

“từ từ đã! Người nhìn tới ở đâu?!”

Lãnh Kỉ kễ hưng phần : ” diễn đàn công ty người a ~ ta đăng kí ~ !

“.....”

“vậy nên, Duệ Duệ.....”

Lãnh Lăng Duệ nhíu mày:“làm sao?” Trực giác nhắc nhở hần cần bảo vệ thần kinh, chờ câu nói tiếp theo của tiểu yêu tinh, không cần thận võ mạch máu mắt !

Tiểu yêu tinh hôn lên mặt hần 1 cái,cười tủm tỉm nói : ” mau trở lại nhân gian đi ,Diêm Vương! ”

Nháy mắt Lãnh Lăng Duệ cứng ngắc, đúng lúc đó, tiếng gõ cửa vang lên, thanh âm của Lura truyền tới : ” tổng giám đốc. ”

Chỉ nghe thấy 1 tiếng ” phù ~ ” vang bên tai.Tiểu tử một giây trước vẫn còn bám vào cổ mình đã không có bóng dáng.Cùng lúc đó, tại phòng bên cạnh, Tiêu Dương đang đứng trước giá sách, rút ra 1 quyển, nhắc chân về bàn làm việc, bỗng nghe ” Ba ” 1 tiếng,tiểu yêu tinh cong chân xuất hiện trên bàn làm việc.

Vì vậy. khi Lura mở cửa ra, chỉ nhìn thấy Boss nhà mình vẻ mặt vụn vẹo ngồi trước bàn làm việc, mặt tái đen, nháy gân xanh, không biết đang nghĩ đến điều gì.

32. Chương 32

Một buổi sáng trôi qua thực an bình.

Phòng bên, Tiêu Dương không còn phát hiện trong văn phòng mình đột nhiên xuất hiện 1 người nữa.Tuy đây là đối sách đã thương lượng trước đó, nhưng lúc thực sự thực thi ,trái tim của Tiêu Dương vẫn bị khiêu chiến

Bên này, Lãnh Lăng Duệ ngồi vào bàn làm việc, phê văn kiện hoặc gõ bàn phím bùm bùm.Sau 1 thời gian dài thì đứng dậy đi tới cửa sổ, nhìn về xa xa để thư giãn cho mắt.

Tiểu yêu tinh luôn ép buộc người khác kia giờ cũng ngoan ngoãn ngồi ở sô pha nghịch laptop,thỉnh thoảng nhìn thấy cái gì thú vị liền che miệng, nén cười thành tiếng, ngả trái ngả phải.Bộ dáng dễ thương đến nỗi khiến Lãnh Lăng Duệ cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Bất quá, sự an tường bình tĩnh này cuối cùng cũng chấm dứt bởi 1 tiếng vang quỷ dị

“tiếng gì vậy?”. Lãnh Lăng Duệ nghĩ là tiếng mở máy tính của tiểu yêu tinh, ngẩng đầu hỏi ,

“ ngạch...”.Lãnh Kỉ Kỉ sờ bụng,nhăn mặt nghiêm túc nói : “ bụng kêu.”

“...” Lãnh Lăng Duệ thấy vậy mới ngẩng đầu nhìn đồng hồ im ắng treo trên tường.Tuy rằng còn chưa tới giờ ăn của Hần và Tiêu Dương mọi khi nhưng cũng tính là giờ ăn trưa quy ước bình thường.

Hần không nói 2 lời,dóng văn kiện trên tay rồi đứng lên, cầm di động trên bàn, nhét vào tay tiểu yêu tinh, cúi đầu dặn : “ ta và Tiêu Dương xuống trước, gọi đồ ăn, vào gian phòng ăn không có người khác rồi sẽ nhắn tin cho người,người thấy liền “ di chuyển” qua.h cứ ở đây chơi 1 lúc đi, nhé?

“ăn.” Lãnh Kỉ Kỉ ngoan ngoãn gật đầu, cầm lấy di động,nhìn Lãnh Lăng Duệ ra cửa.

Lãnh Lăng Duệ và Tiêu Dương đi thang máy xuống lầu.

Dọc theo đường xuống, người ở nhiều tầng khác nhau không ngừng tiến vào thang máy, không ngừng bị Lãnh Lăng Duệ khiến cho cả kinh,sau đó, tất cả mọi người trong thang máy đều im lặng cầu nguyện trong lòng : “ mau tới tầng 3, mau tới tầng 3 a”

Điều này cũng không thể trách bọn họ, bình thường Lãnh Lăng Duệ và Tiêu Dương đều chờ khi nhà ăn hết đông mới xuống ăn cơm, vậy nên sẽ ít đi cùng thang máy với nhân viên như thế này.

Vào nhà ăn, liền thấy mọi người nhất trí ngẩng đầu, sau đó cả phòng ăn bỗng im bật, tựa như các tiếng líu ríu nói cười đều bị ấn nút tắt tiếng vậy. Vài giây sau, bắt đầu có tiếng nghị luận ong ong rầm rì, không cần nghe cũng biết, nhất định là : sao giờ này Quản lý lại xuống ăn cơm... vân vân, những nội dung mà theo Lãnh Lăng Duệ thì lãng phí thời gian, không dinh dưỡng lại không hỗ trợ tiêu hóa.

Gật đầu với những người nhìn mình thay cho chào hỏi, Lãnh Lăng Duệ mặt vô biểu tình đi vào phòng ăn riêng.

Cửa phòng mở ra, người phục vụ cầm menu, cung kính đứng ở cửa, thấy Lãnh Lăng Duệ và Tiêu Dương vào, liền chào : “ Tổng giám đốc hảo, Tiêu quản lý hảo.”

Hai người ngồi vào chỗ của mình, nhận menu từ người phục vụ, cầm bút đánh dấu.

“ngươi mới tới sao? “ Lãnh Lăng Duệ không ngẩng đầu lên chút nào, hỏi người nhân viên đang rót nước cho bọn họ.

“vâng.” Người phục vụ kia tưởng hành động của mình không đủ chuyên nghiệp và thuần thực khiến Tổng giám đốc nhìn ra, bỗng trở nên lo sợ trong lòng.

Tiêu Dương cười cười với cô ta : “ đừng khẩn trương, chúng ta cũng chưa nói cô làm việc không tốt. Tên này thấy cô khẩn trương quá, muốn nói chuyện phiếm thôi, tuy nghe có vẻ giống phỏng vấn.”

Lãnh Lăng Duệ lờm y 1 cái, sau đó đưa menu đã đánh dấu đưa cho nhân viên phục vụ ,những món đánh dấu trong menu là những món mà cả Tiểu yêu tinh và Tiêu Dương đều thích ăn.

“Mỗi ngày mang lên 15 món ăn này, sau này,hầu như là chúng ta sẽ gọi những món này,giờ các người nhanh chóng mang đồ ăn lên trước đi.” Nếu không, tiểu yêu tinh trên kia bị đói mà hôn mê mất.

Nhân viên phục vụ kia ôm lấy menu,cúi đầu, vội vàng ra ngoài.

Tiêu Dương buồn cười nhìn Lãnh Lăng Duệ : “ Người không thể quản lý lại các cơ và dây thần kinh trên mặt ư, đừng lúc nào cũng tỏ ra nghiêm túc như vậy.Rõ ràng là nói những lời hảo tâm hiền lành, nhưng phối hợp với biểu tình trên mặt người lại khiến người ta hiểu lầm rằng người khó chịu với bọn họ.chính vì vậy mà mọi người mới sợ người như thế.”

Lãnh Lăng Duệ nâng trà lên uống 1 ngụm,đến liếc cũng không thèm liếc Tiêu Dương 1 cái: “ là trời sinh rồi, không thể sửa!”

Tiêu Dương hắc tuyến : “ gì chứ! Trước mặt tiểu quý gia sao biểu tình của ngươi tự nhiên vậy?hay là bé có thần lực,có thể kích phát tiềm năng cơ mặt của ngươi?”

“ Ít nói đi 1 câu thì ngươi không ghen chết được đâu!”

Có lẽ là nhân viên phục vụ kia nhắc nhở đầu bếp 1 tiếng, cũng có thể là Triệu sư phụ đã dặn dò, đồ ăn của 2 người nhanh chóng được mang đủ.Bất quá, cũng chỉ nhanh hơn so với bình thường thôi.

Chờ nhân viên đi xuống, Tiêu Dương nhắn tin cho Tiểu yêu tinh tội nghiệp đang mòn mỏi chờ kia xuống ăn cơm.Quả nhiên, không đến vài giây, chỉ nghe “ Ba” 1 tiếng, Tiểu yêu tinh trưng bộ mặt tội nghiệp xuất hiện bên cạnh Lãnh Lăng Duệ,việc làm đầu tiên chính là ngẩng mặt oán Lãnh Lăng Duệ : “ Duệ Duệ... ,sau này nhanh 1 chút, ta đói chết mất ~”

Bất quá, ngay giây tiếp theo, bé cũng đã vùi đầu vào bát, chiến đấu hăng hái với đồng đồ ăn.

Nhìn tiểu yêu tinh tựa như quỷ đói đầu thai, Lãnh Lăng Duệ dở khóc dở cười.Rõ ràng được nuôi lâu như vậy, có bao giờ bực đãi bé đâu chứ.Hắn đành phải rót 1 chén nước nguội,đặt cạnh bé,phòng trường hợp bé bị ghen.

Tiêu Dương không phải là chưa thấy qua tình cảnh này,nhưng vẫn hoảng sợ như cũ,nhất là Lãnh Lăng Duệ vừa mới mặt vô biểu tình nói với mình rằng hắn sinh ra mặt đã lạnh rồi, vậy mà giờ đây lại sùng nịch với Tiểu yêu tinh như vậy,khiến Tiêu Dương nhìn mà nổi da gà.

Cơm nước xong, tiểu yêu tinh phù một tiếng, về phòng Lãnh Lăng Duệ, 2 người còn lại thì gọi nhân viên đến dọn bàn, sau đó đi thang máy về phòng.

Chỉ còn nhân viên phục vụ nhìn bàn ăn trống trơn, thật lâu cũng chưa thể lấy lại bình tĩnh...

Trở lại văn phòng, Lãnh Lăng Duệ nhìn văn kiện bỏ dở ban sang một lúc, sau đó nhìn Tiểu yêu tinh đang nhàn nhã nằm ngay đơ trên sofa, nói: “ Chiều nay người lên mạng xem xem thích cái điện thoại di động nào, mai là thứ sáu, ta sẽ mang người đi mua.

Lãnh Lăng Duệ nghe vậy, nhanh chóng ngồi dậy, vui rạo rức ôm lấy laptop, vừa đánh bùm bùm, vừa la hét: “ Duệ Duệ, người là tốt nhất! ~”

Lãnh Lăng Duệ nhướng mày, sau đó cúi đầu tiếp tục xem văn kiện.

Không biết qua bao lâu, lãnh Lăng Duệ ôm laptop nhảy lại đây.

“ đi cẩn thận chứ!” Lãnh Lăng Duệ không nhận được mắng. Nuôi lâu vậy mà vẫn chưa thấy đứa bé này đứng đắn đi bao giờ.

“Úc.” Tiểu yêu tinh rút lại tay chân, quy củ mà cọ đến Lãnh Lăng Duệ, giơ màn hình Laptop ra trước mắt hắn: “ Duệ Duệ, cái này thế nào?”

Lãnh Lăng Duệ nhìn, méo miệng: “.....quá sáng tạo.”

“Nga.” Tiểu yêu tinh cũng không tỏ ra không vui, gật đầu, lại trở về chọn tiếp.

Lại qua không biết bao lâu, lãnh Lăng Duệ lại cọ tới: “cái này?”

Lãnh Lăng Duệ nhìn, gân xanh nhảy dựng: “..... Quá ngây thơ.”

“Nga.” Tiểu yêu tinh lại gật gật đầu, ngồi trở lại, chọn tiếp.

Lần này chỉ 1 lúc liền cọ tới, không chờ bé mở miệng, Lãnh Lăng Duệ nhìn luôn vào màn hình laptop trên tay bé, cứng đờ, rồi trực tiếp giựt tới: “ thôi thôi, để ta tìm giúp người vậy..”

Một lát sau, Lãnh Lăng Duệ mở 1 trang web cho Tiểu yêu tinh xem: “ hay là dùng cái này vậy.”

Lãnh Lăng Duệ nhìn hình cái di động trên trang web, sau đó nhìn cái di động trên bàn Lãnh Lăng Duệ, hình như... là giống nhau, chỉ khác màu thôi.

“Duệ Duệ, đây gọi là di động đôi dành cho tình lứa?”

“.....”

33. Chương 33

Di động nhanh chóng tới tay Lãnh Lăng Duệ bé con, 1 chiếc di động màu trắng, dài và phẳng, cùng loại và cùng kiểu với chiếc di động màu đen của Lãnh Lăng Duệ

Tuy rằng trước đó Tiêu Dương đã kiến thiết tâm lý rồi, nhưng khi nhìn thấy 2 chiếc di động này, y vẫn không nhận được run rẩy cả miệng: “ 2 người có nhiều trò ác thật!” Y lại “chặc chặc” 2 tiếng, nhướn mi nhìn Lãnh Lăng Duệ: “đồ đôi cho cha con?”

Lãnh Lăng Duệ lạnh mắt nhìn qua, miệng đều lưỡi mở.

Tiêu Dương giơ tay đầu hàng: “ được rồi, được rồi, không rồi rầm đề tài này nữa.”. Dứt lời, cầm lấy di động của tiểu yêu tinh, mở ra xem... 10 s sau, mở to mắt, trừng Lãnh Lăng Duệ.

Lãnh Lăng Duệ nhíu mày, ghét bỏ nói: “ biểu tình muốn chết này là sao?”

Tiêu Dương giơ lên Di động trong tay: “ danh bạ trong điện thoại này là người lưu?”

Lãnh Lăng Duệ “ hừ” 1 tiếng, khẳng định.

“chỉ có mỗi số điện thoại của người?!”

“ sao? Có vấn đề gì?”

Tiêu Dương xem thường nhìn hắn : “ ta không phải người a? ta không có số điện thoại hả?”

“ Khụ...” Lãnh Lăng Duệ ho nhẹ 1 tiếng, nói : “ Bé lại không quen người.”

Tiêu Dương nghe vậy, nắm lấy Tiểu yêu tinh đang hóng hớt 1 bên, xoay người, lỏng lẻo ôm lấy vai bé, biểu tình như thể “ chúng ta là huynh đệ tốt” : “ Tiểu quỷ, hai ta là huynh đệ đúng không?”

Với trái tim nhạy cảm của mình, Lãnh Kỉ Kỉ sao có thể bị 1 câu nói của Tiêu Dương mà dao động? Vì vậy, Bé trấn định mà nhìn Lãnh Lăng Duệ, lại nhìn Tiêu Dương, sau đó quyết đoán mà nhảy 2 bước, xoay người, nắm lấy vạt áo Lãnh Lăng Duệ, thò đầu ra từ phía sau hông hắn, làm mặt quỷ nhìn Tiêu Dương : “ Hoa Hoa, 2 ta không quen! ~”

Trái tim thủy tinh trong sáng của Tiêu Dương nát “ răng rắc”, y run rẩy chỉ vào Lãnh Lăng Duệ nói : “ người thật đáng xấu hổ hời độc chiếm dục a độc chiếm dục!”

Lãnh lăng duệ mặt vô biểu tình nói : “là ta nuôi nên đương nhiên thuộc về ta.”

“tốt, tốt, được rồi!” Tiêu Dương giơ tay đầu hàng : “ Trở lại việc chính, năm mới sắp tới có đến nhà ta không?”

Lãnh Lăng Duệ liếc thấy Tiểu yêu tinh phía sau đã tiến đến đứng song song với mình, liền dùng bàn tay dày rộng nắm lấy bàn tay nhỏ bé ấp áp, thật chặt.

Lãnh lăng Duệ lắc đầu : “ lần này thực sự sẽ không tới...” Dứt lời, nâng lên bàn tay của Tiểu yêu tinh mà mình đang nắm, ý bảo : “ Tiểu gia hỏa này lớn hơn nhiều so với trước, nếu đi thì khó mà giải thích.”

“Ngạch..” Tiêu Dương nhún vai : “ Cũng đúng.” Sau đó cúi đầu ,xoa đầu Lãnh Kỉ Kỉ : “ Tiểu quỷ phiên toái này, mau mau lớn đi!”

Lãnh Kỉ Kỉ cảm giận nâng tay lên, còn chưa làm gì, đã có tay khác thay hắn vút móng vuốt của Tiêu Dương đi.

Tiêu Dương cười mỉa thu tay lại.

Lãnh Lăng Duệ túm Tiểu yêu tinh ra phía sau mình, tránh đi “móng vuốt trư” : “ theo tốc độ này, người cứ nói với cha mẹ người rằng năm sau ta nhất định sẽ đến.”

Tiêu Dương nhíu mày : “ Ân?”

Lãnh Lăng Duệ thần nhiên nói : “: Chờ bé lớn thêm 1 tháng nữa, ta sẽ không cho lớn nữa”

Tiêu Dương cười nhìn Lãnh Kỉ Kỉ.

“.....” Lãnh kỉ kỉ đã đông cứng thành tượng gỗ : “ sao có thể tàn nhẫn như vậy?”

Không thể phủ nhận, nhìn biểu tình này của Tiểu yêu tinh, trong lòng Tiêu Dương vô cùng thích thú và sung sướng, nhưng ngoài mặt thì vẫn cần giả trang, không thể khiến Tiểu quỷ này có tâm lý bong ma được, vì thấy y vỗ vai Lãnh Lăng Duệ nói : “ Huynh đệ a! người bao nhiêu tuổi rồi mà còn bắt nạt một tiểu quỷ bé bằng viên đậu thê này!”

Đáng tiếc, y biểu diễn không thành công, khóe miệng run rẩy cùng khóe mắt gian tà đủ để thuyết minh người này chẳng có tí lòng tốt nào.

Lãnh Kỉ lườm y 1 cái, vẻ mặt này quả thực là phiên bản thu nhỏ của Lãnh Lăng Duệ, quả nhiên là gần mực thì đen.. Tiêu Dương vừa nghĩ vậy, vội rút chân về, đồng thời, Lãnh Kỉ Kỉ bé con cũng vừa lòng mà rút chân lại.

Lãnh Lăng Duệ xem toàn bộ động tác của Tiểu yêu tinh, vẻ mặt hài lòng tán thưởng.

Tiêu Dương không khỏi cảm thán : “ kết bạn vô ý, kết bạn vô ý a.Bất quá, y nhanh chóng thay đổi vẻ mặt trang mô tác dụng mà Lãnh Lăng Duệ ghét bỏ kia, thay thần sắc nghiêm túc nói : “ ngươi có phát hiện ra không? Từ khi Tiểu quỷ này mặc danh kì diệu xuất hiện trước mắt ngươi, ngươi cười rất nhiều? Ân... cũng có nhiều biểu tình hơn!” Tiêu Dương cười 1 cái, nói tiếp : “ Mặc kệ làm sao, làm huynh đệ,chỉ cần thấy 1 người chỉ mất 1 thời gian ngắn có thể tới gần trái tim ngươi, ta rất cao hứng...”

“Được rồi..... Tuy tiểu quỷ này cũng không hoàn toàn là người.”

Lãnh Lăng Duệ nhìn người huynh đệ đã nhận thức từ năm 3, 4 tuổi, qua 26 năm cuộc đời, nếu không có người huynh đệ, người bằng hữu này, sẽ không có 1 Lãnh Lăng Duệ hôm nay..Đương nhiên...còn có gia đình của bọn họ, Tiêu ba, Tiêu mẹ, và Tiêu Vũ.

Họ khiến Lãnh Lăng Duệ cảm thấy, dù họ không thể lấp đầy được những gì mà Hấn còn thiếu, nhưng trong những tháng ngày gian nan nhất, khi biết phía sau có người chúc phúc cho mình, cũng không cảm thấy có điều gì đáng sợ và khó vượt qua nữa.

Chân tâm là cảm kích,nhưng những lời nói tình cảm này mà bắt tạt bên miệng thì sẽ không là Lãnh Lăng Duệ hấn rồi,có khi Tiêu Dương lại nghĩ hấn bị người Tá thi ý chứ! =__=

“A.....” Lãnh lăng duệ phẩy cái tay trên vai mình xuống : “ ngươi đang đóng phim sao? Thật có lỗi, ta không xem nổi mấy phim tình cảm sến súa đó!”

“Ta biết mà ~” Thở dài ai oán.

Sau cố gắng gần 2 giờ, đến tận lúc Tiêu Dương ra khỏi nhà Lãnh Lăng Duệ,dùng hết các loại biện pháp, y cuối cùng cũng thành công thuyết phục Lãnh Kỉ Kỉ bé con lưu số của mình vào danh bạ điện thoại mới.

Tiêu Dương nhướn mày thị uy với Lãnh Lăng Duệ.Kết quả, Lãnh Lăng Duệ không nói 2 lời, giật lấy điện thoại, linh hoạt mà nhẹ nhàng ấn phím, chốc lát sau, ngừng đầu, giơ bàn hình điện thoại ra trước mặt Tiêu Dương

Chờ thấy rõ những gì ghi trên màn hình, Tiêu Dương thở hốc kinh ngạc : “ Uy! Sao ngươi lại lưu số của Tiểu Vũ vào điện thoại của Tiểu quỷ này! Nhỡ bé làm rối loạn, nói gì đó thì sao..”

Lãnh Lăng Duệ nheo mắt.

Tiêu dương:“Khụ..... Ta về.”

Cầm lấy cái chìa khóa, quay mặt đi, đằng sau tấm lưng thẳng nhiên là 1 biểu tình vô cùng đau đớn : “ Tiểu quỷ này cái gì cũng nói được a!! ~ Vốn đã rối loạn rồi, nhỡ Tiểu quỷ này bỗng nhiên muốn đùa, chọc gậy bánh xe, nói cái gì đó với Tiêu Vũ thì.. .Chuyện này là chuyện gì chứ!!

34. Chương 34

Những ngày cuối năm vội vàng qua.Trước đây, tới ngày 30 như hôm nay,Thiên duệ vẫn công tác bình thường như những công ty khác.Chỉ là ca chiều được nghỉ sớm 2 giờ, chính thức được nghỉ đông.

Bởi có đêm giáng sinh trước đó làm tiền lệ, nhân viên toàn Thiên Duệ đều thiết tình chờ mong Boss có thể lại động kinh thêm 1 lần, Tuy rằng xác suất để trong 1 năm boss động kinh 2 lần là rất nhỏ,nhất là phát sinh trên 1 người như Lãnh Lăng Duệ.

Đương nhiên, xác suất kể trên chỉ đúng với 1 Lãnh Lăng Duệ không đụng tới Lãnh Kỉ Kỉ, lúc này, tất nhiên là không thể giống vậy.

Như mong muốn của toàn thể nhân viên của Thiên Duệ, Diêm vương đại nhân lại động kinh,động kinh hoàn toàn như thế, quả thực khiến mọi người tâm can rung bần bật, lệ nóng doanh tròng...

Sáng sớm hôm nay,khi mọi nhân viên của Thiên duệ đến công ty đúng giờ, chuẩn bị bắt đầu 1 ngày công tác ,thì nhận được 1 nhiệm vụ duy nhất và cũng là cuối cùng của năm nay : trật tự đi phòng Tài vụ lĩnh tiền Lì xì và tiền thưởng, lấy xong thì ai về nhà nấy, nghỉ!

Vì thế, khi mọi người nắm xấp lì xì giấy hơn nhiều lần năm ngoái, rơi lệ đầy mặt, hô to : “ Boss vạn tuế!” thì Lãnh Lăng Duệ đang chặn tiểu quỷ nhảy nhót lung tung lại,ném vào xe,sau đó cũng lên xe, đóng cửa,mở máy – đi sấm tết.

Trong gần 30 năm nhân sinh của Lãnh Lăng Duệ, 2 từ “ sấm tết” xa vời tựa như mây bay.Trước 3 tuổi,dù có đi sấm tết nhưng thời đó còn chưa thông dụng việc mua sấm ở siêu thị, sau 3 tuổi, tết đối với hắn chẳng khác j vô số ngày bình thường khác,hắn không biết gì là đón giao thừa, là tiền lì xì,càng không biết gì là gia đình đoàn tụ, vui vẻ hạnh phúc..Ít nhất, hắn chưa từng có 1 gia đình đoàn tụ chân chính .

Bất quá, năm nay không giống vậy, Lãnh Lăng Duệ không nói ra được là khác nơi nào, có lẽ là vì có người cùng đón tết? Dĩ vãng hắn cũng có qua, khi còn trẻ, ở nhà Tiêu Dương thì cũng coi như có người cùng ...nhưng cảm giác lại không giống.

Có lẽ, bất đồng lớn nhất là, đó là người nhà của bằng hữu, mà bé con,được hắn nuôi từ khi còn bé bằng bàn tay đến bây giờ, là thuộc về một mình hắn chỉ riêng hắn mà thôi.

Bé là người thân thiết nhất của hắn, Hắn cũng là người thân thiết nhất của bé.

Nhưng khi chân chính đứng ở cửa siêu thị lớn nhấn khu dân cư phụ cận,Lãnh Lăng Duệ có xúc động ngay lập tức dẫn Tiểu yêu tinh quay đầu về nhà.

Tha thứ cho hắn đi, thực sự là hắn không có kinh nghiệm đi siêu thị trong những ngày này.

Bất quá, Lãnh Kỉ Kỉ ko sợ chút nào, nhiều người thì sao? Chật chội thì sao? Bé có được thân hình vô cùng có ưu thế, cộng thêm năng lực chạy nhảy mạnh hơn n lần người thường, ai có thể chui thẳng bé chứ!!

Vì thế, Lãnh Lăng Duệ phát hiện, chỉ trong nháy mắt, tiểu yêu tinh vẫn dán hắn nay đã biến mất không còn thấy bong bóng tăm hơi. Không cần nghĩ cũng biết, Lãnh Lăng Duệ ngay lập tức vận dụng hình thể cao lớn của mình,đen mặt, sát hướng khu thực phẩm.

Xem qua một loạt dãy hàng, cuối cùng cũng phát hiện Lãnh Kỉ Kỉ bé con đang ngồi trước 1 dãy hàng,nâng cằm, rồi rầm suy nghĩ xem nên lấy cái nào, lấy bao nhiêu mới đủ.

“ Không được chạy loạn!” Lãnh Lăng Duệ ngồi xổm xuống,chỉnh lại quần áo cho Tiểu yêu tinh.

“ “Nga.....” Tiểu yêu tinh tùy ý lên tiếng, ánh mắt còn lưu luyến tại dãy hàng,không để lời nói của Lãnh Lăng Duệ vào lòng chút nào.

Sợ bé lại chạy loạn, Lãnh lăng Duệ liền nâng lên 1 cánh tay nhỏ gầy của bé, gắt gao nắm lấy bàn tay nhỏ mềm trong tay mình,trầm giọng nói “ Người chạy đi chạy lại cũng không lấy được gì! muốn ăn cái gì cứ nói cho ta, ta lấy giúp người,nhưng trước đó phải lấy xe đẩy đã.”

“Không được hạn chế chủng loại!” Lãnh kỉ kỉ bé con lại bắt đầu nói điều kiện mà không sợ chết .

Lãnh lăng duệ méo miệng:“không độc chết được người.”

“Không được hạn chế số lượng!”

“không bội thực được người.”

Mặc kệ, không phản đối chính là đáp ứng rồi! Lãnh kỉ kỉ tỏ ra– thật là vui !

Ép buộc gần hết buổi sáng, khi ra khỏi siêu thị, Lãnh lăng Duệ cảm thấy cực kì may mắn khi lái xe tới,nếu không làm sao mang hết đồ đạc này về được !

Tới giữa trưa, 2 người tùy tiện tìm 1 nhà ăn giải quyết bữa trưa. Lãnh Lăng Duệ cầm khăn ăn, bắt đắc dĩ mà cứng chiều lau vệt bẩn nơi khóe miệng cho Tiểu yêu tinh ăn uống vô cùng bất nhả kia,hỏi : ” Tối nay muốn ăn gì ? ”

Lãnh Kỉ Kỉ nghiêm túc nói : ” Giao thừa phải ăn sủi cảo ! ”

” phiền toái lắm, ai là người gói ? ”

“Người nha!~”

“.....”

Hai giờ sau ,tại phòng bếp nhà mình , Lãnh Lăng Duệ nhận mệnh gói sủi cỏ, mắng thầm trong lòng : “ Thật sự là điên rồi mới nuôi 1 tiểu quỷ phiền toái như vậy!”

Dĩ vãng,cho dù là giao thừa,hắn cũng chỉ tùy tiện nấu cái j đó ăn rồi vào thư phòng, hắn chưa từng nghĩ tới sẽ có 1 ngày mình thực sự làm hết thấy những thứ truyền thống này trong đêm 30.

Chờ đến trời tối, Lãnh Lăng Duệ nhìn sủi cỏ phập phù trôi nổi trong nồi, cho thêm 1 bát nước, đập nắp lại, sau đó ngẩng đầu nhìn bàn ăn ở ngoài, liền thấy tiểu yêu tinh ôm bụng, chờ mong mà ai oán nhìn ..cái nồi sau mình,chỉ kém mỗi không rót nước miếng thôi.Hắn không nhịn được ,thần nhiên nở nụ cười.

“Duệ duệ, đã được chưa đã được chưa? Người cười j vậy?

”

Nhìn sủi cỏ lại 1 lần nữa nổi lên, Lãnh Lăng Duệ mở nắp, cầm lấy muối, cẩn thận vớt từng cái một ra đĩa : “ không có gì, ta chỉ cười người cả ngày cũng chỉ biết ăn thôi.”

“Có câu nói j nhĩ..A! dân dĩ thực vi thiên!” Tiểu yêu tinh chống đối, sau đó nhìn sủi cỏ được Lãnh Lăng Duệ bưng lên, ánh mắt phát sáng, bởi vì mắt bé có màu xanh đậm,vậy nên thật sự là rất giống tiểu sài lang.

Hất móng vuốt đang ngo ngoe trực tiếp bốc lấy ra,Lãnh Lăng Duệ trầm giọng mệnh lệnh : “ đi rửa tay đã!” , sau đó tới phòng bếp lấy đũa gấp 1 ít dưa muối.

Hai người ngồi đối mặt nhau, trước mặt là 1 đĩa sủi cỏ tỏa khói thơm nức mũi,bốc lên 1 khoảng sương mù,hòa lẫn với mùi dưa chua,khiến mắt của 2 người bị hun cay xè.

“o giờ đêm nay , quảng trường trung tâm sẽ có yến hội hoa xuân (bắn pháo hoa), có thích đi không?”

“Đi!”

Lãnh lăng duệ nở nụ cười.

Tiểu yêu tinh ngạc nhiên ngẩng đầu:“Duệ duệ, thấy hôm nay người cười rất nhiều!”

“Câm miệng! ăn cơm!”

“cái này rõ ràng là há cảo...”

“.....”

Đêm khuya ,lúc không giờ 1giây, tại quảng trường trung tâm, hàng trăm chum pháo hoa với cái đuôi thật dài được phóng lên không trung,chỉ 1 chốc đã nhuộm đắm đêm tối, khiến bầu trời sáng như ban ngày,xán lạn như quang mang của các vì sao,quang hoa lúc minh lúc diệt, chiếu rọi trên từng khuôn mặt những người đứng xem, những khuôn mặt thiết tình nhất, thỏa mãn nhẩn, hạnh phúc nhất...

“Duệ duệ,thật là đẹp..” Tiểu yêu tinh được Lãnh Lăng Duệ ôm lấy, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm phồn thịnh đầy kinh diễm, thì trào cảm thán.

“Thật không?...” Lãnh Lăng Duệ xoay mặt liếc nhìn bé 1 cái, rồi lại ngẩng đầu lên, nhìn về không trung sáng lạng,thanh âm trầm thấp mà nhu hòa : “ sau này năm nào cũng đến, được không?”

“Hảo.”

Giờ khắc này, lãnh lăng duệ ước gì thời gian ngừng lại.Bé con này bất ngờ mà ly kì xuất hiện trong sinh mệnh của hắn, đã đem đến cho hắn rất nhiều điều,nuôi bé, nhìn bé lớn lên từng ngày, hắn có cảm giác rất thỏa mãn.Không cần tìm 1 người phụ nữ làm vợ,sinh con đẻ cái, chỉ cần có bé, coi bé là con của mình, là đủ rồi...

Nhưng ý nghĩ của hắn nhanh chóng bị 1 điều ngoài ý muốn đánh vỡ

35. Chương 35

Hàng năm, trong những ngày nghỉ tết này, có 1 việc khiến Lãnh Lăng Duệ rất là đau đầu.

Cách đây vài năm, sau khi Thiên Duệ dần dần trở thành 1 trong những công ty nổi danh trong thành phố, cuộc sống bình tĩnh của Lãnh Lăng Duệ bắt đầu bị quấy rầy bởi các loại xã giao cùng những người tới chơi.

Đối với những việc xã giao cũng như kết giao tất yếu, tuy trong lòng không thích nhưng mặt ngoài Lãnh Lăng Duệ vẫn khôn khéo mà ứng phó tự nhiên, nhưng đối với những cuộc gặp mặt và trao đổi mà hần xem ra không có ý nghĩa, thì tới giờ hần cũng không hòa nhã mà dãi.

Vậy nên mấy năm nay, cá tính du diêm không tiến của Lãnh Lăng Duệ được coi là có tiếng .

Hầu hết mọi người đụng phải vách tường vài lần cũng liền thức thời, nhưng lại có những người không biết mệt mà tìm các loại cơ hội, các loại lý do tặng đồ cho hần mong được nhân tình.

Tết âm lịch chính là cơ hội được dùng thường xuyên nhất của những kẻ kẻ trên.

Mỗi lần thấy những người mang theo các loại quà biếu dâng môn chúc tết,Lãnh Lăng Duệ luôn thấy phiền toái và bất đắc dĩ.Hần không thể hiểu nổi ,từ khi nào mà quan hệ của hần với những người này trở nên thân mật đến trình độ có thể tới nhà chúc tết lì xì rồi? Nhưng là năm mới, lạnh mặt với người ta cũng không được, vậy nên hần đầu phải cố gắng kiềm chế tính tình, dụ đi nghĩ khí,sau đó dùng 2,3 câu nói mà đuổi họ đi,như hòa không biết bao nhiêu lần ngày thường, nhưng tới giờ vẫn không cho họ vào nhà bao giờ, về quà biếu, hầu hết hần đều bắt họ mang về.

Bất quá, việc nào cũng có ngoại lệ, nhất là khi trong nhà hần hơn 1 tiểu yêu tinh phiền toái.

Mùng 3 đầu năm, hầu hết các trung tâm thương mại cũng như siêu thị lớn đều mở cửa, bắt đầu buôn bán trở lại. Lãnh Lăng Duệ không chịu được Tiểu yêu tinh âm ỉ làm nũng, đành ra ngoài mua kem cho bé.

Ngồi trong xe. Hần vừa nhìn gương chiếu hậu tìm chỗ đỗ xe, vừa nghĩ lúc chưa ra cửa,tiểu yêu tinh huy móng vuốt, được 1 tắc lại muốn tiến 1 thước, cường điệu rằng : “ 1 hộp lớn nga! ~”,Lãnh Lăng Duệ chỉ muốn cốc cho tiểu tử ám ảnh trong đầu mình 1 cái.

Tuy hạn sử dụng của kem cũng không ngắn nhưng Lãnh Lăng Duệ vẫn chọn tới siêu thị xa hơn 1 ít mua,hần cảm thấy đồ ở đây lưu thông mau, hàng hóa mới mẻ hơn.

Đứng trước ngăn lạnh,nhớ lại loại kem mà Lãnh Kỉ Kỉ nói, Lãnh Lăng Duệ xem qua từng hộp 1, đối với thực phẩm, nhất là cung cấp cho bé con ăn, hần luôn chọn cẩn thận hơn 1 chút.

Khi đứng trước quầy thu ngân tính tiền, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy mí mắt phải giật giật.Tuy rằng không phải người mê tính nhưng giác quan thứ 6 của hần cho thấy tiểu yêu tinh lại gây chuyện gì rồi.

Vậy nên trên đường về, Lãnh Lăng Duệ phóng xe nhanh hơn lúc đi.Về đến nhà, hần nhìn giờ trên di động,tính thời gian mình đi từ lúc ra khỏi nhà,tổng cộng khoảng hơn 40 phút.Trong khoảng thời gian ít ỏi này, bé con không thể gây đại họa gì đi?

Tuy nghĩ vậy, nhưng hần vẫn nhanh chân lên lầu.

Vừa mở cửa ra, Lãnh Lăng Duệ vội nhìn trái nhìn phải, những nơi mắt hần có thể quét tới hình như không có dấu vết hồng hóc nào,hần nhẹ nhàng thở ra, trong lòng âm thầm cười nhạo chính mình, nhất định là do hần bị tiểu yêu tinh kia ép buộc nhiều mới có thể căng thẳng thần kinh như vậy...

Cởi giày, thay dép, đi tới tủ lạnh trong phòng bếp rồi nhét kem vào, nhưng, ngay giây tiếp theo, hần cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Tuy trước đó hần loáng thoáng thấy tiểu yêu tinh ngồi trên sofa, ghé vào bàn nghịch cái gì đó, nhưng bình thường bé cũng thường xuyên có hành động như vậy nên hần cũng không chú ý nhiều.Nhưng theo kinh nghiệm dĩ vãng,khi hần mở cửa, bé con nên nhảy lại đây, vui vẻ mà ôm đi kem trong tay hần chứ nhỉ,sao hôm nay đến giờ vẫn chưa có động tĩnh?

Lãnh Lăng Duệ cau mày, ra khỏi bếp, qua phòng ăn, đi tới sô pha ở phòng khách, vừa đi vừa không nhin được hỏi : “ đang làm gì vậy?”

Bên kia, tiểu yêu tinh không ngẩng đầu lên, nói : “ bóc quà a!~”

“quà gì...” Chưa hỏi xong, hắn liền im lặng, dừng chân cách cái bàn vài bước, hắn đã thấy bé con đang bóc cái gì...

Nhanh chóng tiến lên 2 bước, bỏ ra cánh tay bận rộn của tiểu yêu tinh, Lãnh Lăng Duệ âm trầm hỏi : “ điều này là sao? Vừa rồi có ai đến đây?”

“Ách,,” Tiểu yêu tinh bị sắc mặt của Lãnh Lăng Duệ dọa sợ, ngây người 1 lúc, trả lời : “ là 1...đại thúc? Đỉnh đầu hơi trọc, còn béo nữa...”

Lãnh Kỉ Kỉ cố gắng nhớ lại diện mạo của người nọ, nhưng Lãnh Lăng Duệ chẳng còn lòng dạ nào mà nghe,hắn cầm lấy danh thiếp trắng đặt trên bàn, nhìn 1 cái liền nhăn mặt.

Đây không phải là lần đầu tiên người này đến đây, trước đây hắn đã từng gặp người này trong 1 bữa tiệc xã giao.Tháng trước, người này lại tới tìm hắn ở Thiên Duệ, nói với hắn không ít, người này khá khó chơi, ý tứ của hắn là con y sắp tốt nghiệp đại học, muốn làm tại Thiên Duệ,nhưng tiêu chuẩn hơi kém so với tiêu chuẩn tuyển người của Thiên Duệ, vậy nên muốn Lãnh Lăng Duệ hỗ trợ,nương tay 1 chút.

Lúc ấy, Lãnh Lăng Duệ ngại vì trước đó cũng đã tính là nhận thức người ta,vậy nên không cho y khó coi, nhưng cũng trả lời thuyết phục và rõ ràng rằng : Thiên Duệ không để ý tốt nghiệp trường gì, ở đâu, chỉ cần có đủ thực lực thì không cần phải lo lắng.

Nhưng không ngờ rằng người này vẫn bám riết không tha, thế nhưng đến tận nhà hắn, hơn nữa gặp cứt chó vận ,đến đúng lúc Lãnh Lăng Duệ ra ngoài,chỉ có tiểu yêu tinh không có đầu óc này ở nhà.

Chỉ trong 40 phút ngắn ngủi, có thể gây ra chuyện như vậy, thật khiến Lãnh Lăng Duệ dở khóc dở cười.

Dù sao, quà biếu cũng bị Tiểu yêu tinh nhận rồi, một khi vào cửa làm sao có thể đơn giản trả về được...Huống hồ, Tiểu yêu tinh còn bóc ra rồi có chết hay không chứ!

Cầm lên chai rượu vang đã bị tiểu yêu tinh tàn phá, Lãnh Lăng Duệ xem mà gân xanh nhảy dựng: là Lạp Phỉ 10 năm.Tuy không phải là loại 82 năm có giá trị trên 7,8 vạn Nhân dân tệ,nhưng hiện nay giá trị của loại rượu này ở Trung Quốc cũng cao hơn nhiều so với giá nguyên bản,mọi người đều chạy theo thương hiệu này,ngay cả tiểu Lạp Phỉ đều có giá hơn nhiều thương hiệu xuất sắc khác, huống chi là Lạp Phỉ chính quy.

Lãnh Lăng Duệ quát nhẹ vào mông tiểu tử kia : ” Bé con thật giỏi gây phiền toái cho ta ! ”

36. Chương 36

Tiểu yêu tinh giác ngộ rất kém, vậy nên câu ” phiền toái ” của Lãnh Lăng Duệ lọt vào tai bé thật chẳng giống giáo huấn chút nào,Lãnh chủ nhà giáo huấn bé đâu có ít ? Hiển nhiên là không ít,nhưng tiểu yêu tinh sẽ không gây phiền toái sao ? Hiển nhiên là không có khả năng

Theo logic của tiểu yêu tinh : dù sao cũng đã gây phiền toái rồi, có thể phiền toái thêm 1 chút thôi ~.Vậy nên bé đâm chiêu nhìn thủ phạm khiến mông mình bị đánh : chai rượu vang trên bàn.trong lúc đó, Lãnh Lăng Duệ còn đang suy nghĩ phải làm thế nào để trả lại chai rượu này mà không mất nhiều công sức đây.Tiểu yêu tinh đâm chiêu 1 lúc, sau đó ngẩng đầu hỏi Lãnh Lăng Duệ : ” Duệ Duệ, cái này uống ngon sao ? ”

Tuy liếc mắt 1 cái là biết đây là vang nho,có thể uống được,còn đắt nữa,nhưng hương vị như thế nào Lãnh Kỉ Kỉ còn không biết,dù sao rượu trên mạng hay tivi cũng chỉ có thể xem chứ không thể uống.

Lãnh Lăng Duệ liếc bé 1 cái, hắn sao có thể không biết tiểu gia hỏa này đang đánh chủ ý gì trong óc chứ ?trong mắt bé, việc vui chơi giải trí luôn là việc quan trọng nhất.Vấn đề là ,tuy rượu vang không nặng nhưng cũng không phải là nước ngọt a.Lãnh Lăng Duệ vẫn nghĩ rằng trẻ con uống rượu thì không tốt.Thực tế thì,

từ khi Tiểu yêu tinh sống tại đây, chính bản thân Lãnh Lăng Duệ đều rất ít uống rượu, ngay cả thuốc lá cũng không hút.

Suy nghĩ 1 lát, Lãnh Lăng Duệ bèn dùng biện pháp mà trong lúc vô tình hắn nhìn thấy trên đường, là 1 biện pháp để người lớn dỗ trẻ con : ” Thứ này uống cũng ngon, nhưng nếu trẻ con mà uống rượu sẽ bị cháy đây ! ”

Thế nhưng, những gì Lãnh Lăng Duệ nhận được chỉ là 1 ánh mắt khinh bỉ của Tiểu yêu tinh : ” Duệ Duệ lừa người, thật xấu ! ”

“.....” Lãnh Lăng Duệ nhìn trời: Tên gốc nào nói dối phò với trẻ còn chỉ có Lừa ?!

Tiểu yêu tinh hếch mũi : ” Trí nhớ của Duệ Duệ thật kém, ta đều nói rất nhiều lần rồi, ta không phải trẻ con... vả lại, ai nói phải lừa trẻ con mới được ? nói đạo lý không được sao ? ”

Lãnh Lăng Duệ khoanh tay, mặt vô biểu tình nhìn tiểu yêu tinh : ” nếu ta nói đạo lý với người, người có thể nghe theo ? ”

” ngạc !! ” Tiểu yêu tinh le lưỡi,sau đó thay bằng 1 biểu tình nghiêm túc nói : ” người cứ nói đi, ta nghe 1 chút xem thế nào. ”

Lãnh Lăng Duệ xách bé con lên trước mặt mình, mặt dán sát mặt, sau đó hung ác nói từng chữ một : ” Đạo lý chính là...không cho người uống ! ”

Tiểu yêu tinh bị trừng gần quá, ngẩn ngơ cả người,sau đó xòe móng vuốt đẩy mặt Lãnh Lăng Duệ ra xa,khoe mẽ, vừa xua tay vừa gật đầu : ” biết rồi, biết rồi... ” Nói không còn không quên cười gượng 2 tiếng.

Lãnh Lăng Duệ nghiêm mặt gật đầu,Tiểu yêu tinh hớn hở chạy vào phòng ngủ,định ôm bảo bối Laptop của mình lướt web,mới hớn hở chạy được 2 bước lại dừng lại quay đầu hỏi : ” vì sao không được uống ? ”

Biết ngay là tiểu gia hỏa này không bỏ qua dễ dàng như vậy mà,Lãnh Lăng Duệ nhận mệnh thở dài, thay 1 biểu tình đứng đắn nói : ” người không có khả năng tiết chế trong việc ăn uống, mà rượu lại dễ dàng nghiện, không tốt ”

tiểu yêu tinh,h thỉ diên thỉ diên hướng phòng ngủ chạy tới, tính ôm nó bảo bối bút ký bản lên mạng, thỉ diên hai bước lại nhịn không được dừng lại hỏi đầu:“Vì cái gì không được uống?”

Lãnh Lăng Duệ bế bé con gật đầu tỏ ra nhu thuận, hớn hở vào phòng.

Lãnh Lăng Duệ một mình ngồi ở sô pha, nhìn chằm chằm chai rượu cùng tấm danh thiếp trên tay, nghĩ : đang là năm mới không thể trả lại người ta được, thôi chờ qua tết cũng được.

Tính như vậy, liền đứng dậy đi cất chai rượu vào tủ nơi phòng khách.Bởi vì quay lưng lại cửa phòng ngủ, cho nên hắn không phát hiện có 1 cái đầu nham hiểm bám lấy cạnh cửa, đã sớm vụng trộm nhớ kỹ vị trí hắn cất.

Trừ bỏ việc xảy ra buổi sáng, ngày hôm đó có thể coi như 1 ngày bình tĩnh và an nhàn.Lãnh Lăng Duệ nhận điện thoại từ Tiểu Dương,y nói mai liền trở về,sau đó trực tiếp tới nhà Lăng Duệ,Tiểu ba Tiểu mẹ làm 1 số đồ ăn cho Lãnh Lăng Duệ và tiểu yêu tinh.

ăn xong bữa tối, Tiểu yêu tinh tắm rửa, mặc áo ngủ bằng nhung nhảy nhót về phòng ngủ.Lãnh Lăng Duệ thấy vậy không nhịn được cười, sao trước kia không thấy ra tiểu yêu tinh mặc hợp áo ngủ bằng nhung vậy ?

Lấy quần áo sạch chuẩn bị đi tắm, Lãnh Lăng Duệ nhướn mi nhìn Tiểu yêu tinh quy củ ngồi cạnh máy tính, nói : ” sao hôm nay người không nằm trên giường nghịch Laptop ? ”

” ngạc... chẳng phải người không cho làm vậy sao ? ”

” Ta nói rất nhiều lần nhưng người đều nghe vào tai này lại ra tai kia, sao hôm nay lại đột nhiên nghe lời ? ”

“

“Hắc hắc.....” Tiểu yêu tinh cười mỉa,“ Thực ra bản tính của ta rất ngoan ! Duệ Duệ mau đi tắm đi iiiiii

~ ”

Lãnh Lăng Duệ thấy kì quái, muốn hỏi thêm vài câu, nhưng bị âm cuối mắt hờn của tiểu yêu tinh khiến gân xanh nhảy dựng, cầm lấy quần áo, không quay đầu lại ra phòng ngủ.

Những lời Lãnh Lăng Duệ nói có thể tin sao ? Tất nhiên là không rồi. Vậy nên bản tính của bé cũng chẳng liên quan gì đến từ ” ngoan ” cả. vì thế, sau khi xác định Lãnh Lăng Duệ thực sự đi tắm rồi, người nào đó bắt đầu rón ra rón rén hành động...

Người nào đó đang tắm bỗng thấy mắt phải nháy nháy 1 cách thần kì. Hấn nghĩ : ” bé con lại làm cái trò gì rồi ? ”

Có kinh nghiệm nháy mắt phải sáng nay, Lãnh Lăng Duệ không mê tin cũng phải tin. Vì thế, hấn liền nhanh chóng tắm hết bọt xà phòng trên người, dùng khăn tắm lau khô người, lau xong lại dùng luôn khăn quần tại nửa người dưới liền xông ra ngoài.

So với việc lau khô người tránh cảm lạnh và mặc nghiêm chỉnh quần áo bảo vệ hình tượng, việc nhìn xem bé con có gặp rắc rối gì không có vẻ trọng yếu hơn.

Ra khỏi phòng tắm, thấy phòng khách vẫn không có gì thay đổi so với lúc trước, chỉ còn 3 ngọn đèn nhỏ còn sáng, những đèn lớn khác đều tắt. Cửa phòng ngủ vẫn mở, đèn cũng chưa tắt. Tiểu yêu tinh không còn ngồi ở bàn nữa.

Ngủ rồi ? Lãnh Lăng Duệ vừa đi vào phòng ngủ vừa nói thầm : ” sao hôm nay lại ngoan ngoãn đi ngủ sớm như vậy ? ”

Còn chưa kịp cảm thán xong, Lãnh Lăng Duệ đã bị cảnh tượng trước mắt khiến shock luôn

Chỉ thất tiểu yêu tinh ôm chai rượu vang, ngồi khoanh chân trên giường như Phật Di Lặc, bé nghe thấy tiếng bước chân, liền trì độn giường mắt nhìn qua, sau đó ” Ha ha a ” cười ngây ngô liên tiếp..

Lãnh Lăng Duệ đoạt lấy chai rượu, vừa thấy liền hít 1 ngụm khí lạnh : không còn 1 giọt !!

” rượu đâu ?! Hấn dùng 2 ngón tay nâng cằm Tiểu yêu tinh lên, vội vàng hỏi.

Lãnh Lăng Duệ tiến lên lấy quả bình rượu vừa thấy, đổ hấp một ngụm lạnh khí: Một giọt cũng không thặng !!

Ngây ngô cười.

“.....” Lãnh Lăng Duệ tức suýt không thở nổi , quát : ” ta đã nói không được uống mà ! ”

Tiếp tục ngây ngô cười.

Lãnh Lăng Duệ thấy vậy, hận thối ruột, không nên giảng đạo lý cái rắc gì với tiểu yêu tinh này. Con mẹ nó nên trực tiếp uy hiếp : nếu uống thì cắt đồ ăn vặt trong 1 tháng !

Hấn còn đang âm thầm mắng trong lòng thì đột nhiên tiểu yêu tinh dừng cười ngây ngô, ” di ” 1 tiếng, sau đó ngơ ngác kéo khăn tắm quần bên hông Lãnh Lăng Duệ

“ ”

“Ha ha a.....” Tiểu gia hỏa kia lại cười ngây ngô vài tiếng, sau đó bùm một tiếng, ngã ngửa ra phía sau, ngủ.

Lãnh Lăng Duệ cúi đầu nhìn bản thân, lại nhìn rèm cửa kéo kín mít, méo miệng.

Rất cục xử lý xong mọi việc, lên giường, lúc này, cơn tức của Lãnh Lăng Duệ lúc trước chẳng còn tí nào, chỉ còn bất đắc dĩ. Nhìn tiểu yêu tinh ngủ say sưa, đến pháo nổ cũng chẳng tỉnh được, Lãnh Lăng Duệ xoay người kéo bé vào trong lòng mình, ôm lấy, cảm thụ nhiệt độ cơ thể cao hơn 1 chút so với bình thường, thở dài : ” người không phải con ta a, người là lão tổ tông !! ”

37. Chương 37

Lãnh Lăng Duệ vẫn ít nằm mơ, nhưng đêm nay lại ngủ mở hỗn loạn, không thể tỉnh dậy, thậm chí còn mắng 1 câu trong mộng : Con mẹ nó ! sao thành ta mới là người uống rượu vậy !

Nửa mơ nửa tỉnh, Lãnh Lăng Duệ quay đầu mơ màng nhìn đồng hồ báo thức, hình như là 8 hay 9 giờ đó, sau đó lại nhắm mắt tiếp tục ngủ, cánh tay ôm tiểu yêu tinh cả đêm cũng theo bản năng rút vào.

Àn, bé con còn chưa tỉnh.. bình thường đã thích ngủ nướng rồi, nay lại còn uống rượu, không biết ngủ đến khi nào thì mới hết say... người cũng không nóng như tối qua.

Bán mộng bán tỉnh gian, lãnh Lăng Duệ hồi đầu mơ mơ màng màng nhìn nhìn đồng hồ báo thức, ra vẻ bát chín giờ , sau đó trở lại nhắm mắt lại tưởng tiếp tục ngủ một lát, kéo đi tiểu yêu tinh một đêm cánh tay cũng theo bản năng thu thu.

Lãnh Lăng Duệ đứt quãng nghĩ, chạm chân vào chân tiểu yêu tinh bên cạnh... Ân, hơi lạnh...

Lãnh Lăng Duệ đứt quãng nghĩ, chân còn động hạ, huých bính bên cạnh tiểu yêu tinh chân..... Ân, có điểm lạnh.....

.....

..... hơi lạnh ? chân hơi lạnh ???!!!!

Từ khi nào thì chân tiểu yêu tinh có thể với tới chân hần ?!!!

Lãnh Lăng Duệ giật mình, trợn mắt , tỉnh.

Cúi đầu nhìn, chỉ thấy đầu tiểu yêu tinh vẫn đang chôn trong chăn, chỉ lộ ra cái đỉnh đầu, nhưng tốt xấu gì cũng ở cảm hần, hần lại dùng chân chạm vào cái chân kia.. Là chân người khác, đúng vậy.

Cúi đầu nhìn xem, tiểu yêu tinh đầu chôn ở chăn lý, chích lộ cái đỉnh đầu, nhưng mặc kệ nói như thế nào tốt xấu đã ở hần cảm vị trí..... Hần lại huých bính chân giữ Là một người khác chân, đúng vậy.

"A ~". Lãnh Lăng Duệ hút 1 hơi khí lạnh, tung chăn đẩy người trong lòng ra, mới chỉ liếc mắt 1 cái, Lãnh Lăng Duệ liền đơ.

Con mẹ nó ! ai có thể cho hần biết nam nhân 1m7 ngủ cạnh hần là ai ?!

Người nọ bị hần tung chăn nên cũng tỉnh, híp mắt râm rì với hần : " Duệ Duệ, sao người không cho ta ngủ ? "

Duệ Duệ?? Duệ Duệ!!

Lãnh Lăng Duệ cảm thấy chắc hần mình vẫn còn trong mơ ! tình huống này là sao ?!

" Người.. Người... " Người cả nửa ngày, Lãnh Lăng Duệ đã rối loạn đến nỗi không thể ghen được thêm 1 chữ khác.

chính mình hần là..... Còn tại nằm mơ đâu đi! Cái gì tình huống a đây là?!

Người nọ nghe hần lắp bắp , không cam lòng mở mắt ra: "Ta làm sao?"

Tựa hồ thấy thanh âm của mình khang khác, cũng có khả năng vì thân thể cảm giác được khác thường, người nọ ngẩn người, chớp chớp mắt với Lãnh Lăng Duệ, người đang nhìn hần không nói nên lời, sau đó vùng dậy, kinh ngạc nhìn thân thể của mình.

" Ngô ?.. sao ta lớn nhiều như vậy ?? Không đúng ! hôm qua ta ăn nhiều không khác mọi khi.. "

đúng rồi, phản ứng vĩnh viễn khác người này, tư duy vĩnh viễn không nắm được trọng điểm vấn đề này, trừ bỏ tiểu yêu tinh nhà hần ra còn có ai ? Hần đau đầu gõ trán, nhìn trời : " ta cũng muốn hỏi ah' ? sao lại đột nhiên lớn như vậy ? " .Nói xong, quay đầu nhìn người nào đó còn đang cúi đầu tò mò nhìn thân thể của mình.

Tóc không còn đỏ quạch như khi còn bé, nhìn qua tựa như màu đen, dưới ánh nắng mặt trời ánh lên màu đỏ, khuôn mặt cũng không bị bầm như trước, nhưng cái cằm vẫn tròn, thân thể vẫn gầy, áo ngủ không biết chạy đi đâu rồi, chắc là trong ổ chăn, từ phần hông trở đi bị chăn che mắt, không cần nghĩ cũng biết là trần truồng. Quần áo nhỏ như vậy không có khả năng mặc lên thân thể lớn thế.. quần lót càng không có khả năng
=___=

“Khụ.....” Thấy hình như mình suy nghĩ quá nhiều, Lãnh Lăng Duệ thông thông cổ họng, hơi mất tự nhiên, cứng ngắc mặc quần áo vào, xuống giường, không quay đầu lại nói : ” người ngồi đi, ta lấy quần áo cho người ”.

đi tới tủ quần áo, Lãnh Lăng Duệ mở ra, vạch từng bộ từng bộ, chọn một áo phông, 1 chiếc áo lông giữ ấm và 1 cái quần thường, sau đó mở ra ngăn kéo phía dưới lấy 1 cái quần lót mới, xoay người đặt lên giường : ” chắc là hơi rộng, nhưng người cứ mặc tạm đã. ”

người trên giường ngửa mặt nhìn hắn, ngoan ngoãn gật đầu : ” nga . ”

mắt vẫn to tròn, nhưng đồng tử cũng đậm hơn, biến thành màu đen, hơi có màu xanh thẫm. Lông mi anh khí rất nhiều so với khi còn bé , ngũ quan thay đổi không ít nhưng vẫn có thể nhìn ra được hình dáng ban đầu. Tuy vậy, Lãnh Lăng Duệ vẫn cảm thấy có chút không quen.

Dù sao, cảm giác khi nhìn bé chậm rãi lớn dần so với chỉ vừa nhắm mắt mở mắt liền thay đổi long trời lở đất là hoàn toàn bất đồng.

Lãnh Lăng Duệ cảm thấy người ngồi trên giường nhìn hắn là 1 người có chút xa lạ, liền theo thói quen trưng ra gương mặt băng sơn. Thế nhưng biểu tình, động tác, ánh mắt, thậm chí giọng điệu cũng thói quen lại quen thuộc như vậy...

Nhíu mi, Lãnh Lăng Duệ cuối cùng cũng không thể giữ được thần sắc xa cách, thở dài nói : ” đứng lên ăn sáng, ăn xong ta đưa người đi mua quần áo.

Mà người trên giường chẳng có chút gì mất tự nhiên, chỉ đơn thuần thấy hưng phấn và kinh ngạc vì mình lớn nhanh như vậy, nghe được những lời của Lãnh Lăng Duệ, liền tủm tỉm cười, gật đầu liên tục : ” Hảo ! ”

Nụ cười có chút ngốc nghếch, nhưng không thể không thừa nhận là ..rất đẹp. Lãnh Lăng Duệ méo miệng, xoay người đi, bỏ lại 1 câu : ” đi chuẩn bị bữa sáng ” liền bước ra phòng ngủ, trong lòng lại âm thầm cảm thán rằng mình không nên nhìn mặt Tiểu.. ah ‘Yêu tinh thì tốt hơn.

Người nào đó ngồi bên giường, nhắc lên từng kiện quần áo, kì quái nghĩ : ” nga, chẳng lẽ khi trưởng thành mình trở nên biến dạng ? Tại sao lại không nên nhìn mặt mình chứ ...

Mặc quần áo xong, xuống giường, cúi đầu mút máy tay chân 1 chút, Tiểu..ah ‘Yêu tinh thè lưỡi : ” Quả nhiên là lớn ! ” Từ trong ra ngoài đều lớn ... (hình như bé đang kiểm tra tiểu GÌGÌ của mình =)))

Dù sao trong một đêm cao thêm nhiều như vậy, Mỗ yêu tinh cao hứng đến nỗi muốn lập tức nhảy lên tầng thượng rồi nhảy xuống =___=

Vừa chạy vừa bay ,lao ra phòng ngủ, xuyên qua phòng khác, xông vào phòng ăn, tập kích phòng bếp, Mỗ yêu tinh túm lấy Lãnh Lăng Duệ, kéo hắn tới toilet, 2 người sóng vai mà đứng, mỗ yêu tinh nhìn mình trong gương, chỉ thấy thấp hơn Lãnh Lăng Duệ 1 cái đầu, mừng rỡ cười hở ra hàm răng trắng bóc.

đang không hiểu sao, thấy vậy Lãnh Lăng Duệ mới hiểu được bé con này hấp tấp như vậy làm gì, tức giận, theo thói quen cốc đầu bé 1 cái, cốc xong lại cảm thấy không thuận tay như trước, sưng sốt 1 chút, sau đó ho 1 tiếng, nói : ” đừng có hơi tí là động tay động chân nữa ! trứng mà cháy là hết ăn ! ”

” ta cao hứng thôi mà ! Duệ Duệ đừng nghiêm túc như vậy ~ ”

Quả nhiên không thể trông cậy vào việc Mỗ yêu tinh trưởng thành rồi sẽ không nói chuyện khiến người tức chết nữa ! Lãnh Lăng Duệ đã muốn đoán được nhân sinh sau này của mình không có khả năng bình tĩnh nổi—dường như lớn lên càng có thể ép buộc người hơn trước đây

38. Chương 38

Lãnh Lăng Duệ trở lại phòng bếp tráng trứng tiếp. Khi hắn đặt nốt quả trứng thứ 6 lên đĩa, chuẩn bị bê ra thì mỗ yêu tinh vừa rửa mặt xong cọt tới, đứng sau lưng hắn, thò đầu ra, thăm thía nói : ” tráng thêm 2 quả nữa đi, hôm nay ta rất vui ~ ”

Lãnh Lăng Duệ nghiêng đầu nhìn mỗ yêu tinh sau lưng mình, bắt đắ dĩ lại cầm lên cái chảo vừa đặt xuống, lấy từ hộp trứng bên cạnh ra 2 quả đập vào thành chảo.

Mỗ yêu sau lưng tiếp tục không sợ chết nói : ” sau này ta muốn có nhiều đồ ăn hơn trong suất của mình ! cứ như vậy, chỉ 2 tuần là ta có thể cao hơn cả ngươi và Hoa Hoa ! ”

Cánh tay đang lật trứng của Lãnh Lăng Duệ cứng đờ, trong giây phút đó, Lãnh Lăng Duệ thề, hắn thực muốn đập chảo lên cái đầu vương bạn kia...

Hấp nóng 2 ly sữa, lại bưng trứng tráng lên bàn, gấp cho mình 1 quả, còn lại đều đặt trước mặt Lãnh Kỉ Kỉ đã mất mao lực quang, nghiêm mặt nói : ” ăn từ từ thôi, không có ai tranh với ngươi. “.Dừng 1 chút, lại bổ sung thêm 1 câu nữa : ” đã lớn rồi ,phải chú ý hình tượng khi ăn, đừng như trước kia. ”

“Ngô ngô!” Mỗ yêu tinh rầm rì gật đầu, ngoạm lấy 1 quả trứng, tưởng ăn không có gì khác biệt so với trước.

“.....” Lãnh Lăng Duệ méo miệng, nhận mệnh rút giấy ra giúp mỗ Yêu tinh lau vụn bên khóe miệng. Thôi vậy, thích ăn thế nào thì ăn, nói cũng như bằng không, nhả nhận thì không là Lãnh Kỉ Kỉ rồi. ”

“Ngạch?” Mỗ yêu tinh nuốt trứng trong miệng, đang cầm ly sữa uống 1 ngụm, trên miệng là vệt sữa trắng tròn tròn, ngẩng đầu hỏi : ” không là Lãnh Kỉ Kỉ thì là gì ? Kỉ Kỉ Lãnh ? ”

” cầm miệng ! ăn đi ! ”

Lãnh Kỉ Kỉ lè lưỡi liếm đi vệt sữa xung quanh miệng, tiếp tục vùi đầu phấn đấu với trứng ,nhưng lạ là tốc độ chậm hơn 1 chút so với khi ăn quả đầu tiên.

Lãnh Lăng Duệ mơ hồ thấy có gì là lạ, nhưng lạ ở đâu thì nhất thời nói không ra. Chẳng lẽ vì đã xem quen tiểu yêu tinh ăn, nay xem đại yêu tinh có cảm giác không quen ?

Có lẽ đi..... Lãnh Lăng Duệ không nghĩ nhiều nữa, cúi đầu ăn.

5 phút sau, rốt cục Lãnh Lăng Duệ cảm thấy cái gì là lạ

Nhìn mỗ yêu tinh đang bĩu môi, chọc chọc 4 quả trứng còn lại trên bàn, Lãnh Lăng Duệ cau mày, trầm giọng nói : ” vừa rồi ngươi nói gì ? ”

Khả năm phút đồng hồ sau, lãnh Lăng Duệ rốt cục cảm thấy sự tình không đúng đâu .

Nhìn một bên bửu môi trạc bàn tử lý còn lại bốn tiên đàn mỗ yêu tinh, lãnh Lăng Duệ cau mày trầm giọng nói:“Ngươi vừa rồi nói cái gì?”

“Ta nói.....” Lãnh kỉ kỉ cố thẳng lưng lên, lại ử rừ mà cụp xuống, ngẩng đầu tỏ ra đáng thương nhìn Lãnh Lăng Duệ, than thở lại 1 lần : ” ta ăn không vào... ”

“Ăn không vào?!” nếu có chuyện gì có thể khiến Lãnh Lăng Duệ giật mình đến không nói nên lời, thì đó chính là việc Lãnh Kỉ Kỉ_mỗ yêu vĩnh viễn đều không cảm thấy no lại đột nhiên không ăn nổi nữa.

Thư hoãn trong chốc lát, cuối cùng cũng sắp xếp lại đầu óc đang vận chuyển rối loạn, Lãnh Lăng Duệ nhìn bàn ăn, nói : ” sao lại không ăn được nữa ? chẳng phải mới ăn 3 quả thôi sao ? ” Bình thường ngươi phải ăn 5 quả là ít.

“Ngô,” Mỗ yêu tinh lại dậm dậm trứng, bị Lãnh Lăng Duệ vỗ 1 chút vào móng vuốt, rốt cục cũng buông đĩa xuống, vẻ mặt cầu xin nói : ” khi ăn cái thứ 3 ta đã cảm thấy no rồi. ”

Thấy Lãnh Lăng Duệ trầm mặc không nói gì, Lãnh Kỉ Kỉ buồn bực :

” Duệ Duệ, chẳng lẽ ta bị bệnh ? ”

Có khả năng là vậy.. Mẹ nó.sao chỉ uống 1 chai rượu mà phát sinh lắm chuyện như vậy! Lãnh Lăng Duệ nghĩ nghĩ, nói : ” tí nữa đi bệnh viện kiểm tra 1 chút xem. ”

Tuy không biết bác sĩ có thể nhìn ra được bệnh của 1 yêu tinh hay không,nhưng cứ đi khám cho an tâm.

Dọn dẹp bát đĩa, lại cho số trứng còn lại vào tủ lạnh.Lãnh Lăng Duệ đi tới ban công, nhìn ra bên ngoài.Trời đầy mây, có gió,cây cối bên ngoài lay động rất rõ ràng,lại thêm khí hậu thường lạnh của thành phố, phỏng chừng là trời rét.

Mở tủ quần áo ra,Lãnh Lăng Duệ mặc vào áo khoác đen, lại quàng thêm khăn quàng cổ màu xám.Lại cho mũ yêu tinh mặc dày thêm 1 chút.Tuy giờ bé có bộ dáng của 1 thiếu niên,nhưng Lãnh Lăng Duệ vẫn theo thói quen mà giúp bé cài cúc áo,choàng khăn, lại kéo chặt cổ áo lại, sợ bé ra ngoài sẽ bị gió lùa vào.

“Duệ Duệ, người thật tốt!~” Lãnh kỉ kỉ luôn ca ngợi thẳng thắn mà trực tiếp,còn tặng kèm thêm khuôn mặt tươi cười sáng lạng mà ngốc nghếch.Lãnh Lăng Duệ đứng dậy, mặt vô biểu tình nhìn bé, định mắng 2 câu, ví dụ như ” đừng cười ngốc như thế ”, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mỉm cười, véo má bé, sau đó xoay người đi nhanh ra cười, bóng dáng cao lớn mà anh tuấn liền in vào trong mắt mũ yêu tinh 1 cách bá đạo.

Lãnh kỉ kỉ sờ sờ mặt, bỗng nhiên muốn cười dù không hiểu tại sao.

” bé con, đứng ngốc ở đây làm gì ?! nhanh lên. ”

Lãnh Lăng Duệ cầm chìa khóa,đặt 1 tay lên tay nắm cửa, quay đầu lại thúc dục.Nói xong mới phát hiện thói quen gọi tiểu yêu tinh là ” bé con ” giờ đây nghe dường như hơn 1 ý nghĩa khác.Thế nhưng khó mà sửa lại ngay lập tức được,liền nghĩ : ” thôi cứ gọi như vậy đi.

“Vật nhỏ người phát cái gì ngốc đầu?! Nhanh lên.” Lãnh Lăng Duệ theo hài cửa hàng cầm cái chìa khóa, một tay nắm ở môn đem thượng, hồi đầu thúc dục câu, nói xong phát hiện trước kia thói quen như vậy cái xưng hô hiện tại kêu đứng lên tựa hồ hơn chút cái gì ý tứ hàm xúc, khả một chốc lại không có khả năng sửa lại, liền nghĩ: Quên đi, liền như vậy kêu đi.

Mũ yêu tinh nghe vậy, ngay lập tức hớn hở chạy tới,chọn 1 đôi giày của Lãnh Lăng Duệ trong tủ giày,lại lấy ra 2 miếng lót giày, giờ mới hơi vừa 1 chút.

Hai người vừa mới bước ra khỏi cửa liền cảm thấy lạnh hơn nhiều,đúng lúc có 1 trận gió thổi qua, Lãnh Kỉ Kỉ không chịu được, rụt cổ lại.

Lãnh Lăng Duệ đi ở phía trước, lại như là có mắt sau lưng,dừng lại, quay đầu kéo tay bé con qua, bàn tay ấm áp bao lấy tay bé,thấp giọng giáo huấn : ” lè mề ! đi nhanh lên, vào trong xe sẽ hết rét. 1 đoàn khối trắng bay ta từ đôi môi đang khép mở, trong tiết trời lạnh giá này, lại có vẻ thực ấm áp.

“Nga nga.” Mũ yêu tinh đáp lời, nhanh chân theo sau, cuối cùng còn không quên than thở 1 câu : ” đừng kì thị chân ta ngắn hơn chân người... ”

“ ”

39. Chương 39

Thành K đệ nhất Nhân dân bệnh viện được công nhận là bệnh viện tốt nhất thành phố, nằm tại nơi giao giới của khu khuôn viên các trường đại học và trung tâm thương mại, tụ tập những thiết bị tiên tiến nhất cũng như nhiều bác sĩ chuyên gia, nhưng những điều này cũng không thể nói lên nó cao cấp hơn các bệnh viện khác, có thể chữa trị mọi chứng bệnh. Trong khi, bệnh viện ngay tại gần khu dân cư cũng có danh

tiếng không kém, lại gần nhà, thế mà Lãnh Lăng Duệ lại lái xe vòng đến tận Viện Nhân Dân, vừa mất thời gian lại tốn xăng, thật chẳng hiểu nổi Lãnh Boss nghĩ gì nữa.

Viện Nhân dân đông bệnh nhân đến khiến người ta lú lẫm, vậy nên, để chứa được nhiều xe hơn, tầng hầm bãi đỗ xe được xây dựng cực kì bực mình, cứ 1 vòng lại 1 vòng đi xuống. Lãnh Lăng Duệ đỗ xe xong, lôi mỗ yêu tinh từ trong xe ra, chỉ thấy ánh mắt của người nào đó đã thành hình hương muỗi .

” Duệ Duệ ” Lãnh Kỉ Kỉ chóng mặt, mơ hồ nói : ” bệnh viện này thật không tốt a.. ”

” Ân ? làm sao ? ” Lãnh Lăng Duệ nửa nâng nửa khiêng mỗ yêu vào thang máy, ấn tầng, trả lời không chút để ý.

” mà đi 1 vòng bãi đỗ xe này, không có bệnh cũng muốn ói ra ! ”

“ ”

Lãnh Lăng Duệ tức giận nhìn bé một cái, ” Đinh ” 1 tiếng, thang máy tới nơi. Lãnh Lăng Duệ vội lôi bé ra ngoài, ấn bé ngồi lên băng ghế tại khu nghỉ ngơi chờ đăng kí gần đó, cúi người nói : ” đợi ở đây 1 lát để ta đi đăng kí. ok ? ”

“Nga.” Mỗ yêu tinh ngoan ngoãn gật đầu, vẫy tay : ” chậm 1 chút nha~~ cho ta nghỉ 1 chút ! ”

“.....” Lãnh Lăng Duệ mặt vô biểu tình nhìn bé vài giây, sau đó quay đầu, đi xếp hàng đăng kí.

Lãnh Kỉ Kỉ ngồi trên ghế, nghỉ ngơi 1 lát, mất nhang muỗi cùng những phản ứng say xe lúc trước đều biến mất, bé lại có tinh thần trở lại, ngắm trái ngắm phải meo meo meo meo (chả hiểu sao tác giả lại thêm 4 chữ ” meo ” này vào. mình đành giữ nguyên nguyên tác), ngẫu nhiên thấy Lãnh Lăng Duệ quay đầu nhìn mình còn làm mặt quỷ với hân.

Lúc này, 1 nữ sinh ngồi bên trái tiểu yêu tinh vỗ nhẹ cánh tay bé, mỗ yêu ngẩng người, quay đầu nhìn nàng : ” sao ? ”

Nữ sinh này nhìn dường như học cấp 3, trông khá đáng yêu, cười với bé, nói : ” Nhĩ hảo, lúc này mình thấy bạn trông không thoải mái lắm, giờ đã tốt hơn chưa? mình có sô cô la này, bạn có muốn ăn không ? ”

Yêu tinh nhà họ Lãnh là loại người (yêu tinh) gì chứ ? chính là Ăn hóa ! nhìn thấy sô cô la sao có thể cự tuyệt? tất nhiên là không rồi...

Vì thế, ném 1 viên sô cô la vào miệng, mỗ yêu tinh lập tức thành bằng hữu của tiểu nữ sinh kia, chẳng tỏ ra lạ lẫm chút nào mà bắt đầu tán gẫu.

Bên kia, Lãnh Lăng Duệ thấy vậy nhíu mày, tâm nói : ” ở bệnh viện mà còn buôn chuyện vui vẻ như vậy ! đã cảnh cáo không được ăn bậy những gì người lạ cho rồi, làm như gió thoảng bên tai sao !... có gì có thể tán gẫu với 1 con bé con chứ ?!.. có để yên hay không ???

“Tiên sinh..... Tiên sinh!” nghe thấy có người gọi mình, Lãnh Lăng Duệ mới lấy lại được tinh thần, phát hiện người xếp hàng phía trước mình đã lấy xong số, mà mình lại quên tiến lên.

” xin lỗi> ” Lãnh Lăng Duệ hơi xấu hổ, trầm giọng nói, tiến lên 2 bước, đưa thẻ và phí đăng kí qua cửa. Thường thì thái độ của nhân viên phục vụ không kém, nhưng lần này còn ôn nhu hơn nhiều, nữ nhân ngồi sau cửa cười cười nói không sao, sau đó gõ bàn phím, lấy số và tiền thừa rồi cười đưa qua, còn tặng kèm 1 câu : ” ngài đi thông thả ~~ ” . có thể thấy, đẹp trai thực có lợi, nhất là vẻ đẹp trầm mặc nội liêm, giết trong tích tắc...

” ai đi cùng cậu vậy... ? ” . Bên này, cô bé con vẫn đang trò chuyện với mỗ yêu tinh. .

“Ân..... Ca ca.” Lãnh Kỉ Kỉ suy nghĩ 1 lát, vẫn lựa chọn câu trả lời như vậy, tuy trong lòng cũng chẳng nghĩ thế. Khi ở nhà Tiêu Dương, bé gọi ca ca ngọt xớt như vậy bởi cảm thấy mình thấp bé, rõ ràng ở trong hoàn cảnh xấu, nhưng giờ không giống rồi, bé giờ đã cao như vậy, chỉ cần cao thêm chút nữa là bằng chủ nhà mình rồi ~ vậy không phải ca ca rồi !

Lý luận về bối phận của Lãnh Kỉ Kỉ vĩnh viễn đều quỷ dị =__=

” ah‘hhhhhh

ca ca a“‘.....”

Lãnh kĩ kĩ nghĩ rằng: ” sao phát âm từ ” a‘hhh dài như vậy chứ ? âm điệu còn quái lạ nữa...

Đang nghĩ thì người nào đó vừa bị miễn cưỡng xưng là ca ca đang đen mặt đi tới.

2 tên nhóc đang tán gẫu rất high, thấy hần đi tới liền cùng xoay mặt lại, tròng mắt viên trượt nhìn hần. Mặt vô biểu tình gật đầu với con bé con kia, sao đó kéo mỡ yêu tinh lên, nói : ” ngốc ở đây làm gì ! Đi thôi.”

Lãnh Kĩ Kĩ bị kéo đi, đành chạy chậm theo chân Lãnh Lăng Duệ tới cầu thang bên kia, vừa đi vừa quay đầu khoát tay với cô bạn mới kia. Bất quá, trong khoảnh khắc quay đi, bé dường như nghe được tiếng lòng của cô bạn kia: Thật xứng đôi !! ~~

Lãnh Lăng Duệ đưa phiên toái tinh nhà hần vào phòng khám bệnh chuyên gia, vừa mới lên đến lầu 2 đã thấy rất nhiều người đang đợi. Cúi xuống xem phiếu đánh số, bèn kéo Lãnh Kĩ Kĩ đi tìm chỗ ngồi chờ.

Véo tay mỡ yêu tinh theo thói quen, phát hiện xúc cảm tuy không mềm mại như khi còn bé, nhưng chẳng hiểu sao hần lại cảm thấy véo mấy cái khiến tâm lý thoải mái hần, hần chẳng thấy hành động của mình có gì không đúng, nội tâm vẫn thản nhiên : ta nuôi mà, muốn chà xát, niết véo méo tròn gì đều tùy ta B-) !

Nghĩ vậy liền véo thêm 2 phát nữa, nói : ” ăn sô cô la rất ngon, nhỉ ? ”

Mỡ yêu tinh thế mới nhớ đến lời cảnh cáo của chủ nhà đại nhân, le lưỡi, gật đầu : ” ngon lắm..ta cam đoan lần sau xác nhận là an toàn rồi mới ăn ! ”

“”

Hai người ngồi chờ khá là lâu, trong lúc đó, mỡ yêu tinh không ngừng lải nhải bên tai Lãnh Lăng Duệ những câu nói không hề liên quan với nhau và chẳng có ý nghĩa gì. Nếu là người khác, Lãnh Lăng Duệ tuyệt không 2 lời, bắn 1 mắt đao qua, kèm 2 dải băng dính, dán lại! Nhưng Lãnh Kĩ Kĩ là ngoại lệ, hần không chỉ không chê bé phiên phức, còn thường thường mỉm cười đáp lại 1 ,2 câu, hơn nữa còn quý dị thấy thời gian chờ đợi qua thật nhanh.

Bởi 2 người đều đặt lực chú ý trên người đối phương, không quan tâm đến người khác, vậy nên họ không có nhìn đến mấy nữ y tá trẻ tuổi đã lượn lờ qua chỗ họ cả 6,7 lần....

40. Chương 40

Trong phòng khám, 1 lão bác sĩ tướng mạo đầy chất chuyên gia, nhìn 1 nam sinh ngồi xuống ghế, lại nhìn nam nhân cao lớn bên cạnh, quay đầu cầm lấy ly trà thủy tinh, uống 2 hớp, sau đó hỏi : “ khó chịu ở đâu?”

” a‘h ! không có cảm giác thêm ăn, ăn không tốt ! ”

” ừ..thế ăn không tốt ở mức độ nào ? ” .Lão bác sĩ hỏi xong, bèn bảo nam sinh kéo tay áo lên, lộ ra cổ tay để bắt mạch.

Nam sinh nhú mày, nhăn nhó nói : ” sáng nay ta chỉ ăn được 3... ” còn chưa nói hết đã bị nam nhân đứng bên trầm giọng đánh gãy : ” Khụ... ăn ít hơn rất nhiều so với bình thường. ”

Lão bác sĩ giương mắt nhìn nam nhân 1 lúc, sau đó đeo cái kính trên bàn lên mũi, chính xác là lên chóp mũi, sau đó nâng cằm nam sinh lên: “ Há mồm ra để ta xem”

Nam nhân đứng bên nhìn chăm chăm bàn tay của lão Bác sĩ, biểu tình có chút khó chịu.

Lão bác sĩ rút tay lại, lấy ống nghe trên cổ nhét vào lỗ tai, 1 tay thì cầm lấy đầu kia, nói với nam sinh : “ cởi áo.”

Nam sinh kia nghe vậy, đầu tiên là quay đầu nhìn nam nhân cao lớn đứng bên, hình như là trưng cầu ý kiến, sau khi được sự đồng ý, liền quay đầu cười cong mắt với lão Bác sĩ, sau đó cởi ra áo khoác

Thấy cái áo lông dày bên trong, Lão bác sĩ lấy tay đẩy kính mắt, nói : “ xắn áo lên cao 1 chút.” Nam sinh kia lại quay đầu lại nhìn nam nhân, sau đó vén áo lên, cười cười với lão bác sĩ.

Lão bác sĩ cảm thấy phản ứng của nam sinh này thực cổ quái,sao cởi cái áo mà còn muốn hỏi người khác, nhưng thấy khuôn mặt tươi cười lại cảm thấy : ừ! Đứa nhỏ này thật khiến người ta thích

Kiểm tra 1 lượt, Lão bác sĩ xác định rằng: ít nhất qua những phương thức này không tìm ra vấn đề nào, chắc lưỡi, thấp giọng nói thầm : “ hay là đi xét nghiệm?” Sau đó dùng bút rồng bay phượng múa viết ra

Tuy bệnh viện to như thế này thiết bị rất tiên tiến, được thay thế đúng lúc, những bác sĩ trẻ đã sớm dùng máy tính ghi đơn bệnh, nhưng những chuyên gia già và quyền uy vẫn có thói quen viết tay, hơn nữa thường thì chỉ có người xem đơn và bốc thuốc của bệnh viện mới xem nổi, những người khác hoàn toàn xem không hiểu.

Nam nhân cao lớn cầm lấy đơn bệnh, nhíu mày, sau đó cúi người hỏi vài câu, mang nam sinh kia ra khỏi phòng khám.

.

Cao lớn nam nhân cầm lấy ra nhíu nhíu mày, sau đó cúi người hỏi vài câu, mang theo cái kia nam sinh ra khám bệnh thất.

Hầu hết các bệnh viện đều giống nhau, vì thái độ phụ trách vì người bệnh hay tiền lãi, trong trường hợp phải kiểm tra xét nghiệm, họ thường đề nghị bệnh nhân làm 1 đồng.

Hiển nhiên Lãnh Lăng Duệ là con dê vàng ngao ngao đợi làm thịt, ai bảo hắn không thèm để ý cơ. Vậy là hắn lôi tiểu yêu tinh chạy đi chạy lại, làm hầu hết các loại kiểm tra, xét nghiệm.

Cuối cùng thì cũng an tâm ra kết luận : người nào đó khỏe đến không thể nào khỏe hơn.

Ép đi ép lại đến giữa trưa, Lãnh Lăng Duệ lái xe, đưa tiểu yêu tinh đi tìm 1 nhà hàng ăn để giải quyết bữa trưa, ngồi hàn huyên 1 lát, liền định xuất phát đi mua quần áo. Tuy giờ là mùa đông, dù mặc quần áo rộng cũng không quá kì quái, nhưng mặc quần áo không vừa người cũng không thoải mái, vậy nên cũng phải nhanh chóng mà giải quyết vấn đề này.

Đồ lót thì dễ mua rồi, chủ yếu là áo khoác thôi.

Thường thì Lãnh Lăng Duệ toàn mặc đồ công sở, quần áo thường ngày trừ đồ mặc ở nhà ra thì tổng cộng cũng chẳng được vài cái. Vậy nên,khi đứng trước shop thời trang hot style, nhất thời cũng chẳng biết phải chọn cái gì cho Lãnh Kỉ Kỉ.

Nhân viên trong shop dường như phá lệ tích cực. Vài cô nữ sinh xông tới giúp Lãnh Kỉ Kỉ chọn đồ, giảm không ít phiền toái cho Lãnh Lăng Duệ. Tuy các nàng 3 chân bốn cẳng ngẫu nhiên đụng chạm vào mỡ yêu tinh khiến hắn cảm thấy khá khó chịu.

Bất quá, khi Lãnh Kỉ Kỉ cười hì hì đi ra khỏi gian thử đồ, Lãnh Lăng Duệ hoàn toàn khó chịu.

“ Chọn đồ kiểu gì thế này? Cổ mở rộng như vậy để bán thịt hay để thông gió?” Lãnh Lăng Duệ xanh mặt nhìn Lãnh Kỉ Kỉ trước gương, không nhận được lạnh giọng hỏi.

Mỡ yêu tinh nhìn mình trong gương, cũng hiểu được, ngô.. có vẻ cổ chữ V này khoét sâu quá rồi.Tuy thấy kì quái khi mà Lãnh chủ nhà lại đi phát hỏa chỉ vì thử 1 bộ đồ, nhưng nhìn sắc mặt của hắn, tốt nhất là cứ thay ra đã.

Qua chuyến mua đồ này, mấy cô nhân viên rất là sướng, cảm thán anh đẹp giai vốn khan hiếm, nay lại tới liền 2 người, lại là hai hình tượng khác nhau nữa chứ, đúng là đại phúc đại lợi, thế nhưng nam nhân cao cao thành thực kia dường như rất ghê gớm, toàn phụng phịu, còn không vừa lòng những quần áo mà các cô chọn, giọng điệu cũng rất lạnh, khiến người nghe cảm thấy rét không chịu nổi, các cô rất muốn rơi lệ a

~ (beta: người ta đang ăn dấm chua mờ, ai bảo dòm ngó rồi lại toàn chọn đồ hở hang cho cục cưng của người ta, bắt quá ta cũng mún ở đó chọn đồ nga

~~>”

41. Chương 41

Tiêu Dương giương miệng, nhìn người đứng cách mình vài bước, vẻ mặt như nhìn thấy quỷ, dùng sức trừng mắt mà nhìn. Phóng chừng đối phương bị dọa bởi vẻ mặt của hắn, cũng đơ tại chỗ, trừng mắt lại, sau đó sợ hãi nâng lên móng vuốt, vậy vậy : “ Hi, nhớ rõ ta không?” Nói xong còn quay đầu nhìn Lãnh Lăng Duệ phía sô pha, vô tội nói : “ nguy rồi Duệ Duệ, Hoa Hoa bị đơ.”

Tiêu Dương khép cằm lái, run rẩy chỉ vào mõ yêu tinh, hỏi Lãnh Lăng Duệ : “..là....Tiểu quỷ kia?”

Lãnh Lăng Duệ xem thường nhìn y: “ vẫn là tính tình đó, chỉ đổi 1 thân hình khác mà người đã không nhận ra?”

Lãnh Kỉ Kỉ gật đầu phối hợp, nhìn Tiêu Dương ?: “ đúng đấy, ta là người, nhằm yêu..đặc biệt thể cơ mà” .Nói xong mới thấy 2 từ này nói cùng nhau có vẻ loạn.

Bất quá Tiêu Dương không chú ý tới điều này, chỉ là cứng còng mang đồ ngồi xuống sô pha, Lãnh Kỉ Kỉ loạch xoạch đi tới, nhào tới cái túi Tiêu Dương đặt trên bàn, ôm lấy, ngồi xuống cạnh Lãnh Lăng Duệ. Như vậy, thêm 2 tai nhọn và cái đuôi, tuyệt đối giống tiểu hồ ly nhìn thấy gà mái.

Lãnh Lăng Duệ thấy vậy, bèn đoạt lấy cái túi trong tay bé, đặt lại bàn, giáo huấn : “ ôm chặt thể làm gì?ở đây làm gì có ai tranh với người! Dầu mỡ dính vào áo thì sao!”

Lãnh Kỉ Kỉ bĩu môi : “ Nga...” .Sau đó lại giữ chặt lấy cánh tay Lãnh Lăng Duệ, hưng phấn nói : “ tối nay ăn cái này nhé, được không?”

“.....” Lãnh Lăng Duệ mặt vô biểu tình nhìn Tiêu Dương.

“ bé...” Tiêu Dương như thể bị táo bón, hỏi Lãnh Lăng Duệ : “...sao lại biến thành như vậy??”

“ làm sao mà ta biết được!” Lãnh Lăng Duệ bất đắc dĩ trả lời. Nghĩ 1 lát, sau đó kể lại chuyện đêm đó cho đến sáng hôm sau, Tiêu Dương nghe mà sững sốt, im lặng 1 lúc lâu mới nói : “ này..cứ như phim hoạt hình ý nhỉ?”

“.....” Lãnh Lăng Duệ không nói gì.

Mõ yêu tinh xen mồm:“Ngô.....các người cần phải tập quen dần đi”

Lãnh Lăng Duệ méo miệng, lười quản bé.

Tiêu Dương hỏi : ” hai rượu thần kì đó đâu.....ta cũng phải mua về, uống hẳn mấy bình xem có phản ứng gì không.”

Rượu gì với người thì cũng chỉ có 1 phản ứng thôi.” Lãnh Lăng Duệ nhướn mi, nhìn biểu tình này của hắn là biết ngay tiếp sau chẳng phải là lời ha, nhưng Tiêu Dương vẫn tự ngược hỏi: “ phản ứng gì?”

Lãnh Lăng Duệ còn chưa kịp mở miệng, Lãnh Kỉ Kỉ đã nghe được trả lời thay : “ loạn tính ! ~~” (..H ..lung tung ý)

“.....”

Tiêu Dương oán hận trong lòng : mẹ nó, sao ta không có được siêu năng lực như tiểu quỷ kia nhỉ.

Lãnh Kỉ Kỉ phe phẩy 1 ngón tay, đắc ý cười : “ ghen tị sao? ~”

Tiêu Dương cắn răng: Quả nhiên là trưởng thành rồi, cách nói chuyện càng thêm gợi đòn mà.

Lãnh Kỉ Kỉ nhìn Lãnh Lăng Duệ bên cạnh, nhích lại gần hẳn, cơ hồ là kề sát vào, sau đó khiêu khích Tiêu Dương: “ ta có hậu phương.” B-)

“.....” Tuy rằng Lãnh Lăng Duệ không nghe được tiếng lòng của Tiêu Dương, nhưng nhìn hành động của mỗ yêu tinh là biết y đang rít gào cái gì. Tuy biết là vô lý nhưng Lãnh chủ nhà vẫn rất ác, vô cùng bao che khuyết điểm, quét mắt Tiêu Dương, ánh mắt thể hiện ý tứ rất là rõ ràng.

Tiêu Dương thấy vậy, thật không còn gì mà nói: “ quên đi, đây là địa bàn của các ngươi, sao ta dám lỗ mãng.”

Bộ dáng này của Lãnh Lăng Duệ gọi là gì nhỉ?

Lãnh Kỉ Kỉ trả lời : “ trọng sắc khinh bạn.” =)) =))

Cứ cãi nhau mãi thế đến tận lúc trời tối, trên cơ bản, cả sinh lý lẫn tâm lý của Tiêu Dương đều đã tiếp nhận hình tượng mới của Lãnh Kỉ Kỉ, tuy vẫn chưa quen lắm nhưng chắc là chỉ vài ngày sau là không có vấn đề.

Lãnh Lăng Duệ nhìn giờ, vào bếp, dùng đồ ăn lúc trước về nhà thuận đường mua về làm đồ ăn, cũng phục vụ theo nhu cầu của mỗ yêu tinh món Lạp Xườn mà Tiêu Dương mang tới. Đợi mang hết đồ ăn lên, Tiêu Dương dùng ánh mắt quái lạ nhìn Lãnh Lăng Duệ, mở miệng hỏi : “ ngươi không thấy đồ ăn có vẻ hơi ít?”

Lãnh Lăng Duệ sững sốt, thế mới nhớ tới chưa nói với Tiêu Dương chuyện sức ăn của mỗ yêu tinh yếu đi, liền trả lời 1 cách giản lược : “ hôm nay bé ăn ít”

Lãnh Kỉ Kỉ vẫn chưa muốn chấp nhận sự thật phũ phàng, vẫn thấy sức ăn bây giờ của mình chỉ là tạm thời thôi, ít nhất mình phải cao hơn thêm tí nữa. Vậy nên nghe Lãnh Lăng Duệ nói vậy, lập tức rầm rì phản bác : “ lúc trước mới chỉ ăn 2 bữa thôi. Giờ ta đói bụng lắm đó, có khi cả bàn này cũng không đủ ăn!”

Lãnh Lăng Duệ ngồi xuống bàn ăn, không để ý chút nào gật gật đầu : “ ừ...đói thì cứ ăn, không đủ tính sau.”

Để biểu hiện khả năng còn có thể lớn lên rất nhiều nữa của mình, Lãnh kỉ Kỉ dứt lấy 1 thìa cơm to tướng ăn còn quá phận hơn cả bình thường.

Thấy vậy, Lãnh Lăng Duệ tức giận giơ đũa lên, lúc gần gõ lên đầu người nào đó rồi lại đổi hướng, chỉ gõ lên thành bát của Lãnh Kỉ Kỉ, trầm giọng nói : “ ăn chậm 1 chút, còn ra thể thống gì nữa!”

Nói xong liền gấp thức ăn cho mỗ yêu tinh, sau đó mới ăn.

Tiêu Dương nhìn loạt động tác, ánh mắt của hắn, không nhịn được méo miệng : thật mẹ nó buồn nôn!

42. Chương 42

Ăn xong bữa tối, Lãnh Kỉ Kỉ bĩu môi ngồi cạnh bàn ăn, nhìn đồ ăn còn thừa 1 nửa, cùng với bát cơm còn chưa giải quyết xong trước mặt, sau đó nâng mặt nhìn Tiêu Dương ngồi đối diện.

Tiêu Dương trầm mặc, nhìn lại bé với biểu tình đầy mâu thuẫn : không biết là đồng tình hay vui sướng khi người gặp họa nhiều hơn.

Môi càng thêm bĩu, Lãnh Kỉ Kỉ xoay mặt nhìn Lãnh Lăng Duệ ngồi cạnh, người này có vẻ rất là đau đầu với loại vẻ mặt này của bé, mới bị nhìn chưa đến 3s đã chuyển tầm mắt, ho nhẹ 1 tiếng, sau đó cố gắng khiến thanh âm thêm ôn nhu, an ủi nói : “ tốt lắm, có khi đến mai lại ăn được nhiều..”

Khó mà thấy được sự ôn nhu của Chủ nhà đại nhân, bé được 1 tác lại muốn tiến 1 bước, vẻ mặt cầu xin đặt đầu lên bờ vai dày rộng của Chủ nhà đại nhân, sau đó hơi nâng đầu lên 1 chút, lại nhẹ nhàng đập đầu vào, nâng, đập, nâng, đập... dùng sức rất là nhẹ, như là làm nũng, miệng còn rầm rì : “ làm sao bây giờ? Duệ Duệ, ta không cao được nữa AAAAA

~~~” (cao vậy thôi, cao vậy mới dễ ôm a....hắc....hắc..... =)))

Lãnh Duệ không nói gì, kệ bé dựa, vốn hần lười quan tâm, nhưng chẳng hiểu sao lại cảm thấy xúc cảm nhẹ nhàng trên vai khiến cả trái tim đều trở nên mềm yếu, nhẩn nại nửa ngày, vẫn là vừa mắng vừa dỗ, vỗ vỗ đầu mỡ yêu tinh, thấp giọng nói : “ đừng đập nữa, đập nhiều nữa ngu đầu đó.....nghe lời ta, ngoan, nhé?”

Tiêu Dương thấy vậy, tựa như nuốt phải ruồi, tròng Lãnh Lăng Duệ, sau đó ngoáy ngoáy tai, lại mạnh mẽ dụi mắt, quyết đoán đứng lên: “ không nên, không nên, nếu nhìn nữa là mọc lỗ kim.” (nếu không tuân thủ “ phi lễ)Jphi vật thị” là mọc lỗ kim

Vừa mới dứt lời, liền nhận được 2 thanh mắt đao từ Lãnh Lăng Duệ và mỡ yêu tinh, 1 cái lạnh lẽo, 1 cái đầy oán niệm. Vì vậy,Tiêu Dương đành gượng cười 2 tiếng : “ Ta đi tắm đã, 2 người cứ tiếp tục...” Nói xong ngay lập tức xoay người chạy.

Bị Tiêu Dương phá như vậy, Lãnh Lăng Duệ lại khôi phục biểu tình bình thường, xoay đầu tiểu yêu tinh đang định tiếp tục dựa sang 1 bên, nhúu mày nói : “ người muốn cao nữa làm gì?”

Lãnh kỉ kỉ trả lời: “ giờ lùn quá”

“Không lùn.”

“Lùn.....”

“Ta nói không lùn là không lùn!”

“Nhưng là.....” Mỡ yêu tinh nhìn nhìn Lãnh Lăng Duệ, đúng lý hợp tình nói: “ người và Hoa Hoa đều cao hơn ta, ta uất ức!”

Lãnh Lăng Duệ không chút nghĩ ngợi nói: “như thế này là vừa rồi !”

“sao lại vừa .....” (vừa để ôm chứ còn gì nữa....hồ...hồ...”

“.....” Lãnh Lăng Duệ á khẩu.

Kỳ thật hần cũng không biết vì sao thấy vừa.....có lẽ vì ngày đó nhìn 2 người đứng sóng vai trong gương thật thuận mắt, cũng có lẽ mỗi khi quay đầu, chỉ cần hơi nhìn xuống là có thể thấy được khuôn mặt hơi ngẩng lên, rõ ràng đến từng cọng lông mi, không cần phải xoay người là có thể nắm lấy tay, chỉ nhẹ nhàng nghiêng đầu là có thể chạm tới đầu bé, cảm giác đó.....thực thoải mái, thực ấm áp.

Lãnh Lăng Duệ cười 1 cách tự nhiên, mỡ yêu tinh bị nụ cười này khiến cho lóa mắt, quên luôn vấn đề chiều cao luôn mãi rối rắm, được bàn tay dày rộng nhẹ vỗ về trên lưng, mơ hồ ra khỏi phòng ăn, xuyên qua phòng khách, đi vào phòng ngủ, ngay cả việc cất bước cũng phải dựa vào bản năng, toàn thân chỉ có nơi bàn tay ấy chạm vào là có cảm giác...

Mãi tới lúc Lãnh Lăng Duệ buông tay, Lãnh Kỉ Kỉ mới thấy mình giờ đã ngoan ngoãn ngồi trước bàn máy tính trong phòng ngủ, trong lòng đột nhiên nhảy dựng, quay đầu lại, ngốc nghếch nói với Lãnh Lăng Duệ : “ Chết rồi, Duệ Duệ, lúc này ta thực sự đập nhiều ngu đầu rồi...”

“.....”

Nói thật, Lãnh Lăng Duệ thiết tình vô lực, thực đau đầu với biểu tình này của mỡ yêu tinh

Khi mỡ yêu tinh vẫn còn là tiểu yêu tinh, mỗi khi bé ngẩng đầu, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn hần với vẻ mặt này, Lãnh Lăng Duệ thường không nhịn được đi véo má bé. Giờ bé trưởng thành rồi, mang theo bộ dạng của 1 học sinh trung học, hơi ngửa đầu, ánh mắt vốn đã to lại mở lớn hơn nữa nhìn hần, Lãnh Lăng Duệ đột nhiên cảm thấy véo má thôi là chưa đủ...

Ho 1 tiếng, quay đầu ra khỏi phòng, vừa đi vừa nói : “ người chơi máy tính 1 lát đã, chờ Tiêu Dương tắm xong thì vào tắm”

Lãnh Kỉ Kỉ nâng đầu nhìn bóng dáng của Chủ nhà đại nhân, nghĩ rằng : “ sao bước chân của Lãnh Lăng Duệ như bay vậy? dùng từ gì để hình dung í nhỉ?... A! đúng rồi..là Chạy trời chết!

Lãnh Kỉ Kỉ tỏ vẻ rất vừa lòng với trí nhớ của mình, mới xem qua 1 lần đã có thể nhớ rõ, hoàn hảo hoàn hảo, không bị ngu quá

nghĩ xong còn vui mừng vỗ ngực, quay đầu chơi máy tính.

Nhưng bé không hề chuyên tâm chơi máy tính, trong đầu cứ hiện lên nụ cười lúc nãy của Chủ nhà đại nhân, trên lưng còn có cảm giác nóng nóng, tựa như còn có bàn tay đang đặt lên đó. Lãnh Kỉ Kỉ thấy mình trở nên kì quái quá... hơi hồi hận trong lòng, sao uống bình rượu kia xong nhiều chuyện lại biến hóa như vậy.

Thân hình đột nhiên trở nên lớn là điều đáng mừng, nhưng sức ăn lại trở nên giống Duệ Duệ và Hoa Hoa, thậm chí còn kém bọn họ, điều này có nghĩa là sau này không cao thêm được nữa, đầu cũng trở nên ngốc hơn, thường cảm thấy mơ hồ, ảm đạm, nhất là những lúc nhìn Duệ Duệ..... Lãnh Kỉ Kỉ 2 tay chống cằm, vô thần nhìn màn hình máy tính.

Không biết qua bao lâu, thanh âm của Tiêu Dương truyền từ phòng khách tới : “ Tiểu quý ~! Đi tắm!”

Lãnh Kỉ Kỉ bừng tỉnh, “ Nga..” 1 tiếng, liền lạch cạch phóng vào phòng tắm.

Trước đây Lãnh Lăng Duệ hiểu tính tình lộn xộn của Lãnh Kỉ Kỉ, sẽ nhắc nhở hắn lấy quần áo và khăn tắm. Nhưng hôm nay hắn bị cảm giác kì quái của mình với mỡ yêu tinh khiến quên bém mắt, vì vậy..

Lãnh Kỉ Kỉ ngâm mình trong bồn tắm nước ấm, hừ hừ đầy thoải mái, phủ xả phòng lên đầy người, đang đùa cao hứng thì đột nhiên nhớ đến...: “ AA! Chết rồi, phải trần truồng!”

43. Chương 43

Phương pháp giải quyết việc quên lấy quần áo của Lãnh Kỉ Kỉ rất đơn giản.

Nhờ Lãnh Lăng Duệ? Sai lầm rồi, đó là phương pháp giải quyết của chúng hủ nữ J trong tư duy của Lãnh Kỉ Kỉ, quên lấy quần áo là sai lầm, nếu nhờ chủ nhà đi lấy giúp, khi quần áo đến tay cũng không thể tránh khỏi bị mắng, như là : Ta mới 1 lần quên không nhắc nhở người là người quên ngay sao?! Đầu óc để đâu rồi!

Lãnh Kỉ Kỉ sẽ tự đưa mình ra công đường ăn mắng ư? Tất nhiên là không có khả năng đó.

Có tật giật mình, vậy nên chơi trong bồn tắm cũng chẳng vui nữa. Bé im lặng, ngoan ngoãn xả xả phòng trên người, thuận tiện soi thân thể mới của mình trước gương, bĩu môi, sau đó mở 1 khe cửa nhỏ nhòm ra ngoài.

Ở góc độ này không thể thấy toàn bộ phòng khách, nhưng có thể thấy cái đèn sáng nhất không được bật, xem ánh sáng có thể đoán cái đèn dưới đất chỗ sofa là bật, cái đèn đó chỉ có thể chiếu sáng 1 khoảng, thường được bật vào buổi tối, khi xem TV.

Lãnh Kỉ Kỉ quan sát 1 chút tuyến đường mà mình phải đi, cơ bản là mờ tối, liền cắn răng, mở hết cửa, 1 luồng gió lạnh thổi quét vào, mỡ yêu tinh người đầy bọt nước rùng cả mình, sau đó nhắc chân, đi dép lê ướm ất loạch xoạch chạy 1 hơi vào phòng ngủ.

Lãnh Lăng Duệ vẫn ngồi ở sofa, ôm lap top làm việc, chỉ bật đèn tường đặt dưới đất, ngọn đèn có ánh sáng màu vàng ảm áp mà hắn thích, chiếu một mảng ánh sáng ôn nhu lên phiến thủy tinh ngăn cách giữa phòng khách và ban công. Hơi cúi đầu, nhíu mi, đây là biểu tình thường thấy khi hắn làm việc, dù ai thấy cũng bị mê hoặc.

Bất quá, biểu tình này liền biến mất rất nhanh...

Hắn nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, bèn cau mày, dời mắt khỏi màn hình máy tính, nhìn về phía phát ra thanh âm.

Kỳ thật, nếu là bình thường, trong lúc Lãnh Lăng Duệ làm việc, mọi động tĩnh xung quanh không thể ảnh hưởng đến hắn, nhưng giờ là ngoại lệ, bởi hắn không cần nhìn cũng biết ai tạo ra thanh âm này, mà một khi đụng tới chuyện của người kia, hắn không thể không quan tâm được.

Bất quá, hắn chỉ kịp nhìn thấy 1 bóng dáng với làn da rất trắng thoỉ vào phòng ngủ như 1 cơn gió, vì vậy, biểu tình đầy sức quyến rũ vẫn duy trì khi làm việc của Lãnh Lăng Duệ vỡ vụn.

Buông Laptop, đứng dậy đi vào phòng ngủ, những gì nhìn thấy khiến Lãnh Lăng Duệ muốn loạn.

Mồ yêu tinh trần như nhộng ngồi xổm trước ngăn kéo tủ quần áo, lục tìm khăn bông và đồ lót. Bọt nước trên người nhỏ giọt từ tóc, lưng xuống cánh tay, đầu gối, hình thành 1 vũng nước nhỏ trên mặt sàn bằng gỗ.

Lãnh Kỉ Kỉ nghe thấy tiếng bước chân đuổi theo phía sau, tay trái cầm khăn, tay phải cầm quần lót, ngượng ngùng quay đầu lại, cười ngây ngô với Lãnh Lăng Duệ: “Duệ Duệ...”

“Người!” Trong nháy mắt, Lãnh Lăng Duệ không thở nổi, không biết là do tức quá hay bị cảnh tượng này dọa, nhưng ngay giây tiếp theo hắn đã khôi phục lí trí, quát : “ Mùa đông mà không mặc quần áo chạy loạn trong phòng, thích bị bệnh có phải hay không?!!”

Lãnh Kỉ Kỉ ỷ khuất, méo mào, nghĩ rằng: cuối cùng cũng không tránh được bị ăn mắng : “ ta quên không lấy khăn và quần áo...”

Lãnh Lăng Duệ định mắng thêm mấy câu nữa, nhưng nhìn mồ yêu tinh run rẩy, nghĩ rằng bị rét. Vốn là mùa đông, dù có bật điều hòa cũng không ấm hơn được là bao, huống chi còn ướt đầm cả người như thế.

Trong chớp mắt, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy đau lòng, không nói 2 lời liền đoạt lấy cái khăn trong tay mồ yêu tinh, cúi người, oán hận mà lau tóc và bọt nước trên lưng bé, động tác mặc dù có hơi thô lỗ nhưng vẫn cố gắng không tạo ra gió, sợ làm người nào đó rét thêm.

Không quan tâm quần áo trên người mình bị làm ướt, liền ôm lấy tiểu yêu tinh, qua loa lau nửa người trên mồ yêu tinh 1 lần, sau đó cứng đờ dừng lại, trả lại cái khăn cho mồ yêu tinh. Mặt vô biểu tình nói : “ tự lau tiếp đi, nhanh lên! Mát mẻ thực thoải mái?!”

Lãnh Kỉ Kỉ rụt cổ lại, thấy trên người Lãnh Lăng Duệ ấm áp, liền rúc vào lòng hắn, sau đó cười cười, tự mình lau phần dưới người.

Tuy bé không cảm thấy có vấn đề gì, nhưng Lãnh Lăng Duệ không giống thế. Ai đó dựa vào càng ngày càng sát, biểu tình của hắn càng cứng ngắc hơn, cho tới khi ai đó kề sát vào lòng hắn, ngửi thấy mùi thơm ngát tỏa ra từ cơ thể ai đó, Lãnh Lăng Duệ thấy đầu óc lí trí luôn thanh tỉnh của mình nay lại trở nên không bình thường

Thế nhưng, ngay sau đó, mồ yêu tinh vô tâm vô phé mở miệng nói : “ Duệ Duệ, tối qua ta uống say, mơ rằng người không mặc đồ, ta lại giặt khăn tắm của người xuống”.

Lãnh Lăng Duệ méo miệng, không cần nghĩ, lập tức đánh mông người nào đó, vừa đánh xong liền đơ tại chỗ. (...ha...ha...ha...)

Đầu óc đúng là không bình thường mà...cư nhiên có thể quên mồ yêu giờ đang không mặc quần áo! Lãnh Lăng Duệ thầm mắng mình.

Lãnh Kỉ Kỉ tỏ vẻ cầu xin, xoa xoa mông, than thở : “ Duệ Duệ, người ra tay quá nặng a ~~”. Cầm lấy quần lót, hơi cúi người xuống định mặc vào.

Lãnh Lăng Duệ vô tình quét mắt nhìn cái mông cong cong của mồ yêu, lại nghĩ tới xúc cảm tuyệt vời lúc này, không chút do dự xoay người ra ngoài, thanh âm trầm thấp nay dần theo 1 chút ồm ồm : “ ta đi tắm, người mặc nhanh lên, đừng để bị cảm.”

Mồ yêu tinh “Nga” một tiếng, vừa quay đầu đã không thấy Chủ nhà đại nhân nhà mình đâu, âm thầm nói : “ đi nhanh thật...”

Sau đó nhanh chóng lấy từ tủ quần áo ra đồng quần áo mới mua, nhanh chóng mặc vào rồi nhào vào trong chăn, ôm gối, cười cong cả mắt, cảm thán:“Ngô..... Có người giúp lau người, không cần tự làm thật sướng, sau này muốn Duệ Duệ giúp mặc quần áo nữa, Hắc hắc ~~” (Nga.....em thấy thật sướng sao....hồ....hồ.....sẽ sớm được như nguyện nga...hắc hắc....)

44. Chương 44

Lãnh Lăng Duệ tắm xong, vừa cầm khăn lau tóc vừa vào phòng ngủ, thấy mỗ yêu tinh cư nhiên không nằm chơi máy tính trên giường mà ngoan ngoãn nằm, cuộn mình kín kẽ tựa như con tằm, chỉ lộ ra cái đầu.

Bé thấy Lãnh Lăng Duệ, liền cười nói : “ Duệ Duệ, tắm xong rồi?”

Lãnh Lăng Duệ bị mạc danh kì diệu hỏi vậy, nghĩ không biết đứa nhóc này lại điên khùng cái gì rồi, chẳng để ý đến mỗ yêu nữa, cầm khăn mặt đi tới cái bàn, nhấn enter, quả nhiên màn hình máy tính lại sáng lên.

“ Nói bao nhiêu lần rồi, trước khi ngủ phải tắt máy!”

Lãnh Kỉ Kỉ bĩu môi, lại rúc vào trong chăn, ngoan ngoãn gật đầu : “ ừa.”

Lãnh Lăng Duệ ngồi bên giường lau đầu tiếp, không chút để ý hỏi : “ sao hôm nay không chơi máy tính, chui vào chăn sớm thế?”

“ a‘h...” Mỗ Yêu tinh rúc lại gần Lãnh Lăng Duệ, chẳng hiểu sao lớn rồi bé lại càng thích dựa giẫm vào Chủ nhà nhà mình, muốn gần gũi hần thêm nữa.

Lãnh Lăng Duệ thấy có chút kì quái, nhìn bé con mấp máy dịch tới gần mình : “ sao vậy?”

“ Bị rét, vào chăn nằm cho ấm...”. Lãnh Kỉ Kỉ dịch lại gần tới chỗ Lãnh Lăng Duệ ngồi, cọ cọ, sau đó cười hì hì nói : “ Duệ Duệ, ta khám phá ra càng gần người sẽ càng thấy ấm áp! Ôi chào!”

“.....” Lãnh Lăng Duệ không nói gì.

Thấy tóc cũng gần khô rồi, Lãnh Lăng Duệ với tay tắt đèn, sau đó đứng dậy định cất khăn ướt vào phòng tắm, đi tới cửa liền tiện tay tắt đèn trước cửa phòng.

Hắn vừa mới bước được 1 chân ra khỏi cửa, Lãnh Kỉ Kỉ ngay lập tức lật chăn lên, nhảy khỏi giường.

“ làm gì?”. Lãnh Lăng Duệ nghe thấy động tĩnh, quay đầu lại, nhú mày nhìn mỗ yêu tinh đi dép lê đuổi theo mình.

“ ah! đi WC..”

“.....” Lãnh Lăng Duệ méo miệng, nhìn mỗ yêu tinh rúm ró trong bộ áo ngủ mỏng manh, liền túm bé tới gần, dắt nhanh tới phòng tắm.

Vốn thấy hơi lạnh khi chui ra khỏi chăn, nhưng khi tay được Lãnh Lăng Duệ cầm, liền cảm thấy độ ấm truyền tới từ nơi đó, tuy chỉ có 1 chỗ, nhưng tựa hồ toàn thân đều không cảm thấy lạnh.

Lãnh Kỉ Kỉ không nhịn được, giật giật bàn tay Lãnh Lăng Duệ nắm, nói : “ Duệ Duệ, sao người ấm vậy?”

Sao lại có vấn đề này?! Lãnh Lăng Duệ cảm thấy tư duy của mỗ yêu thực quý dị, liền thuận miệng trả lời: “ không biết.”

Bật đèn phòng tắm lên, Lãnh Lăng Duệ ném khăn vào túi đựng cạnh cửa, mỗ yêu tinh đã buông tay hắn ra, nhảy tót vào.

Không nhìn tấm lưng kia, Lãnh Lăng Duệ tự giác xoay người, đưa lưng về phía cửa phòng tắm nói : “ ta về phòng trước, người nhanh lên, bên ngoài lạnh.”

Còn chưa kịp nhắc chân, chợt nghe thấy Lãnh Kỉ Kỉ vội vàng mở miệng: “ Nha ~ Duệ Duệ, chờ ta! ~”

“.....” Mấy tuổi rồi! đi WC còn muốn người đi cùng?! trong chớp mắt, Lãnh Lăng Duệ quả thực muốn xoay người đánh mông mỗ yêu tinh. Tuy Lãnh Kỉ Kỉ trưởng thành rồi nhưng Lãnh Lăng Duệ phát hiện, xúc cảm khi đánh mông vẫn không khác nhiều, như trước khiến người ta dễ dàng bị nghiền.

Bất quá, không chờ hần nghĩ nhiều, phía sau liền truyền đến tiếng nước...

“.....”Biểu tình trên mặt Lãnh Lăng Duệ vô cùng cứng nhắc.

Trong chốc lát, tiếng nước chảy biến thành tiếng xả nước, sau đó là tiếng dẹp lê loạch xoạch, sau đó vang lên tiếng nước đánh lên thành chậu rửa tay.

Lãnh Lăng Duệ vẫn cứng đờ người, quay lưng với cửa phòng tắm, nhưng chỉ cần nghe thanh âm là biết mối yêu tinh đang làm cái gì, ví dụ như giờ hắn đang lấy khăn lau tay.

Tiếng bước chân tới gần, 1 bàn tay bắt lấy tay của mình. Lãnh Lăng Duệ đờ 1 chút, không cần nhìn người bên cạnh, liền lập tức túm lấy kéo đến phòng ngủ, vừa đi vừa nhin không được hỏi : “ sao tay lại lạnh như vậy?!”

“vừa rồi rửa tay a ~”. Lãnh Kỉ Kỉ trả lời, nghĩ việc này còn phải hỏi sao? Duệ Duệ cũng trở nên ngốc...

“.....” Lãnh Lăng Duệ hiển nhiên cũng phát hiện mình hỏi 1 câu rất ngu, liền không nói gì nữa, vào đến phòng ngủ liền buông tay ra.

Mối yêu tinh nhanh chóng nhảy lên giường, chui vào chăn

Lãnh Lăng Duệ thấy vậy, nhúu mày giáo huấn : “ đừng nhảy lên giường, bị vướng vào chăn, ngã thì làm sao?”

Mối yêu tinh cuộn trong chăn ấm, rầm rì 2 tiếng, nói : “ Duệ Duệ, đừng suốt ngày giáo huấn người...”

“ Ngụy biện cái gì..?! sai phải bị mắng!”. Lãnh Lăng Duệ đi tới bên giường, xốc chăn lên chui vào.

“Nhưng mỗi khi người mắng người thường cau mày lại, tuy rất đẹp trai, nhưng nhanh lão hóa đó ~”

“ Người lên mạng cả ngày xem cái vớ vẩn gì vậy?! “ Lãnh Lăng Duệ lườm bé 1 cái, kéo chăn phủ kín lấy cả 2 người.

“Người xem người xem, lại nhúu.” Lãnh kỉ kỉ mở to mắt , vẻ mặt nghiêm túc nói, còn giãy giụa khỏi ổ chăn kín bưng, vươn tay sờ lên mi tâm Lãnh Lăng Duệ, sau đó cười hì hì xoa xoa.

Lãnh Lăng Duệ cứng đờ vì động tác của mối yêu tinh, nhìn đến nụ cười ngây ngô của người nào đó, lại bất đắc dĩ thở dài, cầm lấy bàn tay sờ loạn trên trán mình xuống, nhồi vào trong chăn, cố gắng hạ thanh âm xuống, nói : “ Đừng nghịch nữa.. ngủ!”

45. Chương 45

Tuy thúc giục mối yêu tinh ngủ nhưng chính bản thân Lãnh Lăng Duệ lại ko ngủ đc.

Dù sao giờ người nằm kế bên cũng ko phải là 1 đứa bé con phấn nộn mềm mại.Tuy quá trình khá quỷ dị,chuyển biến khá là đột nhiên, nhưng dù sao..bé con cũng đã trưởng thành.

Nếu theo thiết tưởng ban đầu : nuôi lớn bé con,chứng kiến toàn bộ quá trình trưởng thành của bé,thì nhất định Lãnh Lăng Duệ sẽ coi bé là con của mình mà đối xử.Nhưng giờ đây, chỉ trong vòng 1 đêm, những gian đoạn hần là có này lại đột nhiên bị nhảy cóc qua.Chỉ trong chớp mắt,đã thành hiện tại như vậy.Tuy Lãnh Lăng Duệ đã tiếp nhận hình tượng mới của bé con, nhưng trong nội tâm sâu thẳm lại khá là mờ mịt, Hắn ko biết phải định nghĩa như thế nào tình cảm dành cho 1 bé con đã trưởng thành

Dù sao thì cũng ko thể nào là nhi tử.

Bởi vậy, Lãnh Lăng Duệ bất đắc dĩ phát hiện, một người nằm bên cạnh mình, hơi thở ấm áp gần sát, quen thuộc mà xa lạ. Quen thuộc vì trong lòng hắn biết người đó là ai, biết hết những thói quen, thậm chí cả những động tác nhỏ, còn xa lạ là bộ dáng bề ngoài, thân hình, hơi thở của 1 đại nam sinh..thật khó mà xem nhẹ, khiến hắn đột nhiên ko biết phải đối mặt như thế nào.

Đây là cảm giác mà hắn chưa từng có khi mà Lãnh Kỉ Kỉ vẫn còn là 1 đứa bé.

Cảm giác đó khiến Lãnh Lăng Duệ cảm thấy khá bất an, tựa hồ nó đang dẫn dắt Lãnh Lăng Duệ đi lên 1 con đường quỷ dị (con đường “ cong” đó anh! Đi mau đi! J))

Nghĩ vậy, Lãnh Lăng Duệ cứng ngắc xoay người lại, quay lưng lại chỗ yêu tinh, hi vọng với hành động này có thể khiến cảm giác quỷ dị giảm bớt 1 ít.

Thế nhưng có 1 người ko cho hắn cơ hội để thanh tịnh...

“ Duệ Duệ...” . Lãnh Kỉ Kỉ lại nhích lại gần Lãnh Lăng Duệ, dựa vào, cọ cọ , rầm rì nói : “ sao ngươi lại đổi tư thế ngủ?”

“ .....” Lãnh lăng duệ lập tức cứng ngắc , cũng không quay đầu lại trả lời:“Vô nghĩa j? mau ngủ!”

“ nhưng ..thay đổi tư thế..ta ko ngủ đc.”

“ sao nhiều phiền toái vậy?” Lãnh Lăng Duệ nhắm mắt, ánh sáng ấm áp của ngọn đèn đầu giường rơi xuống mí mắt, khiến hắn lần đầu cảm thấy ánh sáng kia càng làm hắn ko thể tỉnh tâm mà ngủ.

“Lãnh Kỉ Kỉ thấy hắn ko có ý định xoay người lại, mếu máo, bất mãn dùng đỉnh đầu đâm đâm gáy hắn.

Ko đâm thì ko sao, đâm 1 cái liền khiến Lãnh Lăng Duệ hết cả cơn buồn ngủ khó khăn lắm mới xuất hiện, Hắn trợn mắt xem thường, nhận mệnh xoay người lại,hung tợn kéo tên nhóc ép buộc phía sau lại gần, thắt chặt cánh tay, giống như thói quen khi ngủ từ trước, ôm lấy bé vào lòng.

“vậy đc chưa? Thành thật mà ngủ đi nhé?! Ân?”

Lãnh Lăng Duệ tức giận, dùng cằm gõ đỉnh đầu Lãnh Kỉ Kỉ, trầm giọng hỏi.

Tuy bề ngoài vẫn là cô biểu tình, nhưng trong nội tâm Lãnh Lăng Duệ đã hỗn loạn hoàn toàn.Hắn là 1 người nam nhân, 1 người nam nhân trưởng thành, 1 người nam nhân với các loại công năng hoàn toàn bình thường! ôm 1 yêu tinh như thế vào ngực, còn quá gần gũi như vậy,Lãnh Lăng Duệ nghĩ đến lúc này bé nửa tựa vào lòng mình, khom người, lộ ra cái mông cong,liền cảm thấy khí huyết dâng lên.

Bất quá dù gì hắn cũng là người gần 30 tuổi rồi, ko phải là 1 tên mao đầu tiểu tử mới 20 tuổi nữa, nếu ko khống chế nổi dục vọng của mình thì khác j cầm thú. (yeah!! Cầm thú đi a! e ủng hộ!) .Lãnh Lăng Duệ dùng hết sức áp chế huyết khí dâng lên, oán hận trong lòng : Mẹ nó! Tiểu yêu tinh! Ngươi hành hạ ta chết mất!

Lãnh Kỉ Kỉ ngẩng mặt lên , hì hì cười : “ Duệ Duệ, rồi ngươi sẽ quen thôi ~”

“ .....”

“Hơn nữa, ngươi quên 1 việc...” Mỗ yêu tinh ko thuận theo, ko buông tha.

Quả thực Lãnh Lăng Duệ muốn trực tiếp làm mỗ yêu tinh hôn mê quên đi luôn! Nhưng nếu làm thế thực, phỏng chừng chính mình là người xót.Mà nếu ko để ý tới, thảo nào bé con cũng phải làm âm ỹ cả đêm, ko ngủ nổi mất.

Do dự 1 chút, Lãnh Lăng Duệ thở dài, cúi đầu, tới gần, hôn lên môi mỗ yêu tinh trong lòng mình.

Hôn đại yêu tinh chính là khác với tiểu yêu tinh, tuy miệng nhỏ vẫn hơi bĩu ra, vẫn béo mập như trước, nhưng lại có thêm hương vị khiến người ta trầm mê

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng quả thật đã hôn lên thì ko nghĩ tách ra.

Cánh tay vòng qua lưng Lãnh Kỉ Kỉ dùng sức thêm 1 chút, kéo bé lại gần hơn, khiến bờ môi 2 người càng sát nhau hơn. Lãnh Lăng Duệ ko nhịn đc, mở miệng ngậm lấy môi mỗ yêu tinh, mút vào..

Vừa liếm vừa cắn, càng hôn càng ko muốn dừng lại. Lãnh Lăng Duệ phát hiện mình nghiện mất rồi, chưa bao giờ có cảm giác ko thể thỏa mãn như thế này, những bạn gái trước kia, ko ai khiến hắn sinh ra cảm giác ko muốn dừng lại, muốn nhiều hơn nữa, thậm chí muốn nuốt toàn bộ người trong lòng vào bụng.

“Ân..” Mỗ yêu tinh trong lòng cúi đầu hừ 1 tiếng, nhưng chỉ 1 tiếng rên nhỏ này cũng khiến Lãnh Lăng Duệ hoàn toàn điên cuồng. (vừa bảo ko làm cầm thú h lại.. Haizz!)

Trực tiếp xoay người lại, đặt mỗ yêu tinh dưới thân, 1 tay ôm lấy cằm bé, nâng khuôn mặt bé lên 1 chút, rồi hôn lên 1 lần nữa.. nụ hôn này thêm phần cuồng loạn, hần dùng đầu lưỡi mở ra đôi môi mỗ yêu tinh, tiến quân thần tốc, phiên vân phúc vũ.

Nụ hôn mãnh liệt khiến Lãnh Kỉ Kỉ ko thở nổi, dây dựa.lúc này Lãnh Lăng Duệ mới đem đôi môi rời khỏi, chon mặt vào cổ mỗ yêu tinh, vừa thở dốc vừa cố gắng bình tĩnh lại.

1 lúc lâu sau, Lãnh Lăng Duệ mới xoay người lại, ôm người nào đó vào lòng, thanh âm khàn khàn mang theo dư vị tình dục chưa tiêu tán hết nói : “ đủ chưa? Ân?”

Mỗ yêu tinh rúc trong lòng hần hiển nhiên cũng vừa mới thở lại được bình thường, sắc mặt còn khá là đỏ, ngẩng đầu lên, nhìn Lãnh Lăng Duệ bằng ánh mắt mịt mờ, sau đó lại cúi đầu, dựa vào ngực Lãnh Lăng Duệ,gật đầu : “ ngô...đủ rồi.”

Lãnh lăng duệ nhắm mắt lại, cười khổ trong lòng : “ quả nhiên là ko hiểu ý nghĩa của nụ hôn này sao...

“Ôi chào?” Lãnh Kỉ Kỉ trong lòng còn muốn ngẩng đầu lên hỏi, Lại bị Lãnh Lăng Duệ đè lại, sau đó thanh âm trầm thấp vang lên: “ ko có j, ngủ đi...”

46. Chương 46

Lãnh kỉ Kỉ ko hiểu cảm xúc đó là gì, ko có nghĩa là Lãnh Lăng Duệ cũng ko hiểu.

Hần chẳng phải chưa yêu đương bao giờ, cũng ko phải tên mao đầu tiểu tử chưa hiểu biết tình sự

Tuy trước đây hần chưa bao giờ có cảm giác muốn độc chiếm 1 người đến như vậy,từ đầu đến chân, độc chiếm hoàn toàn, chỉ thuộc về mình.Cũng chưa bao giờ ôm 1 người mà cảm thấy cả trái tim được lấp đầy,đột nhiên cảm thấy mình đã có 1 gia đình, 1 nơi để dừng chân lại. Càng chưa bao giờ hoàn toàn ko thể kháng cự lại biểu tình hỉ nộ ái ố của 1 người,thậm nghĩ lấy hết thấy những gì mình có ra chỉ để đổi lấy nụ cười thỏa mãn mà góc ghech của 1 người.

Nhưng..hần tình tường biết tại sao lại có cảm giác này.

Hần ko biết cảm giác này xuất hiện khi nào,nhưng khi mà Lãnh Kỉ Kỉ đột nhiên trưởng thành, phần tình cảm này tựa như bị lột khỏi xác ngoài, hiển lộ ra.

Nhanh đến nỗi chính hần cũng cảm thấy kinh ngạc

Có lẽ trước đó còn muốn coi là con của mình, giờ lại thấy tình cảm của mình chẳng phải là sủng ái đơn thuần thì có chút đột nhiên, thậm chí chuyển biến có vẻ kì quá, nhưng..tình yêu chính là vậy, là điều khó không chế nhất, khó nói rõ nhất trên đời này.

dù cho lúc ban đầu là vì cái j, đồng tình nhất thời cũng đc, mềm lòng, mới lạ cũng đc, giữ lại tiểu yêu tinh ở nhà chính là 1 điều ngoài ý muốn đối với Lãnh Lăng Duệ. Có lẽ trong quá trình nuôi nấng bé, tâm tình thú vị ban đầu chậm rãi biến thành dục vọng độc chiếm, nhưng ngoài phần độc chiếm thuần túy đó, còn có tình cảm quý trọng và sủng ái cho người yêu và người thân.Sau đó, trong quá trình chung sống, lại dần dần nảy sinh những điều khác, tựa như ước muốn đc sống như vậy cả đời...

luôn có ngàn vạn loại nguyên do khác nhau để gặp nhau và hiểu nhau, nhưng đáng mừng là cuối cùng tất cả đều trở thành 1 kết quả..đó là..yêu.

do vậy, Lãnh Lăng Duệ sẽ chẳng bao giờ suy nghĩ vì sao mình lại yêu, cũng chưa bao giờ bị rối rắm bởi sự hợp tình hợp lý của tình cảm này, yêu chính là yêu thôi, chẳng có j để mà phải chần chờ hay khó xử che giấu.

cứ yêu theo ý nguyện của mình là đc rồi, chờ cảm giác thích chậm rãi chuyển hóa thành yêu, hoặc là., đã chuyển hóa rồi.

nhưng điều bất đắc dĩ nhất là người(yêu tinh) mà hắn thích ko biết khi nào mới có thể lý giải tình cảm đặc thù mà lại bình thường này của nhân loại,

bất quá, hắn ko vội, bọn họ có đủ thời gian.Yêu tinh kia tạm thời ko hiểu đc cũng ko sao, từ từ sẽ đến...

Lãnh Lăng Duệ nghĩ vậy, cúi đầu nhìn Lãnh Kỉ Kỉ trong lòng. Bé ko biết đã ngủ say tự bao giờ, bàn tay to lớn vỗ nhẹ trên lưng bé, tựa như dỗ dành, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu.

Khi sắp chìm vào mộng đẹp, 1 tia ý chí còn sót lại cuối cùng của Lãnh Lăng Duệ cảm thấy may mắn : may mắn sớm nhận ra tình cảm của mình..sẽ ko bỏ lỡ càng nhiều ngày tốt đẹp hơn...

Sáng hôm sau, Lãnh Lăng Duệ tỉnh lại, nhìn mõ yêu tinh vẫn đang say sưa ngủ trong lòng mình,sau đó quay đầu nhìn đồng hồ báo thức, lại là hơn 9h

Ko biết tự bao giờ, có lẽ là sau khi ôm Lãnh Kỉ Kỉ ngủ, trong cuộc sống ko có công tác này, Lãnh Lăng Duệ thường có thể an nhàn ngủ thẳng tới lúc này.

Nghĩ đến tình cảnh hôm qua, Lãnh Lăng Duệ lại ko nhịn đc cúi đầu hôn lên môi mõ yêu tinh, nụ hôn ko kịch liệt, chỉ là nhẹ nhàng chạm vào, du di, mang theo vô hạn sủng nịch

Quả nhiên, hiểu được tình cảm của mình,tình cảm trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều lần khi chưa hiểu đc.

Lãnh Kỉ Kỉ miễn cưỡng mở ra 1 khe mắt, rầm rì hỏi : “ Duệ Duệ...phải rời giường sao?”

“Không có.” Lãnh lăng duệ mỉm cười, buông mõ yêu tinh ra, nhẹ nhàng rời khỏi giường, chọn quần áo từ tủ quần áo mặc vào,sau đó nói với mõ yêu đang ôm chăn mơ mơ màng màng : “ngủ tiếp đi,xong bữa sáng anh sẽ gọi”

Lãnh Kỉ Kỉ cọ chăn, làm nũng than thở : “ ko ăn sáng đc ko...ko muốn rời giường...”

Thích 1 người ko có nghĩa là dung túng hắn vô điều kiện, Lãnh Lăng Duệ chính là điển hình của loại nguyên tắc này.

Chỉ thấy hắn trở lại giường, gọi đầu mõ yêu tinh : “ ko ăn sáng sẽ ko tốt cho cơ thể... Tí nữa sẽ vào gọi em, dám lười xem!”

Lãnh Kỉ Kỉ méo máo, mắt cũng ko thèm mở, trả lời : “ umh.”

Ra khỏi phòng ngủ, vào phòng tắm đánh răng rửa mặt xong, Tiêu Dương cũng rời giường, y vừa ngáp vừa chào hỏi Lãnh Lăng Duệ.

Lãnh Lăng Duệ liếc y, giục y nhanh đi đánh răng rửa mặt, sau đó vào bếp, mở tủ lạnh lấy thức ăn làm bữa sáng.

Từ cửa sổ bên phải của bếp có thể thấy được mặt trời buổi sáng, ko quá chói mắt, nhu hòa treo phía bầu trời cao xa, ánh nắng chiếu vào giá kim loại trước cửa sổ, phản xạ ra ánh sáng màu vàng sạch sẽ, trong làn sương mù chưa tan hết của sáng sớm, thật nhẹ nhàng và ấm áp...

Lãnh Lăng Duệ mở nửa cánh cửa ra, cho không khí tươi mới và mát mẻ thổi vào mặt, sau đó mỉm cười.

47. Chương 47

Bữa sáng đã làm xong, Tiêu Dương giúp đỡ hắn, bưng đồ ăn lên bàn.

Lãnh Lăng Duệ rửa tay sạch, vừa định ra khỏi phòng bếp thì dừng lại, quay lại dùng nước ấm rửa tay 1 lần nữa, lau khô, rồi mới tới phòng ngủ.Tiêu Dương ngồi ở bàn ăn, vừa múc cháo vừa nhìn 1 loạt động tác của Lãnh lăng Duệ đầy khó hiểu.

Lãnh Lăng Duệ vào phòng ngủ, đến bên giường,2 tay chống xuống giường, cúi đầu nhìn người yêu ngủ vô cùng ngốc nghếch ,khẽ cười, véo véo má bé : “ dậy mau.”

“ Ân...” Lãnh Kỉ Kỉ mơ hồ mở mắt, nhìn hẩn 1 cái, bĩu môi, bắt lấy bàn tay đang quấy phá trên mặt mình, tuy bé ngủ mơ hồ, nhưng vẫn biết rõ ai quấy rầy mình, lại ko dám đánh bay đi, chỉ dám rầm rì làm nũng, bắt lấy rồi chuyển qua bên cạnh.

Lãnh Lãng Duệ bị hành động của bé khiến cho ko nhịn đc cười ra tiếng, Lãnh Kỉ Kỉ từ từ nhắm lại 2 mắt, cũng nhếch miệng cười theo bản năng, trong lúc nửa mơ nửa tỉnh cảm thấy.. ôi chao! Hình như đây là lần đầu tiên chủ nhà nhà mình cười ra tiếng!

Chính Lãnh Lãng Duệ cũng cảm thấy hôm nay mình kiên nhẫn hơn ko biết bao nhiêu lần bình thường, lại dùng 2 ngón tay kẹp lấy mũi của tiểu yêu tinh, khó có được hứng trí muốn trêu bé 1 phen a.

Kết quả..... Mười giây trôi qua, hai mươi giây trôi qua, một phút đồng hồ trôi qua, hai phút trôi qua.....

“.....” Lãnh lãnh duệ thấy bé ko giãy dựa chút nào, còn tưởng là ngệt thở rồi, vội buông tay ra, chỉ thấy mõ yêu tinh phồng miệng lên “ Hô—“ 1 tiếng thật dài.

Kiên nhẫn của Lãnh Lãng Duệ bị tiếng “ Hô—“ này khiến tan biến hết, Lãnh Lãng Duệ méo miệng, trực tiếp vươn tay vào trong chăn.Vừa rồi hẩn đã rửa qua bằng nước ấm, sẽ ko khiến người kia bị lạnh.Lãnh Lãng Duệ an tâm dùng toàn bộ bàn tay cầm lấy cánh tay của mõ yêu tinh, trực tiếp nhắc bé lên.

Sau đó, túm quần áo đã chuẩn bị sẵn trên ghế lên mặc cho người nào đó,tuy nhìn thì có vẻ bấp bấp dĩ, thô bạo nhưng thực ra rất nhẹ nhàng ,Mặc áo lông trên người xong, người nào đó rốt cục cũng hoàn toàn tỉnh lại, dụi mắt nhìn Lãnh Lãng Duệ, như thể không hiểu đang xảy ra chuyện gì: “ Ngô.. có thể ăn sáng rồi a.”

“.....” Lãnh lãnh duệ vứt quần dài ra trước mặt bé: “ mặc vào nhanh! Mặc xong thì đi đánh răng rửa mặt đi ko đồ ăn lạnh mất!”

Hu hu, quả nhiên, Lãnh Lãng Duệ ôn nhu lúc trước chỉ là ảo giác trong mộng. Lãnh Kỉ Kỉ meo máo, nắm quần lên, nhanh chóng mặc vào, đi dép lê, loẹt quẹt theo Lãnh Lãng Duệ ra khỏi phòng ngủ.

Tiêu Dương ngồi bên bàn ăn, vừa ăn cháo vừa nhướn mi nói với Lãnh Kỉ Kỉ : “ ôi chao, lớn rồi vẫn còn thích ngủ nướng a.”

Lãnh Kỉ Kỉ quyết đoán ko thềm nhìn y, lướt vào phòng tắm.

Lãnh Lãng Duệ vào nhà ăn, Tiêu Dương thấy hẩn ngồi vào bên bàn, liền nâng cằm chỉ chỉ nồi cháo: “ ta sợ nguội nên chưa múc ra cho người”

“Ân”. Lãnh Lãng Duệ gật đầu, cầm thìa tự múc trước 1 bát cho mình.Mới cúi đầu ăn được 2 thìa ,nghe được động tĩnh, ngẩng đầu nhìn thoáng qua phòng tắm.

Chỉ thấy Lãnh Kỉ Kỉ lướt nhẹ tới.Lãnh Lãng Duệ lại đứng dậy múc 1 bát cháo, đặt bên cạnh mình.

Tiêu Dương lắc đầu : “ quá cứng chiều rồi...”

Lãnh Kỉ Kỉ làm mặt quỷ với y, sau đó quay sang cười ngây ngô với Lãnh Lãng Duệ : “ ôi chao! Duệ Duệ là tốt nhất!”

Lãnh lãnh Duệ đến đầu cũng ko ngẩng lên: “ ăn nhanh đi”

Lượng cơm ăn của Lãnh Kỉ Kỉ vẫn ko nhiều hơn, Lãnh Kỉ Kỉ đã chết lặng trước đả kích này, ko còn ôm quá lớn hi vọng nữa. rốt roạt ăn hết 1 bát cháo cùng dưa muối mà Tiêu Dương mang đến,Lãnh Kỉ Kỉ liếm môi, đặt bát xuống.

“No rồi?” Lãnh lãnh duệ liếc hẩn một cái.

Lãnh kỉ kỉ gật đầu, định đứng dậy, nhưng dưới ánh mắt nhắc nhở mãnh liệt của Chủ nhà đại nhân, đành phải ngượng ngùng rút lấy giấy ăn lau miệng.

Lãnh Lãng Duệ vừa lòng gật đầu,đặt tâm mắt trở lại bàn ăn, định ăn nốt cháo trong bát mình, liền cảm thấy áo mình bị túm lấy.

“ sao nào?” Lãnh Lãng Duệ quay đầu nhìn Lãnh Kỉ Kỉ.

Bé chỉ vào miệng mình, nói : “ Ân, tối hôm qua..cái đó....”

“.....”

Tiêu Dương ngồi đối diện nhìn ngôn ngữ im lặng của 2 người bọn họ bằng vẻ mặt nhợt nhạt. Vừa định mở miệng hỏi đã bị cảnh tượng trước mắt làm rung động—

Lãnh Lăng Duệ ko biết có ý tứ j, nhìn chằm chằm tiểu quý kia vài giây, sau đó nâng cằm bé lên, tiến tới gần, quyết đoán hôn 1 ngụm.

Chuyện j thế này! 1 khắc này, Tiêu Dương thấy vạn con ngựa đang chạy chồm trong đầu mình, còn là cấp bậc thần thú nữa.

Lãnh Kỉ Kỉ thỏa mãn nhảy nhót vào phòng ngủ chơi với Laptop bảo bối của mình. Lãnh Lăng Duệ nhìn tấm lưng biến mất phía sau cánh cửa, nhú mồm, quay mặt lại, liền nhìn đến tượng mộc ngồi đối diện đã bắt đầu rạn nứt.

“Người cũng no rồi?” Lãnh lăng duệ bát cháo vẫn còn một nửa của Tiêu Dương hỏi.

Tượng mộc khôi phục thành hình người, vẻ mặt vẫn còn chưa phục hồi lại hoàn toàn, trừng mắt nhìn qua, lộn xộn nói : “ Người..tiểu quý kia..các người...vừa rồi, đó là có ý tứ j?”

Lãnh Lăng Duệ ăn nốt thìa cháo cuối cùng, buông bát, rút tờ giấy ăn ra, nhún vai: “ chính là những j mà người nhìn thấy”

“...” Tiêu Dương cảm rơi xuống đất, nửa ngày sau mới nhặt lại dc, thấy Lãnh Lăng Duệ định dọn bát của y đi, vừa vội vàng bảo vệ vừa hỏi : “ Đừng, ta còn chưa ăn xong... Người, huynh đệ à, người ..dâm loạn nam đồng...A!”

Gân xanh trên thái dương Lãnh Lăng Duệ nhảy ra ngoài: “ người xem kiểu j mà nhìn ra là trẻ con?”

“ ..nội tâm là ..”

Lãnh Lăng Duệ lườm hắn : “ ăn cháo của người đi!”

Tiêu Dương cúi đầu bưng bát lên, nghĩ nghĩ rồi lại buông xuống, giương mắt nhìn Lãnh Lăng Duệ : “ đây ko phải chuyện đùa.”

Lãnh Lăng Duệ nhìn thẳng vào mắt y, chậm rãi và vô cùng nghiêm túc nói : “ người xem kiểu j mà thấy ta chỉ đùa?”

“Thiệt tình ?”

“Ấn.” Lãnh lăng duệ gật gật đầu, đứng dậy dọn bát đĩa của mình và Lãnh Kỉ Kỉ, nhắc chân vào phòng bếp, rồi mở miệng lập lại 1 lần : “ Thiệt tình,”

Tiêu Dương nhìn hắn vào phòng bếp, đứng trước chậu rửa bát ,thuận tiện cầm bát đĩa rửa luôn, nhìn hắn lau tay, ra khỏi bếp, trở lại cạnh bàn ăn.

“Ý kiến gì?” Lãnh lăng duệ dựa 1 tay lên lưng ghế, nhìn Tiêu Dương, hỏi.

Tiêu Dương thở dài, nhún vai : “ ý kiến j? chúc người sớm ngày bị tiểu quý kia tra tấn đến phát điên nhé...”

Lãnh lăng duệ nở nụ cười

48. Chương 48

Trong những ngày cuối của kì nghỉ đông, Tiêu Dương vẫn ở tại nhà Lãnh Lăng Duệ

Không phải Y biết quan hệ của 2 người kia mà cố tình làm bóng đèn, mà bởi trong năm công ty gặp chút rắc rối, qua sự xử lý khẩn cấp từ trên xuống dưới, sự tình xem như được giải quyết viên mãn, nhưng không

thể không truy cứu trách nhiệm của từng đơn vị. Vậy nên, kết quả thương lượng của hội nghị cao tầng là tiến hành tẩy trừ nhân viên 1 lần.

Do đó, gần đây Lãnh Lăng Duệ và Tiêu Dương phải lo lắng đến công việc đầu tiên của năm mới, đó là thay máu mới cho công tu, bổ khuyết số nhân viên thiếu.

Lãnh Lăng Duệ cũng không cảm thấy Bóng đèn Tiêu Dương có bao nhiêu chói mắt. Dù hắn đã hạ quyết tâm của một yêu tinh, nhưng dựa trên tính cách của hắn và Lãnh Kỉ Kỉ thì thực không thích hợp 1 cuộc sống lãng mạn ngọt ngào, 1 thế giới chỉ có 2 người, ngắm hoa dưới trăng linh tinh gì đó.

Cuộc sống vẫn cứ tiếp tục, khi mệt mỏi chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn đến người nào đó luôn luôn tươi vui tràn đầy sức sống, khi buồn chán có thể tìm đề tài trêu chọc người nào đó, nghe vài câu tư duy quỷ dị, cùng tranh luận những chuyện đầu đầu, tối đến có thể ôm eo nhỏ, gác cằm lên đỉnh đầu người yêu đi vào giấc ngủ, khi tỉnh lại có thể hôn nụ hôn sáng sớm lên đôi môi hơi chu khi ngủ của người yêu... 1 cuộc sống như vậy, cũng hạnh phúc lắm.

Bất quá, Lãnh Kỉ Kỉ vẫn phát hiện thấy sự bất đồng trong sinh hoạt mấy ngày này. Ví dụ như, Chủ nhà đại nhân cười nhiều hơn với mình! Lại không bác bỏ những yêu cầu vô lý của mình! Không phải chỉ đêm và sáng sớm mới có những nụ hôn!

Có đôi khi, Chủ nhà nhà bé ngồi làm việc trong thư phòng, thấy bé đứng ở cửa thò đầu vào nhìn, sẽ ngoắc tay gọi bé vào, nhưng chưa đi tới trước mặt đã bị mạnh mẽ kéo vào trong lòng, tiếp theo là 1 nụ hôn sâu rất lâu. Mỗi khi hôn xong, đầu óc Lãnh Kỉ Kỉ luôn choáng váng, não biến thành tương hồ.

Điều này khiến bé càng thêm cảm thấy xu thế biến gốc của mình ngày càng nghiêm trọng.

Những ngày này qua thực nhanh, nháy mắt kì nghỉ đông đã hết.

Tiêu dương nhắc lên chìa khóa xe, nhướn mi nói với Lãnh Lăng Duệ : “ nhanh lên!”

Lãnh Kỉ Kỉ cười cười, đi nhanh 2 bước, định đi mở cửa, nhưng bị Lãnh Lăng Duệ túm lại, choàng khăn lên cổ bé rồi mới buông ra. Sau đó chính mình cũng đi đến cửa, đổi giày, 3 người ra khỏi nhà.

Như muốn hưởng ứng tâm tình buồn bực ,không muốn chấm dứt kì nghỉ, bắt đầu công tác của hầu hết mọi người, thời tiết hôm nay lại càng rét. Một ngày không có ánh mặt trời, gió lại mạnh thực muốn giết người.

Chỉ với khoảng cách ngắn ngủi vài chục bước từ hành lang đến nơi đỗ xe đã khiến nhiệt lượng trong cơ thể thất thoát hết.

Lên xe Tiêu Dương, Lãnh Lăng Duệ vẫn giống trước đây, ngồi ghế sau cùng một yêu tinh.

Lãnh Kỉ Kỉ cúi người chui vào, chưa ngồi vào chỗ của mình đã đưa tay lên miệng hà hơi. Tiêu Dương nhìn từ kính chiếu hậu thấy vậy, bèn bật điều hòa trong xe lên, cười nói : “ người hà hơi làm gì, tự nhiên sẽ có người hà hơi cho người thôi”

“Ồi chào?” Một yêu tinh còn chưa phản ứng lại được, tay đã bị 1 bàn tay to khác kéo qua.

“ găng tay đâu? Anh đeo cho e rồi mà?! Cửa xe vừa được đóng, Lãnh Lăng Duệ còn mang theo hơi lạnh ngoài trời. Nhíu mày hỏi, tiện tay véo véo bàn tay đang nắm trong tay mình.

“ ah!.. trong túi.” Lãnh Kỉ Kỉ le lưỡi, sau đó nhanh chóng thay ánh mắt lóe sáng và sung bái nhìn Lãnh Lăng Duệ, nói : “ Duệ Duệ ah, sao tay người lúc nào cũng ấm áp vậy?”

“Thân thể tốt.” Lãnh Lăng Duệ thuận miệng đáp.

“ rõ ràng là thân thể của ta cũng tốt lắm!” Lãnh Kỉ Kỉ phản bác, vừa mới dứt lời, liền nhíu mày, mắt cũng nheo lại theo.

“ Làm cái quái gì thế!” Lãnh Lăng Duệ tức giận nhìn biểu tình kì quái của người nào đó.

“ Hắt..xì!”

“ .....”

Qua kính chiếu hậu nhìn bộ mặt dần chuyển đen của Lãnh Lăng Duệ, Tiêu Dương không nhịn được phun cười, sau đó dùng 1 tay không chế vô Lăng, 1 tay thì mở ngăn tủ ở ghế bên tìm ra túi khăn giấy, không quay đầu lại ném cho 2 người phía sau.

Xế vững vàng đổ xuống bãi đỗ xe Thiên Duệ, 3 người theo thường lệ, đi thang máy trực tiếp lên tầng cao nhất. Lãnh Lăng Duệ đưa Lãnh Kỉ Kỉ vào phòng tổng giám đốc, Tiêu Dương cũng trở về phòng làm việc của mình.

Hôm qua nhân viên vệ sinh đã dọn dẹp sạch sẽ cả tòa nhà. Lãnh Lăng Duệ vừa lòng nhìn văn phòng, thuận tiện sai người mua thêm bình phong, ngăn trở khoảng không gian đặt sofa tiếp khách ra, trừ góc độ chỗ Lãnh Lăng Duệ ngồi, đều không thể nhìn đến mặt sau bình phong.

Như vậy khi Lura vào, Lãnh Kỉ Kỉ chỉ cần ngoan ngoãn ngồi phía sau bình phong, không phát ra âm thanh thì sẽ không bị phát hiện, khỏi phải dịch chuyển tức thời đến không gian khác, nhờ 1 lần không cẩn thận dịch chuyển sai thì chẳng còn mạng mà về.

Lãnh Lăng Duệ mở ngăn kéo, lấy điều khiển ra bật điều hòa, sau đó đi đến bên cửa sổ, kéo ra rèm cửa, quay đầu thấy Lãnh Kỉ Kỉ đã ngồi nghiêm chỉnh trên sofa sau bình phong nghịch Laptop rồi, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy vẫn hơi tối, liền đi đến công tắc cạnh cửa bật đèn lên.

Trùng hợp lúc này có người gõ cửa. Lãnh Lăng Duệ không phí vô mồm nói “ mời vào” mà trực tiếp mở cửa ra.

Lura không nghĩ tới cửa cứ vậy mà mở, ôm văn kiện hoảng sợ: “ chào buổi sáng, Tổng giám đốc!”

“ Ờn” .Lãnh Lăng Duệ đơn giản trả lời. Sau đó nhận lấy văn kiện trên tay lura, lật xem qua “ việc này chờ cô nghỉ tết xong mới làm tiếp, giờ đã chuẩn bị tốt chưa?”

“ Vâng, chuẩn bị tốt rồi.” Lura cười cười : “ không phải mỗi ngày nghỉ đông đều vội vàng đi chơi.”

Lãnh Lăng Duệ nhanh chóng lật xem xong văn kiện trong tay, gật đầu : “ Vất vả.”

“ ...” 2 chữ vô cùng đơn giản lại khiến lura đơ tại chỗ. Chỉ mới qua 1 kì nghỉ đông mà thôi! Cưng nhiên boss nói như vậy! trời ạ!!

Điều này khiến nàng đột nhiên nhớ tới 1 lần nhìn thấy boss trong kì nghỉ đông, nhin không được nhanh mồm nhanh miệng, không chịu suy nghĩ đã nói ra : “ Tổng giám đốc, chiều ngày đầu tháng 3 ta thấy ngài! ~ ở trung tâm thương mại XX.”

“ Ờn?” Lãnh Lăng Duệ nhìn nàng một cái.

“Lúc đó ngài còn đứng cạnh 1 người, nhìn như là 1 học sinh trung học.”

“Nga.....” Lãnh Lăng Duệ nhớ ra là hôm nào, là ngày hắn đưa Lãnh Kỉ Kỉ đi mua quần áo sau một đêm lớn nhanh như thổi.

“ đó là em trai của ngài sao? Rất dễ thương.. ah, đẹp trai a ! ”

“Thật không?” Lãnh Lăng Duệ khó có được mỉm cười, khiến Lura lại ngẩn ngơ lần nữa, bắt qua nghe câu nói tiếp theo, nàng liền thạch hóa hoàn toàn

“Không phải đệ đệ, là người yêu.”

49. Chương 49

Vài phút sau, Lura trở lại văn phòng trợ lý của mình, máy móc buông tập văn kiện xuống, máy móc ngồi vào ghế, ngu ngơ 1 lúc lâu mới khôi phục lại tinh thần.

Vừa rồi boss sai đi làm gì?...Chết rồi.. Lura nức nở 1 tiếng, muốn khóc.Nàng chỉ nhớ rõ Boss nói xong câu kia, sau đó quay đầu đi tới bàn công tác cầm 1 tập văn kiện giao cho mình rồi sai không ít việc, nhưng lúc đó trong đầu nàng chỉ có 2 chữ ” Người yêu ” to đùng xoay quanh, căn bản là không hề chú ý boss nói cái gì, chỉ gật đầu theo bản năng.

Hai chữ- Chết chắc ! cho dù quay lại hỏi 1 lần nữa hay là cứ hồ đồ mà làm, đều ra kết quả này.

Lura khóc không ra nước mắt ,tùy tay mở ra tập văn kiện kia, lật xem qua văn kiện trong tay.

Thôi vậy, cứ đi hỏi lại lần nữa... tựa hồ hôm nay boss là lạ so với trước đây, không chừng sẽ không dọa người.Lần trước nhìn thấy boss ở trung tâm thương mại đã cảm thấy boss không giống lúc trước rồi, do đứa nhỏ bên người y ư ? không phải em trai, là người yêu... Hình như đây là lần đầu boss nhắc tới việc đời tư của bản thân,thế nhưng boss sẽ nói về việc tư !! quả nhiên là không giống với trước kia, vì có người yêu rồi ư ?..Trời ạ ! người yêu của Diêm Vương đại nhân aaaaaa ! ...Bất quá người yêu của boss cư nhiên là nam sinh !!!

Lura bị tư duy của chính mình khiến bực mình, nghĩ lâu như vậy mới chọc đúng trọng điểm.

Bất quá, hai người đó đứng chung 1 chỗ, thật vô cùng hài hòa.

Khả năng bởi ai đến trước là chủ, trong đầu Lura bắt đầu tưởng tượng cảnh n loại nữ nhân bắt đồng đứng cùng boss,thế nhưng thấy không thể thích hợp bằng nam sinh kia.

Nghĩ vậy,nhất thời thấy mình thật ngu ngốc khi kinh ngạc với vấn đề giới tính. Ai quy định tình yêu chỉ xuất hiện giữa 2 người khác phái ?

Huống hồ,1 người như Boss, hầu hết các nữ nhân là không thể tiêu hóa! =__=

Bên này,trong văn phòng Tổng giám đốc, sau khi Lura đi, Lãnh Lăng Duệ liền ngồi về ghế, cầm bút điền văn kiện.

Mà phía sau bình phong, Lãnh Kỉ Kỉ nâng cằm nghiêm túc tự hỏi về cái từ hán vừa mới nghe được

Người yêu? Ngạch, không phải em trai?

Lãnh Kỉ Kỉ biết từ ” người yêu ” này, tần suất xuất hiện của từ này trên TV và internet tuyệt đối không thấp. Nhưng với 1 người không biết gì về xã hội này ,tựa như trẻ con mới sinh, mới tiếp xúc với internet và TV được nửa năm, không thể yêu cầu người đó hiểu được ý nghĩa sâu xa của 2 chữ này được.

Nhưng đôi khi, chỉ hiểu được ý nghĩa bên ngoài cũng không sao.

Lãnh Kỉ Kỉ lại ôm lấy laptop, gõ bùm bùm 1 mạch, sau đó click vào 1 trang web, đọc cẩn thận từng câu từng chữ.Đương nhiên, ngoài chữ ra còn có hình minh họa.

Lãnh kỉ kỉ vừa nhìn vừa lẩm bẩm lâu lâu:“ Ân..... Đây có..... Đây cũng có..... Đây..... Ngạch, tính đi..... Đây giống như cũng có..... Ngô, này mỗi ngày đều có
.....”

Người nào đó dừng tay đang định lật trang giấy lại,nhú mồm, thầm nghĩ : “ Bé con đang lẩm bẩm cái gì vậy? cái gì mà này có kia cũng có?

Nghĩ mãi, nhin không được thoáng nhìn qua, quả nhiên lại lên internet, lãnh Lăng Duệ nhìn bộ dạng nghiêm tú của bé, mỉm cười, lại cúi đầu đọc văn kiện trong tay .

Không đến vài phút, tiếng lẩm bẩm nho nhỏ cũng ngừng lại, biến thành tiếng : “ cái gì?”. Tiếp theo, chợt nghe thấy 1 loạt tiếng động, sau đó là tiếng bước chân xoạch xoạch.

Lãnh Lăng Duệ ngẩn đầu, quả nhiên thấy mỗ yêu tinh ôm laptop đứng cạnh hần,biểu tình vô cùng hiếu học.

“sao nào?” Lãnh Lăng Duệ nhướn mi, hần không nhìn thấy màn hình laptop nên không rõ.

“ vừa rồi ta nghe người nói đến người yêu, nên đi search”

“...” Lãnh Lăng Duệ méo miệng. Lúc này nói chuyện với lura sao hẳn không nhớ tới mỗi yêu tinh cũng ở trong phòng nhỉ!

“sau đó có 1 trang web kể thật nhiều những chuyện mà những người yêu nhau làm.~”

“.....” Lãnh Lăng Duệ có dự cảm xấu.

“hầu hết đều phù hợp ~ nhưng có cái cuối là ta không hiểu.”

“....”

Lãnh Kỉ Kỉ quay màn hình về phía Lãnh Lăng Duệ, bĩu môi : “ Đây, chính là cái này.”

Trong nháy mắt, Lãnh Lăng Duệ có ý tưởng hủy diệt toàn bộ mạng internet để trả thù xã hội : “ mẹ nó! Người liệt kê ra vài câu còn chưa tính, lại còn ghi cả đoạn. cả đoạn còn chưa tính, còn có hình minh họa!!!

Lãnh Kỉ kỉ chỉ lo nhìn màn hình, suy tư, không chú ý tới khuôn mặt xanh mét của chủ nhà đại nhân, tiếp tục nói: “ đây cũng là chuyện mà người yêu làm sao? Vì sao những cái phía trước 2 ta đều làm mà riêng cái này không làm?”

“.....”

“Ôi chào, Duệ Duệ?” Lãnh kỉ kỉ không chiếm được câu trả lời,cuối cùng cũng rời tầm mắt khỏi màn hình, nhìn chủ nhà đại nhân, sau đó kinh ngạc nói : “ Duệ Duệ, sao sắc mặt người kém vậy?”

Lãnh Lăng Duệ nghe vậy, cuối cùng cũng khôi phục lại lý trí, không chút do dự tắt đi trang web, sau đó âm trầm cảnh cáo mỗi yêu tinh : “ sau này nếu nhìn thấy những hình ảnh kiểu này phải ngay lập tức tắt đi, có nghe hay không?!”

“ a! vì sao?”

“ không hỏi vì sao! Lần sau nếu anh phát hiện em đang nhìn thứ này thì cứ chờ đấy!! “ (a định phạt e nó kiểu gì đây? “ấy ấy” hả?)

“... Duệ Duệ, sao người phản ứng mạnh vậy?” Lãnh Kỉ Kỉ ủy khuất meo meo, trừng Lãnh Lăng Duệ bằng 2 mắt to tròn.

“Lại đây!” Lãnh Lăng Duệ đau đầu nhìn biểu tình của mỗi yêu tinh, nhẹ nhàng nói : “ hiện tại em không thích hợp xem những cái đó...”

“ Nga...” Tuy cảm thấy lý do này chẳng có tí sức thuyết phục nào nhưng Lãnh Kỉ Kỉ vẫn miễn cưỡng gật đầu, sau đó ngay lập tức không cam lòng, nói tiếp : “ Vậy chờ tới thời điểm thích hợp phải nói cho ta.”

“Tốt thôi!”

50. Chương 50

Lura đứng bồi hồi trước cửa phòng Tổng giám đốc.

Vừa rồi nàng tự quyết định tìm boss hỏi lại rõ ràng công việc, liền không chần chờ nữa, trực tiếp đi tới cửa văn phòng.

Nàng vừa nâng tay lên định gõ cửa, chợt nghe đến tiếng nói của boss đại nhân trong phòng, rõ ràng khó chịu, nâng cao âm lượng: “ không hỏi vì sao! Lần sau nếu anh phát hiện em đang nhìn thứ này thì cứ chờ đấy!!

Lura hoảng sợ, cánh tay giơ lên cứ thế đông cứng tại không trung.

Hình như là boss đang nói chuyện điện thoại, hơn nữa chủ đề dường như không vui vẻ mấy. trong thời điểm này tốt nhất là không cần tự vác xác đến. Lura nhắc chân, định trở về phòng mình, dù sao tiếng bước chân của nàng rất nhẹ, boss trong phòng chắc không chú ý tới.

Nhưng ngay giây sau, Nàng liền đông cứng tại chỗ.

Bởi nàng nghe được 1 thanh âm khác.

Ảo giác..chẳng. Lura nghĩ : Nhất định là ảo giác. Trong văn phòng boss sao có thể có người? mà lại không phải là Tiêu phó tổng, không phải trưởng phòng nào, không phải của bất kì 1 ai từng xuất hiện trong văn phòng này.

Mà thanh âm này vừa gọi boss là ..Duệ Duệ?!

Vừa nghe thấy kiểu xưng hô này, Lura ngay lập tức nghĩ tới đứa bé kia. Đứa bé xinh như búp bê với mái tóc đỏ và ánh mắt xanh, nàng không nhớ tên, dù sao họ Lãnh là đc.

Nhưng thanh âm này không giống của 1 đứa bé, tuy rất là dễ nghe, không chút nào khàn khàn trầm thấp, nhưng ít nhất cũng thuộc về 1 thiếu niên.

Phân tích tiếp, cuối cùng Lura nghĩ tới 1 người....

Không thể tin dc! Boss sẽ đem y tới nơi mình công tác. Một người như boss cũng sẽ làm những việc kiểu như này??!!

Lura hít vào 1 ngụm khí lạnh, cảm thán, một khi có người yêu, quả nhiên con người sẽ làm những chuyện ngoại lệ, khác thường.

Tiếng nói chuyện sau cánh cửa ngừng lại, tựa hồ chấm dứt 1 đề tài. Nhưng Lura không gõ cửa ngay, mà là đợi 1 lúc , rồi mới nâng tay lên gõ 3 tiếng “ đốc đốc đốc” , nói : “ Tổng giám đốc”

Thanh âm trầm thấp của Lãnh Lăng Duệ vang lên : “ vào đi.”

Lura biết cái gì nên nghe, cái gì không nên nghe, cái gì nên nhìn, cái gì không nên nhìn, vì vậy hơi cụp mắt xuống, đi vào, đóng cửa. Nhưng nàng vẫn theo dư quang nhìn quét toàn bộ văn phòng: chỉ có 2 người là nàng và Lãnh Lăng Duệ, vì vậy, nàng an tâm nâng mắt lên, nhìn thẳng về phía bàn công tác, tới gần.

“chuyện gì?” Lãnh Lăng Duệ liếc qua chỗ bình phong 1 cái, sau đó mặt vô biểu tình hỏi.

Hiển nhiên Lura chú ý tới tầm mắt của boss, trong lòng hiểu rõ: “ chắc là nam sinh kia ngồi trên sofa tiếp khách sau bình phong.

Tuy trong lòng nghĩ vậy nhưng trên mặt Lura không biểu hiện ra chút nào. Nàng không chút khiếp đảm nói với Lãnh Lăng Duệ : “ Tổng giám đốc, ngài có thể dặn dò lại những việc lúc trước không?

“ .....”

Vừa nói xong nàng liền ngay lập tức hối hận, âm thầm ảo não : sao lại trực tiếp nói cự chữ..Chết chắc.

Quả nhiên, Lãnh Lăng Duệ âm trầm nói : “ Lúc này ta nói lỡ tai người để đâu rồi?!”

Lura không dám giải thích, tưởng Lãnh Lăng Duệ định nói thêm gì nữa thì di động trên bàn rung lên.

Lãnh Lăng Duệ phụng phịu cầm di động lên nhìn xem ai, liền bảo Lura đứng đây chờ 1 lát, sau đó nhận điện thoại, đứng dậy, 1 tay dứt túi quần, đi tới cửa sổ, đứng dựa lưng về phía Lura.

Nếu không bảo nàng ta ngoài, có nghĩa đây không phải là 1 cuộc điện thoại quan trọng, Lura không tất yếu phải che chắn hệ thống thính giác.

Đúng lúc này,, Lura mơ hồ nghe thấy động tĩnh rất nhỏ từ phía sau bình phong truyền tới, mà boss lại đứng xa nghe điện thoại nên không chú ý tới.

Lura không nhận được quay đầu nhìn thoáng qua chỗ bình phong.

Chỉ thấy 1 cái đầu thò ra từ bên cạnh bình phong, Mái tóc màu đen dưới ánh đèn tựa hồ nhuộm 1 màu đỏ rực, 2 mắt to xinh đẹp nhìn thoáng qua Lãnh Lăng Duệ bên cửa sổ, tiện đà chuyển sang nhìn Lura ngốc

nghech đứng bên này, thấy Lura nhìn hần, liền cau mũi, sau đó cười cười với nàng, đưa 1 ngón tay lên miệng ý bảo : “ Shh!” . Sau đó, cái đầu kia liền biến mất khỏi góc bình phong”

trời ạ! ... Đáng yêu quá!!!

Lura hoàn hồn sau kinh ngạc, nội tâm rít gào!

Lần trước ở cửa trung tâm thương mại, nàng đứng hơi xa, lại không đeo kính sát trùng, tuy cận không nặng, có thể thấy đại khái dung mạo, nhưng không rõ ràng như vậy

Tuy lần trước nhìn thoáng qua liền biết đó là 1 thiếu niên rất đẹp, nhưng hiệu quả không lớn bằng được nhìn gần như thế này.

Thảo nào 1 người vừa rét vừa cứng như Boss lại thua trên tay y, chỉ cần cười đã khiến người ta nghĩ xong tới vuốt ve, là người thì đều không thừa nhận nổi a!

Thấy Lãnh Lăng Duệ tiếp xong điện thoại, cầm di động quay về bàn công tác, phản ứng đầu tiên của Lura là : “ May là vừa nhìn đến, nếu nghe boss dặn dò xong mới nhìn đến.. có khi nàng lại phải đến thỉnh giáo boss thêm 1 lần nữa

51. Chương 51

Lãnh Lăng Duệ luôn cho rằng mình không sợ trời, không sợ đất, khinh thường việc đau đầu phiền não vì bất kì việc gì , giờ hần lại phát hiện thực ra cũng có việc có thể khiến hần phát điên...đương nhiên nguyên nhân chính bắt nguồn từ khi nuôi mỡ yêu tinh.

Trong đó, điều khiến Lãnh Lăng Duệ khá là đau đầu, chính là mỡ yêu tinh xem những thứ vớ vẩn trên mạng, sau đó nói với hần những điều quả thật là không muốn sống nữa. Mà khiến hần càng đau đầu hơn, chính là sau khi xem những thứ đó, mỡ yêu tinh thậm chí không nói mà trực tiếp biến thành hành động.

Từ ngày Lãnh Kỉ Kỉ ôm máy tính hỏi hần về 1 vấn đề khá là nhạy cảm, Lãnh Lăng Duệ liền vẫn luôn chú ý, sợ mỡ yêu tinh lại xem những j mà trẻ con không nên nhìn, hỏi những điều khiến hần mắc ngại.

Thế nhưng bé bỗng trở nên thành thật, nhiều ngày liên tục đều tỏ ra mình rất ngoan, nếu không phải Lãnh Lăng Duệ quá hiểu biết tính cách của bé rồi, có khi cũng bị bé lừa bịp.

Qua 1 tuần, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy bé đang già vơi thôi, qua 2 tuần, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy vẫn không nên tin bé thì hơn, 3 tuần, Lãnh Lăng Duệ dao động, 1 tháng qua, Lãnh Lăng Duệ nhìn mỡ yêu tinh ra về “ cải tà quy chính, nghĩ : “ có phải lớn rồi, tính cách cũng càng trở nên thành thực, biết thu liễm?

Sự thật chứng minh, Lãnh Kỉ Kỉ vẫn là Lãnh Kỉ Kỉ, chẳng sợ sống quy củ bao lâu, cũng tuyệt đối không có nghĩa là bé sẽ không ép buộc chủ nhà nhà mình.

Vì thế, buổi tối 1 ngày nào đó, Lãnh Lăng Duệ tắm rửa xong, về phòng, tắt đèn đi tới bên giường, lật chăn lên định nằm xuống ngủ thì.. trong nháy mắt, hần bị những gì mình nhìn thấy khiến cho ngay lập tức đông cứng tại chỗ,

Lãnh Kỉ Kỉ đã nằm chờ trên giường hồi lâu, nhìn hần, chớp chớp mắt hỏi : “ Duệ Duệ? Sao ngươi lại ngây người vậy?”

Lãnh Lăng Duệ hồi hồn, chỉ ngón tay vào bé nửa ngày, rống lên : “ ngươi làm trò gì vậy?”

“ A?” Lãnh kỉ Kỉ bị rống, rụt cổ lại, sau đó lật cả chăn lên đánh giá mình từ trên xuống dưới 1 lần, ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn Lãnh Lăng Duệ : “ Ta làm sao nào?”

“Làm sao ? ngươi làm vậy giống cái gì ! mau mặc quần áo vào cho ta! Áo ngủ dùng để bài trí hả??! An phận được một tháng lại bắt đầu ép buộc !”

“Úc ~” Lãnh Kỉ Kỉ bưng tỉnh đại ngộ, tựa hồ là hiểu được vì sao bị Chủ nhà đại nhân mắng. Nhưng là ...

“Duệ duệ, đây gọi là lỏa ngữ.” Mỗ yêu tinh nói với Lãnh Lăng Duệ tựa như ‘ta cho ngươi xóa nạn mù chữ, phổ cập khoa học tri thức’

Lãnh Lăng Duệ bị sắc, ho 2 tiếng: “ Vô nghĩa! Tất nhiên ta biết đây gọi là lỏa ngữ!”

“Ngạch..... Sao lại không được.” Mỗ yêu tinh lườm hắc, đắp chặn lại, nghiêng người đối mặt với Lãnh Lăng Duệ , dường như định cư như vậy mà ngủ.

“Cái gì được rồi?!” Lãnh lăng Duệ cảm thấy gân xanh trên ót mình có nguy cơ nổ tung, cũng không biết là do nhìn thấy thân thể trần truồng , đến quần lót cũng không có của mỗ yêu tinh hay tức giận vì mỗ yêu tinh tỏ ra nghe không hiểu những gì hắc nói nữa.

“Ta bảo ngươi mặc quần áo vào, ngươi coi là gió thoảng bên tai?!”

“ Nhưng như thế này rất thoải mái.” Lãnh Kỉ Kỉ rậm rì.

“Thoải mái cái gì?!trời này có nóng đâu?!không mặc gì mà ngủ cả đêm, cho ngươi bị đông lạnh chết!”

“Không lạnh a,ấm hơn so với tháng trước,gì là mùa xuân...” Lãnh Kỉ Kỉ tiếp tục kháng nghị.

Vì là mùa xuân mới càng phải mặc đấy! (mùa xuân là mùa.. động dục mà!=))), Lãnh Lăng Duệ đen mặt, cắn răng uy hiếp: “ rốt cục ngươi mặc hay không?!”

“ Ngô... nhưng Duệ Duệ a’, ngươi không biết việc lỏa ngữ tốt cho sức khỏe sao?” Lãnh Kỉ Kỉ mở to mắt, nhìn hắc trong tư thế nằm nghiêng, 1 bên gò má bởi gối đầu mà hơi phồng lên.

“.....” mỗ yêu thành công bắt được nhược điểm uy hiếp Lãnh Lăng Duệ.

Trong việc nuôi mỗ yêu tinh, chỉ cần liên quan đến vấn đề sức khỏe, hắc sẽ không từ chối. Hắc không biết thể chất khác thường của Lãnh Kỉ Kỉ trong môi trường dành cho con người bình thường sẽ bị ảnh hưởng như thế nào, không có gì khác biệt, hay là không hợp sẽ khiến cơ năng trong thân thể trở nên yếu đi,Vậy nên, hắc hết sức khiến mỗ yêu tinh sống những ngày khỏe mạnh

Dưới áp lực của 2 chữ “ sức khỏe”, Lãnh Lăng Duệ đành phải thỏa hiệp, nhưng khiến hắc ‘như vậy’ cùng 1 yêu tinh, lại là yêu tinh mà hắc thích ngủ chung thì thật sự là ..tra tấn.

Mỗ yêu tinh vẻ mặt nghiêm túc:“ nếu mặc sẽ không gọi là lỏa ngữ rồi ..”

“Ngươi!”

“Duệ Duệ,đi ngủ được không, ta mệt quá.” Nói xong ,lãnh kỉ kỉ trực tiếp nhắm lại mắt, dường như hận không thể trực tiếp ngủ luôn không dậy nữa.

Lãnh lăng Duệ không còn cách nào, đành nhận mệnh, cứng ngắc nằm lên giường, đồng thời quay đầu nói với Lãnh Kỉ Kỉ : “ nằm dịch sang bên kia,”

Không biết là do Lãnh Kỉ Kỉ buồn ngủ quá đến nỗi cứ vậy mà ngủ luôn hay là cố ý giả chết lười nhúc nhích, tóm lại là bé khònh dịch ra xa được 1 li thước nào.

Lãnh Lăng Duệ thở dài nhìn trần nhà.

Hắc không phải là 1 nam nhân đơn thuần lương thiện, cũng không có khả năng tới giờ mà còn chưa có kinh nghiệm, thế này đúng là món ngon đưa đến tận mồm rồi, nếu là trước kia, chỉ cần người nọ thuộc về hắc, hắc tuyệt đối sẽ không nhẫn nại chút nào.

Nhưng bé con là khác biệt, Lãnh Lăng Duệ vẫn định trước khi tiểu yêu tinh hiểu được thể nào là yêu, sẽ không ăn hắc sạch sẽ,

Bất quá loại suy tính này.. càng nghĩ càng thấy ngốc—chờ hắc hiểu thông suốt,không biết cả đời này có chờ nổi không nữa.

Mỗ yêu tinh nằm bên lại dựa vào gần thêm 1 chút, phồng chùng lúc này bé ngủ thật rồi, bởi bé vẫn duy trì 1 tư thế nhất quán khi ngủ: đầu hơi cúi, cong người lại, chính là không có vòng tay Lãnh Lăng Duệ ôm gắt gao thôi.

Nếu yêu tinh ai này có 1 quá trình trưởng thành giống người thường, tiếp xúc với cuộc sống hơn 20 năm, mới có thể hiểu biết 1 loại tình cảm, cùng với hàm nghĩa những hành vi bị chi phối bởi tình cảm này.. Chẳng lẽ hẳn phải ghen thành ‘chủ nghĩa cấm dục giả’? (a sắp thành Liễu Hạ Huệ rồi đấy! e khinh bỉ a)

Lãnh Lăng Duệ phát hiện khó có thể ngủ với tư thế nằm thẳng như thế này, liền không nhịn được hành động nhẹ nhàng hơn , định xoay người lại, khôi phục tư thế ngủ quen thuộc.

Nhưng ngón tay lại vô ý lướt qua người mỡ yêu tinh, xúc cảm nhần nhụi mềm mại nháy mắt truyền lại đại não theo đầu ngón tay, trái tim ko thể ức chế mà nhảy dựng lên, hòa cùng giờ khắc này, trong não hẳn nhảy ra 2 chữ : Không tốt!

52. Chương 52

1 ngày đẹp trời, tiết trời ấm áp, trọng yếu nhất là ..tâm tình rất tốt!

Lãnh Lăng Duệ vừa tỉnh lại, nhìn đồng hồ báo thức, âm thầm thấy may mắn trong lòng : may mà là ngày nghỉ, nếu không ngài Tổng giám đốc ngay cả đến muộn còn chưa bao giờ mắc phải nay lại trực tiếp bùng đến trưa, nhân viên công ty lại được thể lên 4rum bàn tán linh tinh.

Ngủ nhan của người nằm bên hơi bị ngốc, nhìn nhu thuận hơn so với lúc tỉnh., tựa như gấu koalla quấn chặt lấy cánh tay của mình.Lãnh Lăng Duệ cảm thấy mình vô cùng sáng suốt khi tối hôm qua làm xong, không để ý đến kháng nghị của mỡ yêu, trực tiếp ôm đến phòng tắm rửa sạch, thay áo ngủ.Nếu không lúc này vừa rời giường, vốn là thời gian dễ dàng có phản ứng, lại bị mỡ yêu ôm như vậy, không xảy ra vấn đề mới là lạ!

Cố gắng hành động nhẹ nhàng hơn, Lãnh Lăng Duệ định ngồi dậy, nhưng vừa mới động 1 chút, mỡ yêu liền tỉnh ngay, mắt to run rẩy mở ra, mơ màng nhìn Lãnh Lăng Duệ,hít hít mũi, nhìn chằm chằm 2 mắt Lãnh Lăng Duệ không di chuyển.

Lãnh Lăng Duệ bị tránh khiến sợ hãi, định xoa đầu của bé như trước kia, kết quả khi sắp chạm đến đỉnh đầu, lại thu tay lại, thay bằng vỗ nhẹ 2 phát lên cái trán trơn bóng của mỡ yêu, sủng nịch không ít, đùa giỡn càng nhiều nói : “ không biết thẹn thùng sao?”

“Ôi chào?” Mỡ yêu tinh vừa tỉnh,thanh âm vẫn còn rầu rĩ như bị cúm, mang theo giọng mũi, Lãnh Lăng Duệ nghe vậy không nhịn được dùng 2 ngón tay kẹp lấy mũi bé, nhẹ nhàng véo véo, làm xong mới sững sốt 1 chút, sau đó âm thầm cười lắc đầu : sao càng ngày càng không giống chính mình.

Mỡ yêu tinh còn chưa tỉnh ngủ hoàn toàn, ngốc nghếch truy vấn : “ thẹn thùng cái gì?”

Lãnh Lăng Duệ muốn đỡ trán, càng muốn ôm người này lay tỉnh rồi hung hăng hôn 1 cái. Qua 1 đêm như vậy, cư nhiên ngay cả thẹn thùng cũng không biết, nhưng vậy mới là tiểu yêu tinh của hẳn chứ! Sẽ không thẹn thùng, có sự thuần túy và thiên chân không gì sánh kịp.

Hắn quả thật là nhạt được bảo vật

Bất quá, ngay câu tiếp theo, bảo vật này khiến hẳn bị sặc—

“ Ta nhớ ra rồi!” Ánh sáng nguy hiểm ngày thường thường xuyên thoáng hiện trong mắt mỡ yêu tinh chậm rãi tụ lại, hiển nhiên là bé đã thanh tỉnh.

“Ân?” Lãnh Lăng Duệ nhìn bé cả kinh nhất chột, không biết bé lại nghĩ đến cái gì.

“Đêm qua... giống với.. những j ta nhìn trên website lần trước...đúng không?” Mỡ yêu nói xong còn chớp chớp mắt nhìn Lãnh Lăng Duệ.

Lãnh Lăng Duệ méo miệng : “ ...Ừ.”

“Nhưng mà..... Duệ Duệ, lần trước chẳng phải người nói ta còn quá nhỏ, không thích hợp xem sao?” khi hỏi vấn đề này, ánh mắt vô cùng nghiêm túc và chuyên chú, nếu Lãnh Lăng Duệ không hiểu rõ về bé, tuyệt đối sẽ nghĩ là bé cố ý .

“.....” Lãnh Lăng Duệ nhìn trần nhà 1 lúc lâu, mặt vô biểu tình nói : “ Hiện tại thích hợp.”

“A? Vì cái gì? Mới qua một tháng a.....” Mỗ yêu tinh không thuận theo không buông tha.

“Ta nói thích hợp là thích hợp!”

Thấy mỗ yêu tinh còn muốn mở miệng, Lãnh Lăng Duệ trực tiếp hung hăng dán lại cái miệng luôn nháy ra những lời khiến hần khó đỡ kia.

Trong lúc bị hôn thiên hôn địa ám, cuối cùng mỗ yêu tinh cũng thức thời, rầm rì mơ hồ không rõ nói : “ Ngô... Hà Hệ (Duệ Duệ)..Hà Hạ (Duệ Duệ).”

Điều này khiến Lãnh Lăng Duệ sáng khoái trong lòng, quyết định sau này bị mỗ yêu tinh khiến cho không biết phải nói gì, cứ dùng chiêu này là được.

Ép buộc 1 hồi, chờ Lãnh Lăng Duệ và mỗ yêu tinh rời giường, đánh răng rửa mặt xong, nhìn kim đồng hồ đã chỉ tới con số 11.

Nghĩ lại ,quyết định đã lười thì lười cho chót, bèn gọi điện cho Tiêu Dương, bảo y tới ăn cơm,tiền thể vào siêu thị mua đồ ăn.

Tiêu Dương khônghàm hồ chút nào, lái xe chưa tới 10 phút đã tới nơi, trong tay xách theo 2 gói to, thịt rau đều có. Mở cửa, vừa cởi giày vừa khinh bỉ 2 người ngồi ở sofa : “ các người chỉ biết sai sử ta thôi!”

Lãnh Lăng Duệ liếc y 1 cái, mỗ yêu đã cướp lời mở miệng : “ Duệ Duệ nấu cơm cho cả người nữa mà, Hoa Hoa, chỉ mua đồ ăn mà thôi, ko cần phải oán giận”

“.....” Tiêu Dương đã quen với việc ko thể nào cãi lại khi cãi nhau với tiểu quỷ này, Lãnh Lăng Duệ chỉnh lại quần áo, đứng dậy lấy đồ ăn trong tay Tiêu Dương, vào bếp, để lại 2 người kia tiếp tục ngồi sofa xem TV

Nhưng tới giữa trưa, Lãnh Lăng Duệ chán xem TV, bèn đưa điều khiển cho Tiêu Dương, còn mình thì lê dếp về phòng ngủ chơi Laptop.

Tiêu Dương quay đầu nhìn thoáng qua phòng ngủ,ngồi về ghế,chuyển 2 kênh rồi đứng dậy vào bếp.

Lãnh Lăng Duệ nghe thấy tiếng kéo cửa, quay đầu lại. liền thấy Tiêu Dương tiêu sái dựa vào cửa thủy tinh, nhìn mình.

“Làm gì? kéo cửa lại.”

Tiêu Dương đứng thẳng người, kéo cửa lại, chuyển sang tư thế dựa lưng, 2 tay ôm lấy ngực, sau đó hất mắt nhìn phòng ngủ bên kia, bĩu môi : “ người định cho tiểu tử kia cứ sống qua ngày như vậy?”

“Như thế nào?” Lãnh Lăng Duệ không rõ ý của y, nhú mày.

“ internet và truyền hình là phương tiện trực quan giúp học được rất nhiều, nhưng dù sao tin tức cũng quá lung tung, người yên tâm cho 1 tiểu quỷ cái gì cũng không biết chơi máy tính cả ngày như vậy? mới có nửa năm nhưng trình độ tiếp nhận tri thức của bé còn hơn nhiều năm của người khác.Người thấy cha mẹ nào không đưa con cái ở lứa tuổi này đến trường, mà để con ở nhà xem Tv chơi máy tính chưa?”

“...” Thực sự Lãnh Lăng Duệ chưa nghĩ tới vấn đề này, Hần không có chút kinh nghiệm nào trong việc giáo dục, càng miễn bàn đến mỗ yêu tinh này. Nhưng hần vui khi tiểu yêu tinh của hần không có j phiền não, vui vẻ mỗi ngày, làm những gì mình thích,còn lại, có hần ở là đủ rồi. “ bé sống vậy rất vui vẻ...”

“ không học cái gì cũng không sao?”

“ Bé vui vẻ là tốt rồi.”

Tiêu Dương chép miệng ,lắc đầu : ” quá cưng chiều rồi ! ”

“.....”

Lãnh Lăng Duệ liếc hần một cái liền thu hồi tầm mắt, tiếp tục động tác đảo xào trong tay.

“Nhưng người anh em à, người chưa từng thử dẫn bé đi tiếp xúc với môi trường khác, với cách thức tìm hiểu tri thức khác, làm sao người biết bé vui vì internet và truyền hình ?

Lãnh Lăng Duệ dừng một chút, nhìn hần một cái, không nói chuyện.

53. Chương 53

Không lâu sau, trước cổng trường Nghệ thuật, Lãnh Lăng Duệ ngừng xe, nhìn mỗ yêu tinh nhà mình cười tủm tỉm, vẫy tay với mình rồi xách cặp chạy vào cổng, nhìn bé tràn đầy sức sống và vô cùng hưng phấn, Lãnh Lăng Duệ cuối cùng cũng tin tưởng những lời mà Tiêu Dương nói.

Hóa ra trước đây mình đã quá trối buộc bé, thời thời khắc khắc đều đặt bé trong tầm mắt của mình, chỉ sợ ở ngoài tầm mắt đấy, bé sẽ không thể chăm sóc tốt chính bản thân mình, bị thương tổn hay gặp nguy hiểm, thậm chí biến mất khỏi cuộc sống của mình.

Hóa ra chỉ cần mình buông lỏng tay 1 chút, bé có thể có 1 cuộc sống càng thêm phong phú, vui vẻ.

Lại nhớ tới tối hôm đó, khi Tiêu Dương về rồi, Lãnh Lăng Duệ ngồi bên giường, hỏi Lãnh Kỉ Kỉ đang chống cằm lướt web xem bé có muốn đi học gì không.

Ngay lập tức liền thấy mỗ yêu tinh quay ngoắt đầu lại, mắt to tỏa sáng nhìn chăm chăm vào hần.

đáp án không cần nói cũng biết.

hôm sau, Lãnh Lăng Duệ nhờ Lura giúp đỡ thu thập đủ mọi tin tức về các lớp huấn luyện danh tiếng, chính lý gọn gàng để trước mặt mỗ yêu tinh, cho bé chọn xem học cái gì.

kết quả là nhìn bé hưng phấn lật qua lật lại, cuối cùng rồi rầm ngẩng đầu, hừ hừ : “muốn học tất cả, làm sao bây giờ ? “

Lãnh Lăng Duệ đỡ khóc đỡ cười, búng trán bé ,nói : ” 1 tuần chỉ có 7 ngày, không thể học hết, chọn lấy 2 cái đi. “

Lãnh Kỉ Kỉ chỉ vào 1 tờ giới thiệu khóa dạy nấu nướng, nghiêm túc nói : “nếu không có phê bình ẩm thực, đành chọn nấu nướng vậy. “

“.....”

“Còn muốn học vẽ nữa. ”

” tốt ” . Lãnh Lăng Duệ gật đầu, nhìn thời khóa biểu ghi trên giấy giới thiệu, 2 khóa học này cộng lại mất 4 ngày trong tuần, nhưng hầu hết đều bắt đầu từ sau giờ trưa, thứ 5 và thứ 6 là ngày nghỉ.

Việc báo danh và làm thủ tục nhập học rất là nhanh, ngay ngày hôm sau, Lãnh Kỉ Kỉ liền vào lớp cơ bản bắt đầu đi học.

Sáng mỗi ngày đều giống như trước, theo Lãnh Lăng Duệ đến công ty, đến trưa thì ăn cơm, nghỉ ngơi 1 lúc, Lãnh Lăng Duệ lái xe đưa đi học, tối tan học lại đi đón, thời gian rất khớp nhau, khoảng cách cũng không xa.

Động cơ học nấu nướng của Lãnh Kỉ Kỉ quá rõ ràng rồi, nhưng về hội họa, nguyên bản Lãnh Lăng Duệ nghĩ bé chỉ ham mê nhất thời thôi, 1 việc cần kiên nhẫn và định lực như vậy mỗ yêu tinh có thể kiên trì được bao lâu? Lại thêm việc hần vẫn không hoàn toàn đồng ý với việc mỗ yêu tinh đi học ở ngoài, do vậy nguyên bản hần định chờ Lãnh Kỉ Kỉ chơi chán rồi sẽ rút khỏi 2 khóa học này.

Nhưng thật không ngờ là Lãnh Kỉ Kỉ lại quy củ học 1 thời gian dài, tới giờ hứng thú vẫn chưa giảm chút nào mà còn tăng thêm.

Điều này khiến Lãnh Lăng Duệ giật mình, đồng thời cũng khiến hắn bắt đầu chậm rãi tiếp nhận một hình thức cuộc sống mới.

Lãnh Lăng Duệ lên xe, ấn chân ga, quẹo tay lái ,tới công ty. Ngón trở nhẹ nhàng gõ vào vô lăng, như thể theo 1 tiết tấu nào đó, hoặc cũng có thể là 1 động tác nhỏ thuần túy thường làm khi tự hỏi, chờ động tác trên tay ngừng lại, Lãnh Lăng Duệ đỗ xe vào bãi đỗ xe Thiên Duệ, rút chìa khóa xuống xe, tổng chớp mắt khi đóng cửa xe, hắn đột nhiên cảm thấy—

Cứ vậy đi, giống như hiện giờ, mỗi ngày hắn đi làm, bé đi học, hắn có cuộc sống của mình, bé cũng có cuộc sống của bé, 2 người đều có không gian riêng của mình, cũng có thể giới chung của 2 người, 1 cuộc sống như vậy cũng ko sai.

Cuộc sống cũng không khiến bọn họ thất vọng, dường như trở nên phong phú và muôn màu hơn.

Quá khứ chỉ có mắng cùng bị ăn mắng, tranh luận cùng bị tranh luận, giờ thành mỗi yêu tinh kéo Lãnh Lăng Duệ kể lể những việc thú vị khi đi học.

Ví dụ như hôm nay học cái gì, ai làm điểm tâm ngon, ai vẽ rất sáng tạo, rất dí dỏm, quen biết 1 người bạn rất nhiệt tình.. vân vân... những điều vụn vặt mà áp áp.

Cuối tuần, 2 người đi xem triển lãm tranh, Lãnh Kỉ Kỉ mê mệt mà xem những bức họa, kéo cả nửa ngày mới có thể lôi được bé đi khỏi đó, đó là lần đầu tiên Lãnh Lăng Duệ nhìn đến bộ dáng im lặng mà chuyên chú của mỗi yêu tinh.

Còn có nữa, gần nhất giá sách trong nhà được dọn ra 1 loạt chỗ trống, cũng dần được lấp đầy vào đủ loại sách mà Lãnh Lăng Duệ và Tiêu Dương chọn cho Lãnh Kỉ Kỉ. Thường thường có thể thấy được mỗi yêu tinh ngồi hoặc nằm úp sấp, lật xem 1 quyển sách trong số đó, thường thường than thở vài câu, còn túm lấy Lãnh Lăng Duệ ,méo máo hỏi 1 câu : “sao lại thế này a.... “, hoặc là cầm thư cười lăn lộn, sau đó đọc cho Lãnh Lăng Duệ nghe, chia sẻ 1 chút khoái hoạt.

Tựa như một ngày trước, lãnh kỉ kỉ đang cầm một quyển sách về thế giới du lịch, lật xem bất diệc nhạc hồ (vui quên cả trời đất), ngẫu nhiên còn “whoa~ ” ” A~ ” , sợ hãi than.

Lãnh Lăng Duệ thấy bé dễ thương quá, nhin không được cúi người tới gần, hôn 1 ngụm, sau đó hỏi : ” nhìn đến nơi nào mà thích vậy ?”

” Ừ ” .Mỗi yêu tinh gật đầu liên tục, sau đó nhanh chóng lật sách lại đem từng nơi mình thích chỉ lại cho Lãnh Lăng Duệ xem,

Lãnh Lăng Duệ vừa nhìn vừa nói theo động tác lật sách của bé : “Nếu em thích, sau này a sẽ đưa e đi. “

Lãnh kỉ kỉ dừng tay, quay phắt sang nhìn hắn.

” Ừ. ” Lãnh Lăng Duệ gật đầu, nhìn lại bé, lại tùy ý lật 2 trang : “có nơi nào đặc biệt muốn đi sao ? “

Lãnh Kỉ Kỉ nghe vậy, không lật sách nữa mà ngược mắt lên nhìn trần nhà, đếm ngón tay : ” ah.. Paris Pháp này ! dường như rất nhiều người thích tới nơi đó.. Còn có Italia ! Hi Lạp, La Mã,... Còn có, còn có Đức, ..còn... ” (bé quên chưa kể Hà Lan rồi, sang đó đòi Lãnh Lăng Duệ cưới hỏi đàng hoàng chứ)

” được rồi được rồi ! “Lãnh Lăng Duệ méo miệng, ấn đầu ngón tay dựng thẳng của mỗi yêu tinh xuống, nói : “Từ từ sẽ đến, đi từ từ từng nước, nhé ? “

“Tốt !” Lãnh Kỉ Kỉ vút sách, ôm Lãnh Lăng Duệ liền hôn 1 ngụm, cười cong cả mắt nói : ” Duệ Duệ, em yêu anh ! “

Lãnh Lăng Duệ ngẩn người, sau đó cốc đầu bé con, bắt đắc dĩ nói : “Bé con ah, em biết yêu là gì sao mà nói yêu ? “

“Đương nhiên là biết ~ “Mỗi yêu tinh không chút do dự trả lời.

Lãnh Lăng Duệ xoa đầu bé, trầm mặc trong chốc lát, sau đó nở nụ cười.

Có lẽ đúng là vậy, chỉ có 1 cuộc sống đa dạng mới có thể khiến 1 người chân chính trở nên đầy đủ, hoàn thiện hơn... Càng ngày càng nhiều loại biểu tình, càng ngày càng nhiều cảm xúc phong phú, tư tưởng càng ngày càng sâu sắc, tính cách cũng càng ngày càng hấp dẫn người hơn.

Lãnh Lăng Duệ nghĩ : có lẽ không phải chờ quá lâu, tiểu yêu tinh của hắn sẽ dần dần hiểu được yêu là gì, ghét là gì, bi là gì, hi là gì. Tuy chúng không đều là những tình cảm tốt đẹp, nhưng việc gì cũng có mặt trái của nó, hiểu được ghét, mới có thể càng thêm quý trọng tình yêu, thể hội qua nỗi buồn, mới có thể càng thêm quý trọng những niềm vui

54. Chương 54

Tiết trời dần chuyển âm, tháng tư còn chưa đến, Lãnh Kỉ Kỉ đã chuyển từ áo lông cừu sang áo khoác rộng mỏng. Bé phá lệ thích kiểu quần áo này, nhất là cái áo trắng có mũ lông, thực ra bé thích màu đen hơn, nhưng chủ nhà nhà bé chết sống đòi đổi thành màu trắng. Hỏi hắn tại sao, chỉ thấy hắn phụng phịu nói : ” em vốn gầy rồi, mặc màu đen trông càng gầy hơn, người ta nhìn lại tưởng a ko cho em ăn cơm. ”

Lãnh Kỉ Kỉ đứng xoay ngang xoay dọc trước gương , ừ, đúng là mặc màu trắng trông có da có thịt 1 chút.

Lãnh Lăng Duệ đứng thúc dục ở cửa, bé vội vàng chỉnh lại mũ, chạy vội ra ngoài. Hôm nay hai người dậy hơi muộn, liền định đến công ty mới ăn sáng, đồ ăn ở đó không tệ lắm, lại không phải tự mình làm, rất tiện.

ở công ty, Lãnh Kỉ Kỉ cũng bị nhân viên trong công ty nhìn thấy vài lần rồi, nhưng bị Lãnh Lăng Duệ lấy thân phận người nhà lừa dối qua, tuy không nhiều người nhìn thấy, nhưng với tốc độ truyền bá tin vĩa hè cực cao, chắc rằng nhân viên từ trên xuống dưới công ty trên cơ bản đều biết có 1 loại người___ thân thích của boss, sống nhờ ở nhà của Boss, thỉnh thoảng theo Boss đến công ty, phỏng chừng học này nọ, sau này liền trực tiếp vào Thiên Duệ làm... linh tinh vớ vẩn...

nói đi nói lại cũng chỉ xào lại mấy bản cũ này, chỉ mỗi không có những lời đồn đại loại như người yêu hay quan hệ ái muội. Nguyên nhân thôi... nhân viên Thiên Duệ cảm thấy loại người như Boss khó mà đánh giá 1 chút j đến tình yêu. Mà Lura, người duy nhất biết rõ thân phận của Lãnh Kỉ Kỉ lại không phải người lắm miệng, vậy nên hiện tại Lãnh Lăng Duệ hoàn toàn không để ý đến việc Lãnh Kỉ Kỉ đi công ty có bị người nhìn thấy hay không.

Lãnh Lăng Duệ lái xe đến cửa vào bãi đỗ xe, khi đi qua cửa chính của Thiên Duệ thì bị Lãnh Kỉ Kỉ dắt tay áo, kêu dừng xe.

“Làm sao vậy?” Lãnh Lăng Duệ cau mày ấn phanh, nhìn theo tầm mắt Lãnh Kỉ Kỉ. Chỉ thấy cánh cửa tự động bằng kính của Thiên Duệ, rọi lấy ánh mặt trời, chẳng có gì khác thường cả.

Lãnh Kỉ Kỉ chỉ hướng cửa : ” người vừa đi vào.. Là Tiểu Vũ ới chào ! ”

” Ừ ? Tiểu Vũ ? sao có thể ?! ” Lãnh Lăng Duệ lại đưa mắt về phía cửa trước, nói vậy nhưng vẫn quyết đoán dừng xe lại. Lãnh Kỉ Kỉ mở cửa xuống xe, đi được 2 bước, góc đầu nhìn, kích động quay đầu nhìn Lãnh Lăng Duệ, ngoắc tay bảo hắn đi mau : ” Em đã nói mà, mắt em tốt lắm sao có thể nhìn nhầm thôi ~~ chính là Tiểu Vũ ! ”

Lãnh Lăng Duệ đưa chìa khóa xe cho bảo vệ đứng ở cửa, vỗ vai hắn nói : ” giúp ta đánh xe vào bãi, ta ở tầng 1 đại sảnh ” Nói xong liền kéo Lãnh Kỉ Kỉ vào cửa.

Quả nhiên đi vào liền thấy 1 bóng dáng gầy chẳng khác gì Lãnh Kỉ Kỉ đứng trước quầy tiếp tân trong đại sảnh .

” Chào Tổng giám đốc ! ” . Nhân viên tiếp tân khom người nói.

Nam sinh gầy gò kia cũng quay lại, thấy Lãnh Lăng Duệ bèn gật đầu : ” Anh... ”, xoay mặt nhìn thấy Lãnh Kỉ Kỉ thì sững sốt 1 chút, sau đó lại khôi phục khuôn mặt vô biểu tình, cũng không chào hỏi.

Ko biết vừa rồi Tiêu Vũ đã nói gì với nhân viên tiếp tân,nhưng hiển nhiên y chưa nói gì về quan hệ của mình với Tiêu Dương và Lãnh Lăng Duệ, bởi vì khi mà nhân viên tiếp tân nghe thấy tiếng ” Anh ” liền trực tiếp ngưng người.

“ừ !” Lãnh Lăng Duệ đi đến hỏi:“sao lại tới đây ? hôm nay không đi học sao ? ”

Tiêu Vũ lắc đầu.

“Ăn cơm chưa?”

Lại có một nhân viên từ cửa chính tiến vào, Tiêu Vũ hữu ý liếc nhìn y 1 cái, sau đó thu hồi tầm mắt, nói :
” Không, vừa tới. ”

” ừ ! ” .Lãnh Lăng Duệ gật đầu : ” đúng lúc quá. Chốc nữa cùng chúng ta tới nhà ăn. ” Nói xong lại quay mặt lại hỏi nhân viên tiếp tân : ” Tiêu Dương đâu ? ”

” ách... Tiêu Phó tổng vẫn..vẫn chưa đến công ty. ”

“vậy chờ.....” Lời còn chưa dứt, chợt nghe mõ yêu tinh bên người hô : “A! Hoa hoa!~”

Lãnh Lăng Duệ quay đầu lại, liền thấy Tiêu Dương đứng lúc đến.

Tiêu Dương liếc mắt 1 cái liền thấy được mấy người đứng đây, ngăn người, sau đó bước nhanh tới : ” Tiêu Vũ ?! sao em lại ở đây ? không phải là ở trường học sao ? không cần ôn thi Đại Học ?! ”

Tiêu Vũ nhìn y, không trả lời, mãi tới lúc y đi tới trước mặt mình, dừng lại, mới thản nhiên mở miệng : ” em đến để thi. ”

” Thi ? Thi gì ? »Tiêu dương mờ mịt.

“thi vào đại học T , chiều nay. ”

“.....” Tiêu dương bị nghẹn, há mồm được 1 lúc lâu mới nói : ” sao ba mẹ không gọi điện thoại nói với anh ? ”

Tiêu Vũ không có biểu tình gì ,chỉ ” ừ ” 1 tiếng.

Lãnh Lăng Duệ nhìn dòng người càn ngang càng nhiều trong đại sảnh, hầu hết nhân viên đều lục tục đến, liền ho 1 tiếng thu hút sự chú ý của 2 anh em nhà họ Tiêu đang giằng co, nói : ” Tới nhà ăn rồi nói sau. ”

Chờ tới căng tin công ty, ngồi vào ghế, gọi đồ ăn, rồi mới nói tiếp về chủ đề này.

” sao em lại tham gia thi vào đại học T ? ” Tiêu Dương cầm sandwich trên bàn lên, lại chưa ăn.

“ trước đó có mấy giải thưởng, đủ tư cách liền đăng kí.” Tiêu Vũ cắn 1 miếng bánh trứng, không nhanh không chậm nói.

Tiêu dương nhíu mày:“Chuyện xảy ra khi nào?”

“sau khi khai giảng nhận được thông báo cuối cùng. ”

“sao anh không biết nhỉ?”

Cánh tay cầm bánh trứng của Tiêu Vũ tạm dừng lại, không ngẩng đầu lên nói : “ anh từng hỏi qua?”

“ ..... ”

Tiêu vũ tiếp tục ăn bữa sáng của mình, Lãnh Lăng Duệ giơ mắt nhìn Tiêu Dương, quả nhiên sắc mặt y rất kém, hắt hừ 1 tiếng, bóc vỏ trứng cho Lãnh Kỉ Kỉ đang uống sữa đậu nành, chằm chọc nói : ” người làm anh như người làm thật là xứng chức a ”

Mặt Tiêu Dương càng thối, Tiêu Vũ cũng không có ý cho anh mình bậc thang đi xuống, chỉ ăn của mình.Vì thể không khí bữa ăn thực không tốt.

Chờ tới lúc tất cả mọi người sắp ăn xong, Tiêu Dương ho 2 tiếng, mở miệng : “ em ở đây mấy ngày?”

“ Anh muốn em ở mấy ngày?”

“Em...” Tiêu Dương lại bị ghen.

Lãnh Lăng Duệ ngẩng đầu nhìn người anh em của mình, ngẫm lại vẫn là mở miệng cứu nguy cho y : “ Y chỉ có 1 cái giường, em tới y chắc chắn phải ngủ sô pha rồi, chắc y chỉ muốn biết em chiếm giường bao lâu thôi. Đúng rồi, tối đến chỗ anh ở đi, có thể chăm sóc lẫn nhau.”

Tiêu Vũ lại liếc nhìn Tiêu Dương, cúi đầu uống nốt ngụm sữa đậu nành cuối cùng, nói : “ trường học cho nghỉ 3 ngày, thi chiều nay đến chiều mai.”

Mồ yêu tình giải quyết xong bữa ăn, liếm môi, Lãnh lăng Duệ rút tờ giấy ăn đưa bé, nói: “ ngày cuối ko thi?Ủ...Vậy tranh thủ đi chơi 1 chút ở đây đi, tối ngày cuối Tiêu Dương đưa em về.”

55. Chương 55

Tiêu Vũ vẫn ngồi trong văn phòng,bị Lãnh Kỉ Kỉ lôi kéo buồn chuyện cả buổi sáng

đáng ra Tiêu Dương định đưa y đến văn phòng mình ngồi,sách ở nơi đó đủ để Tiêu Vũ tiêu hết thời gian 1 buổi sáng. Huống chi chiều là thi rồi, chắc hẳn là phải ôn tập 1 chút. Bên Lãnh Lăng Duệ có 1 tiểu quỷ không an phận ,chắc chắn không thể tĩnh tâm mà học được.

Kết quả Tiêu Dương mới chỉ kịp hỏi 1 câu : ” em muốn ôn tập 1 chút không ? ” liền trơ mắt nhìn Tiêu Vũ bị Lãnh Kỉ Kỉ lôi đi, lưu lại 1 câu nói nhẹ như bay : ” Không cần. ”

” ... ” Được rồi, không cần phải nói tiếp nữa. Tiêu Dương về mặt không nói gì, trở về văn phòng của mình, cảm thấy có chút khó chịu , bất quá cảm giác này bị hắn ép buộc mình xem nhẹ.

Tiêu vũ vào đến phòng Lãnh lăng Duệ liền khôi phục biểu tình nhất quán của mình : không biểu tình. Để mặc Lãnh Kỉ Kỉ kéo mình ngồi xuống sô pha.

Tiêu Dương cùng Lãnh Lăng Duệ đều quên giải thích cho Y nam sinh này là ai, nhưng Tiêu Vũ cũng không hỏi.Y luôn như vậy, cho dù có vấn đề gì cũng dấu kín trong lòng, chính mình cân nhắc,khi nào cân nhắc ra kết quả thì tính, y chưa bao giờ chủ động mở miệng hỏi người khác. Dường như có rất nhiều người đều đã nói rằng thói quen này không tốt, cần phải sửa, bởi không có khả năng mọi chuyện đều có thể tự mình giải quyết.Nhưng bản thân vẫn như vậy, không thể sửa được, tựa như thiên tính, cho dù ăn qua giáo huấn, cho dù té ngã rất nhiều,nhưng chờ tới 1 lần nữa, y vẫn như vậy, cứ cho là cố chấp đi, cũng coi như 1 loại kiêu ngạo, không muốn cúi đầu.

Bất quá lúc này, Tiêu Vũ thật cũng nhìn ra được 1 chút. Theo xưng hô của Lãnh Kỉ Kỉ đối với Lãnh Lăng Duệ , theo sự sùng nịch và cẩn thận của Lãnh lăng Duệ.. Tuy thấy khó mà tưởng tượng nhưng Tiêu Vũ vẫn cảm thấy nam sinh này chính là đứa bé lần trước tới nhà bọn họ, hoặc là liên quan tới đứa bé kia.

” Tiểu Vũ

cậu còn nhận ra mình sao ? ” Lãnh Kỉ Kỉ thấy Lãnh Lăng Duệ vẫn đang

Quả nhiên là .....“Àn, nhận ra.” Thực ra Lãnh Kỉ Kỉ cũng không nghĩ tới, bé còn tưởng Tiêu Vũ sẽ bị dọa cơ. Hóa ra lại phản ứng 1 cách bình tĩnh như vậy, quả là xuất hồ ý liệu.

“sao biết?”

“Đoán .”

“.....” Lãnh kỉ kỉ có chút buồn bực, bất quá khi nghe được tiếng lòng của Tiểu Vũ lại hưng phấn trở lại, liền cúi đầu nói cho y về lai lịch của mình cũng những biến hóa phát sinh, bao gồm cả những siêu năng lực khác thường nữa.

Tiêu Vũ thấy mình còn chưa kịp cân nhắc, y đã chủ động nói ra tiếp rồi, liền âm thầm kinh ngạc. Nhưng ngay lập tức Tiêu Vũ liền vô cùng hứng thú lắng nghe, thẳng đến nghe đến năng lực đọc suy nghĩ liền méo miệng...

Vậy nên, lâu thật lâu về sau, Tiêu Vũ nhớ lại xem sao mình lại trở thành bằng hữu tốt nhất của 1 tên nhóc ngây thơ, tính cách hoàn toàn khác mình, có tư duy quỷ dị kia, tìm tất cả những nguyên nhân có được, cuối cùng cũng không thể không thừa nhận rằng, có lẽ đúng là do cái siêu năng lực nghe thực mơ hồ đó, làm cho y, 1 người không muốn cúi đầu, cố chấp kiêu ngạo, khi đụng phải chuyện phức tạp, chết sống chống đỡ, được vị bằng hữu này cười cong mắt kéo y trở về từ vực sâu.

ăn trưa xong, Tiêu Dương lái xe đưa Tiêu Vũ đến trường thi, vốn tưởng sẽ mất 1 thời gian khá lâu, nhưng không ngờ chỉ qua 1 giờ sau đã chấm dứt, quay về Thiên Duệ.

Lãnh Lăng Duệ thấy Tiêu Dương, hơi kinh ngạc, cau mày hỏi : " sao nhanh vậy ? có 1 ca ca như người sao ? Không giúp em nó tìm phòng học, cố vấn 1 chút tình huống đại khái ? "

Sắc mặt Tiêu Dương cũng không tốt lắm, tựa hồ từ lúc bị mấy câu nói sáng nay của Tiêu Vũ ảnh hưởng vẫn duy trì sắc mặt này : " ... cái gì em nó cũng điều tra rõ hết rồi, còn cần ta giúp ? "

" ... " Lãnh Lăng Duệ lắc đầu : " Trước kia giữa 2 người đầu như thế này ? sao càng lớn càng kì quái ? "

Tiêu Dương đơ 1 chút, phiền muộn lắc cái chìa khóa trong tay, phát ra tiếng leng keng của kim loại va vào nhau : " làm sao mà ta biết... "

" Được rồi.. dù sao thì sau này cũng phải hiểu biết thêm về chuyện của em nó. "

Tiêu Dương gật đầu cho có lệ, sau đó vẫn duy trì khí sắc u ám trở về văn phòng.

Thời gian qua nhanh, đã hết buổi chiều, trước đó đã hỏi Tiêu Vũ thời gian thi xong, vì còn thi thực nghiệm nên phải đến 7 giờ chiều mới xong. Tiêu Dương tăng ca luôn ở văn phòng, chờ gần tới giờ lại tới trường đón người. Lãnh Lăng Duệ đưa Lãnh Kỉ Kỉ về trước, định gọi 1 bàn đồ ăn bên ngoài về.

ở nhà tùy tiện dọn dẹp 1 chút, mua thêm 1 đôi dép, 1 phần đồ dùng cá nhân. Bởi sợ đồ ăn bị người nên đã dặn nhà hàng 7 giờ hăng mang tới.

Lãnh Kỉ Kỉ ngồi cùng Lãnh Lăng Duệ trên sofa xem mục Tin Tức trên TV 1 lúc lâu mới nghe tiếng cái chìa khóa cắm vào ổ ở cửa. Người mở cửa là Tiêu Dương, y nghiêng người, nhường Tiêu Vũ vào.

Vừa nhìn trạng thái của 2 người lúc này là đủ biết chắc chắn 2 người lại bởi chuyện gì mà khắc khẩu trên xe.

Khi ở nhà có Tiêu Ba, Tiêu mẹ, 2 huynh đệ này hầu hết thời điểm đều tựa hồ chung sống rất hài hòa, bất quá ngoại trừ lúc ăn cơm trên cùng 1 cái bàn ra thì, 1 người vội vàng ôn thi, 1 người nói chuyện phiếm với ba mẹ, căn bản chẳng có thời gian tiếp xúc riêng với nhau, đâu giống bây giờ, cái mắt không hợp cái mắt, cái mũi không đúng cái mũi.

Khi ăn tối, Lãnh Kỉ kỉ cuối cùng cũng phát huy được tác dụng của mình, khiến không khí dịu đi không ít, bất quá 2 huynh đệ này cũng không trao đổi nhiều lắm. Nhưng thật ra Lãnh Lăng Duệ thấy khi Tiêu Dương ngẩng đầu liếc nhìn Tiêu Vũ, Tiêu Vũ đang nói chuyện với Lãnh Kỉ Kỉ, mà khi Tiêu Vũ chuyển sang nhìn Tiêu Dương, người nọ lại đã cúi đầu ăn cơm.

Thật sự là không hiểu được 2 người này có tật xấu j. Lãnh Lăng Duệ cũng không phải kiểu người có thể điều tiết, làm dịu đi quan hệ, vậy nên đơn giản là mặc kệ bọn họ

Thời gian dần qua trong rối rắm. Tiêu Vũ ở lại đây, dọn dẹp xong liền cầm quần áo đi tắm.

Tiêu Dương thấy không còn việc cùng mình, liền cầm lấy chìa khóa định đi, lại bị Lãnh Lăng Duệ cản lại : " Người đi rồi sáng mai ai đưa em nó đến trường ? " Không phải là Lãnh Lăng Duệ lười đưa mà do hắn thấy không thể để 2 người này tiếp tục như thế được.

" ...Chỉ có 1 cái giường thì ngủ sao được ? huynh đệ a ! người nhấc tâm cho ta ngủ ở sofa sao. "

Cái giường lớn như vậy còn chưa đủ để ngủ ? vậy ta cùng yêu tinh kia ngủ sao mà ngủ được ? chẳng lẽ người ngủ còn muốn luyện Thái Cực Quyền ? ”

“ ..... ”

“Hai người cứ như vậy, nhờ có ngày bị ba mẹ người nhìn thấy, họ không lo mới lạ. có hiểu làm gì liền nói rõ ràng, không phải tốt sao ?

Tiêu Dương vuốt mặt, thở dài, ném cái chìa khóa về chỗ cũ, về phòng khách ngồi xuống sô pha 1 lần nữa, không thèm nhắc lại, không biết là y đang nghĩ tới nay nên nói j với Tiêu Vũ hay chỉ đang thuần túy ngăn người thôi.

56. Chương 56

Lãnh Lăng Duệ muốn cho 2 huynh đệ này cùng nhau nhiều hơn, giải quyết những hiểu lầm, khúc mắc, tâm sự hay nói chuyện, có lẽ có thể giúp làm dịu đi không khí chiến tranh giữa 2 người.

Có lẽ là hần nghĩ quá đơn giản, cũng có thể là giữa 2 người kia quá phức tạp, tóm lại là qua 1 đêm, tình hình cũng không có gì khác, đến tận bữa sáng ngày cuối cùng, cũng vẫn là trạng thái kia.

Cả ngày đối mặt với 2 người kia, lại bị ảnh hưởng bởi bầu không khí cứng ngắc lúng túng, khiến cảm xúc của Lãnh Lăng Duệ cũng không cao.

Tiểu yêu tinh không có tim, không có phổi kia là người duy nhất trong nhà không chịu ảnh hưởng.

Nhận lấy bát canh trứng mà Lãnh Lăng Duệ đưa cho. Lãnh Kỉ Kỉ ăn lấy 2 thìa, sau đó ngậm lấy thìa, hỏi 3 người còn lại đang chuyên tâm ăn không nói tiếng nào : ” Hôm nay Tiểu Vũ không thi, lại đúng là thứ 6, không phải định đi chơi sao ? đi đâu ? ”

Tiêu Vũ không thèm ngẩng đầu lên, càng chẳng trả lời lại, Tiêu Dương tuy ngẩng đầu, nhưng chỉ liếc Tiêu Vũ 1 cái liền cúi đầu ăn phần trứng trắng của mình, Lãnh Lăng Duệ mặt vô biểu tình nhìn thoáng qua 2 người, sau đó xoay mặt hiền hòa nhìn Lãnh Kỉ Kỉ : ” em nói xem ? ”

” 4 người chúng ta cùng đi, ok ? ”

” ừ ! ” Lãnh Lăng Duệ uống 1 ngụm sữa, gật đầu.

2 người còn lại chỉ có thể cam chịu.

Lãnh Kỉ Kỉ nhìn Lãnh lăng Duệ, lại xoay mặt nhìn người kia, nửa ngày sau, sâu kín bay ra 1 câu : ” khu vui chơi. ”

“Phốc..... Khụ khụ.” Tiêu dương uống sữa bị sặc

” .... ” Tiêu Vũ ngậm lấy sữa, phồng mang trợn má, cứng đờ, sau đó ngẩng đầu, dùng 1 biểu tình khó mà có được tròng Lãnh Kỉ Kỉ, nhưng chưa tròng được bao lâu liền bị tiếng ho khan liên tiếp ở bên cạnh kéo sự chú ý, liền dừng 1 chút, khôi phục khuôn mặt vô biểu tình nhất quán, rút tờ giấy ăn từ hộp giấy trên bàn đưa tới trước mặt Tiêu Dương.

Lãnh Lăng Duệ vốn định trăm định tiết thiết (mạnh mẽ vang dội) phản đối đề nghị này, nhưng nhìn đến động tác của Tiêu Vũ và Tiêu Dương, liền nuốt lại lời định nói xuống họng, sau đó tựa như quyết định 1 chuyện trọng đại , vung tay nói : ” Đi ! ”

Nói vô cùng rõ ràng, nhưng Lãnh Kỉ Kỉ vừa hoan hô vừa cảm thấy khi chủ nhà nhà mình nói chữ ” Đi ” dường như nghiêng rằng.

Tiêu Dương cuối cùng cũng dừng được ho, sắc mặt và ánh mắt còn hơi đỏ, nghe thấy quyết định của Lãnh Lăng Duệ, ko tin nổi hỏi : ” Huynh đệ, người nhập ma ? ! ”

” Tiểu Vũ vừa thi xong, thư giãn 1 chút mới tốt. ”

” ... ” Tuy Tiểu Vũ vẫn là mặt vô biểu tình, nhưng trong mắt vẫn mãnh liệt biểu hiện ý nguyện ‘ta không muốn đi thư giãn ở nơi đó’.bất quá, 1 giây sau liền nhìn đến ánh mắt cảnh cáo của Lãnh Kỉ Kỉ trừng tới, đành buông tha cho việc kháng nghị. Thôi vậy, đi thì đi,.. cũng không mất miếng thịt nào, chỉ là....

Không bao lâu, 4 người đã ngồi vào xe, hướng tới khu vui chơi nổi tiếng của thành phố.2 người ngồi trước thì hoàn hảo, nhất là người ngồi cạnh ghế lái,nhìn rất là hưng phấn. Còn về 2 người ngồi ghế sau,nếu không biết là bọn họ đi khu vui chơi,chỉ nhìn biểu tình của 2 người, có khi nhầm rằng họ đang ra chiến trường cũng nên.

Vốn đang lo lắng sẽ thực xấu hổ khi 4 nam nhân đi khu vui chơi, nhưng vừa đến nơi, nhìn tình cảnh ở đây,mọi người cũng yên lòng.

Danh tiếng của khu vui chơi này khá tốt, giờ lại là cuối tuần, du khách tới đây vốn đã rất nhiều, nay lại vô cùng tấp nập.Có cả nhà đi chơi, nam nữ già trẻ, dạng gì cũng có, đám người Lãnh Lăng Duệ lập tức đã bị bao phủ trong biển người, dù khi đi qua chỗ một vài nữ sinh trẻ tuổi sẽ dẫn tới 1 trận bàn luận ong ong, nhưng đảo mắt 1 cái bên người lại thay thành 1 đoàn người mới, chẳng ai biết ai, lại càng không cần cố kị mặt mũi gì. Tại 1 nơi như thế này, dường như mọi người chỉ để ý tới 1 việc – vui vẻ là tốt rồi.

Có lẽ do bị ảnh hưởng bởi bầu không khí náo nhiệt này, sắc mặt âm trầm của Tiểu Vũ và Tiêu Dương 2 ngày nay cũng dần dần tan, không khí giương cung bạt kiếm giữa 2 người tựa hồ cũng trở nên nhu hòa nhiều,ngẫu nhiên còn có thể bình thản tán gẫu 1,2 câu, tuy chỉ là những câu hỏi đáp đơn giản tùy ý mà thôi.

Lãnh Lăng Duệ khá vui khi thấy tình cảnh này,nhưng đội ngũ xếp hàng dài dằng dặc trước từng trò chơi vẫn khiến hắn méo miệng, đen mặt.

đi lòng vòng 1 lượt, nhìn giới thiệu, Lãnh Kỉ Kỉ hưng phấn chọn mấy trò, 3 người còn lại xem cũng không xem liền gật đầu, bọn họ tựa như người lớn dẫn trẻ em đến chơi, về phần muốn chơi gì, bọn họ lười nghĩ.

Mà khi bọn họ đứng vào hàng, nhìn nơi xếp hàng tới, mặt 3 người đều tái đi.

Thường xuyên có thể nhìn thấy tin tức –về tàu siêu tốc vượt núi-trò chơi kích thích nhất, đi kèm vài cái ảnh chụp những du khách từ tàu đi xuống, có khóc, có ướt quần, có cực độ hưng phấn.. Mỗi lần thấy Lãnh Lăng Duệ chỉ có cảm giác nhàm chán, không hiểu những người này muốn cái gì, hưng phấn thì không tính, nhưng những người chơi xong tựa như vừa chết 1 lần, đến tội cùng nghĩ gì không biết ! ”

Nhưng.. giờ đây trước mắt hắn không phải tàu siêu tốc thì là cái gì ?!!!

Còn Tiêu Dương xanh mặt không phải bởi thấy ngồi tàu siêu tốc nhàm chán, mà là... hình tượng thân sĩ y vẫn bảo trì gần 30 năm a !!!!

Dù trước mặt người nhà, Lãnh Lăng Duệ và tiểu quý này, y vẫn chẳng chú ý bao giờ, nhưng ở 1 nơi công cộng như vậy, bảo y ngồi vào cái món đồ chơi kia, cùng rống to với 1 đám người, khiến y..y không dám tưởng tượng.

Về phần Tiểu Vũ.. Được rồi, sắc mặt Tiểu Vũ đã khôi phục bình thường,nhưng bình thường cũng thực cứng ngắc.

Lãnh Lăng Duệ mặt vô biểu tình nhìn yêu tinh phiên toái nhà mình : ” ngoan, đổi trò khác đi. ”

Lãnh Kỉ Kỉ thường tỏ ra khá là chân chó với chủ nhà nhà mình, tuy rằng thường khiến chủ nhà nhà mình phát điên, nhưng nhiều khi chỉ cần chủ nhà nhà mình mở miệng, bé đầu rất tích cực tỏ ra ngoan, dù chỉ là ở mặt ngoài.Nhưng lần này, thật ngoài ý muốn, bé lại lắc đầu, ko thỏa hiệp chút nào nói : ” không muốn, không muốn, trò này cơ. ~~”

“ ..... ”

57. Chương 57

1 hàng dài chờ đợi như vậy nhưng không giống dự đoán phải đợi đến ” sông cạn đá mòn ”. Nguyên nhân chủ yếu là do 1 lượt có rất nhiều người được lên, hơn nữa, 1 vòng chạy cũng chỉ khoảng 1 phút mà thôi, nhóm người Lãnh Lăng Duệ cũng nhanh đến lượt.

Dựa theo chỉ thị của nhân viên công tác, Lãnh Lăng Duệ đưa Lãnh Kỉ Kỉ ngồi xuống hàng ghế thứ 3, Tiêu Dương và Tiêu Vũ ngồi ngay sau bọn họ.

Cài đai an toàn, kéo tay vịn xuống, mọi thứ đều hoàn thành, Lãnh Lăng Duệ nhìn mỗi yêu tinh bên người, chỉ thấy bé lưu manh ngoảnh về phía sau, quay lại thấy Lãnh Lăng Duệ nhìn thẳng mình, sững sốt 1 chút, sau đó chớp chớp mắt to, cười sáng lạn.

Lãnh Lăng Duệ dám khẳng định rằng loại tàu siêu tốc kiểu này chẳng có chút khủng bố hay mạo hiểm gì đối với mỗi yêu tinh, nhưng hắn vẫn đưa tay ra nắm lấy tay mỗi yêu tinh.

Tàu siêu tốc chậm rãi khởi động, khi lên ,tốc độ chậm như thể cho người đi được xem phong cảnh phía dưới, nhìn mình cách mặt đất ngày càng xa, cách bầu trời ngày càng gần, có cảm giác ần ần hưng phấn, khẩn trương và chờ mong sự kích thích bởi tốc độ cực nhanh sau đó ,..những cảm giác phức tạp hỗn hợp, cuối cùng cũng lên tới cực hạn khi tàu siêu tốc lên tới điểm cao nhất, sau đó...

“A a a a a ~”

Phía trước cũng như phía sau truyền đến những tiếng thét cùng những tiếng hô chói tai, Lãnh Lăng Duệ cảm thấy muốn thủng màng nhĩ, thanh âm nghe được cũng không quá rõ ràng nữa, Hắn tuy không mở miệng nhưng nghe được thanh âm của mỗi yêu tinh ngồi bên, ko phải tiếng thét chói tai, lại càng không phải tiếng khóc sợ hãi,vv..mà là cười, tiếng cười vô cùng vui vẻ và hưng phấn.

” ha ha ha

” .Tiến lên,dừng ngược, cao hơn.. nhanh như chớp, hữu kinh vô hiểm, cảm giác vui vẻ đến cực hạn, hơn nữa tiếng cười làm càn từ đầu đến cuối của Lãnh Kỉ Kỉ bên người,.. Lãnh Lăng Duệ tựa hồ đã có thể hiểu sao có nhiều người thích cảm giác đi tàu siêu tốc đến vậy.

1 phút đồng hồ không dài cũng không ngắn.

Khi tàu siêu tốc 1 lần nữa chậm rãi dừng lại, Lãnh Lăng Duệ ko nhịn được cười, sau đó nhìn mỗi yêu tinh, thấy 1 khuôn mặt cười sáng lạn giống mình , bắt quá mặt hơi đỏ, chắc do trong lúc đi cười nhiều quá, Lãnh Lăng Duệ không để ý ánh mắt kinh ngạc của nhân viên công tác, trực tiếp vuốt mặt mỗi yêu tinh. (sàm sỡ em nó ngay chốn đông người =)))

Kết luận cuối cùng của Lãnh Lăng Duệ đối với tàu siêu tốc : Điều thần kì, có thể khiến người ta giải thoát khỏi những trói buộc, trở nên tự do , làm càn.

Xuống khỏi tàu siêu tốc, 4 người, trừ Tiêu Vũ ra đều có cảm giác rất tốt.

” ko sao chứ ? Tiêu Vũ ? ” Lãnh Lăng Duệ hỏi, đồng thời chú ý đến bàn tay Tiêu Vũ vẫn còn đang nắm chặt lấy Tiêu Dương không chịu buông.

Tiêu Dương đỡ Tiêu Vũ, đi theo 2 người Lãnh Lăng Duệ tìm 1 quán đồ uống gần đây, vừa lúc có chỗ trống, 4 người liền ngồi qua.

Tiêu Vũ vừa ngồi xuống liền nằm úp sấp lên bàn, đem mặt chôn vào 1 khuỷu tay, tay kia thì vẫn cầm lấy tay Tiêu Dương, cũng có thể nói, bị Tiêu Dương cầm lấy.

Tiêu Dương cau mày, 1 tay cầm tay Tiêu Vũ, 1 tay nhẹ nhàng vỗ lưng y. Đã bao lâu rồi y không nhìn thấy bộ dáng yếu đuối cần được che chở của Tiêu Vũ rồi. tựa hồ từ hồi còn rất nhỏ, khi bị ốm sẽ kéo tay áo mình, lí nhí nói : ca ca, em khó chịu... sau đó... không nhớ rõ bắt đầu từ khi nào, đứa nhỏ không nói nhiều, hơi ngại ngùng kia càng trở nên không thích nói chuyện, mà ngại ngùng chuyển biến thành tối tăm... Chờ tới lúc mình chú ý tới sự chuyển biến này thì,cách nội tâm Tiêu Vũ ngày càng xa, thậm chí cũng không biết là vì sao.

Sau đó đâu ? sau đó... Mình rời đi, sống ở nước ngoài, có điện thoại quan tâm từ ba mẹ, có những bưư kiện, tin nhắn từ Lãnh Lăng Duệ, thậm chí cả những bạn học không biết bị mình quên ở những góc nào, khi gặp nhau trên mạng cũng tán gẫu vài câu, còn có những nữ sinh ngại ngùng ân cần thăm hỏi mang theo ý thú...Chỉ duy nhất không có Tiêu Vũ.

Cho đến khi mình trở về...

Bàn tay đang nắm giật giật, Tiêu Dương mạnh hoàn hồn, Tiêu Vũ đã ngồi ngay ngắn lại, sắc mặt cũng cơ bản khôi phục bình thường.

” còn thấy khó chịu sao ? ”

Tiêu Dương thấp giọng hỏi, Tiêu Vũ nhìn bàn tay đang nắm của 2 người, ngượng ngùng rút tay về, sau đó lắc đầu nói : ” tốt lắm. ”

” muốn uống gì không ? ” Tiêu Dương đưa menu đồ uống đến trước mắt Tiêu Vũ, hỏi. vừa rồi 3 người vội quan tâm tình trạng của Tiêu Vũ, cũng chưa mua đồ uống.

Tiêu Vũ nghe thanh âm ôn nhu mang theo quan tâm nồng đậm của Tiêu Dương, có chút ngốc.

” cacao ? ” Tiêu Dương tiếp tục hỏi, y vẫn nhớ rõ Tiêu vũ thích uống thứ này.

” để ta đi mua ” Lãnh Lăng Duệ định đứng lên, Tiêu Dương lại ngăn hấn lại.

” để ta đi cho... Tiêu Vũ thích uống nhạt, phải có nhiều đá, nhiều yêu cầu lắm, để ta đi mua vậy. còn 2 người ? uống j ? ”

Lãnh Lăng Duệ nhìn menu, hần không có hứng thú gì với đồ uống ngọt,tùy tay chỉ vào cà phê đá, lại giúp mỗi yêu tinh chọn trà sữa.

Tiêu dương gật đầu, đứng dậy đi tới quầy đồ uống, Tiêu Vũ liếc bóng dáng của y, quay lại nói 1 câu với 2 người Lãnh Lăng Duệ : ” ta qua xem. ” Liền đi theo tới.

2 người đều đi rồi, Lãnh Lăng Duệ nhìn bóng dáng 2 người đứng trước quầy đồ uống, cảm thấy đây là thời khắc hài hòa nhất của 2 huynh đệ này mấy này nay.Lại nhớ đến nụ cười lưu manh của Lãnh Kỉ Kỉ trên tàu siêu tốc, Lãnh Lăng Duệ nhú mày nhìn mỗi yêu tinh bên người.

Người này hiển nhiên biết hần muốn hỏi gì, đắc ý gơ ngón trở quơ quơ : ” Ta nghe được Tiểu Vũ nói hần bị chứng sợ độ cao rất nhẹ, bình thường thì không sao, nhưng nếu ngồi tàu siêu tốc khẳng định là sợ hãi. ”

” ... ” được rồi, tuy chiêu này hơi ác 1 chút.. nhưng không thể không nói, thật sự rất hiệu quả.

Lãnh Lăng Duệ cười, ấn đầu ngón tay vẫn đang quơ kia xuống, nghĩ : ai nói bé con nhà hần không tim không phổi, chẳng hiểu cái gì?.

58. Chương 58

Lãnh Lăng Duệ theo thói quen định búng trán mỗi yêu tinh thì nghe được tiếng ” tách tách ” phía sau.

Lãnh Lăng Duệ mạnh quay đầu nhìn theo phía phát ra thanh âm, chỉ thấy ở bàn lân cận ngồi 2 nữ sinh, 1 người đang giơ máy ảnh , thấy Lãnh Lăng Duệ nhìn mình, cười xấu hổ.

Nếu là ngày thường, Lãnh Lăng Duệ thực không thích những việc như thế này, nhưng hôm nay tâm tình hần rất tốt,liền chỉ quay đầu lại , ko nói gì. Nhưng Lãnh Kỉ Kỉ lại quay đầu nhìn 2 lần, sau đó chạy tới thì thầm gì đó với nữ sinh kia, nữ sinh kia dường như lấy quyển vở từ trong cặp ra .

Lãnh Kỉ Kỉ quay lưng về Lãnh Lăng Duệ nên hần không nhìn thấy 2 người chụm đầu vào 1 chỗ làm trò gì.

1 lát sau, Tiêu Dương và Tiêu Vũ cùng mang đồ uống trở lại, trong mắt 2 người đều có ý cười nhu hòa khó có được, dường như tâm tình cũng không tệ lắm, Lãnh Kỉ Kỉ cũng vui vẻ chạy về.

” đi làm gì ? ” Lãnh Lăng Duệ lườm bé, hỏi.

Lãnh Kỉ Kỉ vênh mũi lên : ” Không nói ! ~ ” Theo dự kiến bị Lãnh Lăng Duệ nhẹ búng vào trán.

Tiêu Dương và Tiêu Vũ ngồi bên đều nở nụ cười.

Thời gian còn lại của 1 ngày đều vô cùng ấm áp và khoái trá, cho 4 người 1 kỉ niệm đẹp.

Tối hôm đó, Tiêu Dương đưa Tiêu Vũ quay trở về Thành phố J, tiện thể ở lại nhà 1 ngày, trưa hôm sau Tiêu Vũ phải về trường học, Tiêu Dương cũng về Thành K, ăn tiệc cơm tối nhà Lãnh Lăng Duệ xong thì về phòng trọ của mình, nhìn qua đường như tâm tình rất tốt.

Còn về Lãnh Kỉ Kỉ, từ khi về nhà bé bắt đầu ” công tác ” thần bí của mình. Cầm giá vẽ chui vào thư phòng, còn cầm Lãnh Lăng Duệ tới gần.

Lãnh Lăng Duệ dở khóc dở cười, không biết yêu tinh này bày trò quỷ gì. Nhưng nếu bé đã nghiêm túc yêu cầu, hắn cũng miễn cưỡng mà đáp ứng.

Lãnh Lăng Duệ luôn nói chuyện giữ lời, hắn đã đáp ứng sẽ không vào thư phòng, liền thực sự không gần thêm nửa bước. Nhìn cửa phòng đóng chặt cả ngày kia, nếu nói không có chút hiếu kì là nói dối, nhưng hắn nghĩ , chờ đến giờ, yêu tinh kia tự nhiên sẽ cho hắn xem, còn về bao giờ thì đến lúc đó, hắn đúng là không rõ lắm.

Tối tận 12 giờ đêm ngày mùng 6 tháng 4, Lãnh Lăng Duệ đang ngồi cạnh cái bàn trong phòng ngủ gõ bàn phím bùm bùm thì bị người ôm lấy cổ từ phía sau.

“ Ặn ? ” Lãnh Lăng Duệ giữ chặt lấy bàn tay khoác lên vai mình, quay đầu hỏi Lãnh Kỉ Kỉ phía sau.

Lãnh Kỉ Kỉ mặc Lãnh Lăng Duệ cầm tay mình, vừa kéo vừa túm hắn đến thư phòng.

Đã đến lúc ? Lãnh Lăng Duệ nhướn mi, rất chờ mong những gì mình sắp nhìn thấy, bất quá hắn rất tò mò lý do mà yêu tinh chọn ngày hôm nay.

Cửa thư phòng mở ra, Lãnh Kỉ Kỉ bật đèn lên, thấy khoảng không giữa giá sách và cửa sổ đặt 1 giá vẽ, bức họa phía trên bị 1 tờ giấy lớn che lại, rọi sáng dưới ánh đèn.

Đầu tiên, Lãnh Kỉ Kỉ cầm 1 túi giấy nhỏ trên bàn đưa cho Lãnh Lăng Duệ, hắn nhận lấy, mở túi rút món đồ bên trong ra, chỉ nhìn liếc mắt 1 cái hắn liền không nhận được nở nụ cười.

Còn chưa kịp cười to, Lãnh Kỉ Kỉ đã kéo Lãnh Lăng Duệ đi đến trước giá vẽ, sau đó xốc lên lớp giấy bao ngoài, lộ ra 1 bức tranh màu nước phía dưới.

Hắn đưa Lãnh Kỉ Kỉ đi học vẽ 1 thời gian không lâu, nghe bé kể mình được thầy giáo khen như thế nào, cảm thấy buồn cười đồng thời cũng thực kiêu ngạo, đây là yêu tinh nhà hắn, thông minh mà hồn nhiên.

Biết bé có thiên phú trong bất kì lĩnh vực gì, nhưng Lãnh Lăng Duệ chưa từng xem qua bé vẽ bao giờ. Những bức họa ở lớp vẽ xong thường đưa cho thầy giáo. Đây là lần đầu tiên ở nhà Lãnh Lăng Duệ nhìn thấy tác phẩm của bé, còn là dành cho mình.

Trên bức tranh là hình ảnh Tiêu ba ôm Tiêu mẹ đứng phía trước, phía sau là Tiêu Dương, 1 tay y khoác vai Tiêu Vũ, một tay đặt lên vai Tiêu mẹ, bên cạnh là Lãnh Lăng Duệ, ôm eo Lãnh Kỉ Kỉ, đặt tay lên bả vai Tiêu Ba, 6 người đều cười vui vẻ.

Lãnh Lăng Duệ nhìn mà giật mình, cảm thấy tay áo mình bị kéo kéo, liền quay đầu, thấy Lãnh Kỉ Kỉ cười cong cả mắt nhìn mình, nói : ” chúc mừng sinh nhật ! Duệ Duệ ~~ ”

Lãnh Lăng Duệ đứng yên bất động, không có động tác nào, yên lặng nhìn mõ yêu tinh.

Lãnh Kỉ Kỉ thấy phản ứng của chủ nhà nhà mình, lại tưởng là mình vẽ không đẹp, chu chu môi, vừa định mở miệng nói , liền ngã vào 1 vòng tay siết chặt, sau đó là những nụ hôn vội vàng mà nồng cháy đổ ập xuống.

Lãnh Lăng Duệ vừa hôn vừa nỉ non hỏi : ” sao biết hôm nay là sinh nhật anh ? Ặn ? ”

” Ngô... chứng, chứng minh thư... ”

Khoang miệng bị quét mạnh qua, mồ yêu tinh sắp không thở nổi, vẫn giãy giụa hỏi : “ Duệ. Duệ duệ, anh... thích..quà chứ?”

“Ân.....”Lãnh Lăng Duệ nặng nề đáp lời, giọng nói đã trở nên khàn khàn : “ Bất quá, em biết.. anh còn muốn gì sao?”

“ Ngô?” Mồ yêu tinh híp nửa mắt, cúi đầu thở gấp, đầu hơi ngửa ra sau, mơ hồ không rõ hỏi : “ cái gì?”

“ em.” Lãnh Lăng Duệ trực tiếp ôm lấy mồ yêu, đặt lên bàn rồi đè lên, tiếp tục hôn nồng nhiệt.

Mê loạn rên rỉ, kịch liệt va chạm,hưng phấn cùng rên rỉ khó có thể áp chế...

Khi đem dòng nước nóng rực của mình phun vào cơ thể mồ yêu tinh, Lãnh Lăng Duệ cắn lỗ tai bé, trầm thấp nói : “ Anh yêu em.”

Sáng sớm, Lãnh Lăng Duệ vẫn sớm rời giường theo thói quen, sau đó hôn lên trán mồ yêu tinh đang giãy giụa muốn dậy bên người, thấp giọng nói : “ ngủ đi, hôm nay ở nhà hảo hảo ngủ 1 giấc, trưa anh sẽ về đưa em đi ăn cơm? Ok?”

Lãnh Kỉ Kỉ thực sự là không mở nổi mắt, nghe hần nói vậy liền gật đầu, nặng nề ngủ tiếp.

Chuẩn bị tốt mọi thứ, Lãnh Lăng Duệ vào thư phòng, cầm cái túi giấy hôm qua mồ yêu tinh tặng hần cùng chìa khóa ra cửa. Tâm tình của hần hôm nay phá lệ tốt, ngay cả bị kẹt xe 1 đoạn dài vào giờ cao điểm buổi sáng cũng ko ảnh hưởng tâm tình hần chút nào.

Lãnh Lăng Duệ đánh xe vào bãi đỗ, sau đó vào công ty bằng cửa chính, giờ này ko hề thiếu nhân viên đến, đều lục tục vào cửa, khi nhìn thấy Lãnh Lăng Duệ đều cung kính chào : “ chào buổi sáng, tổng giám đốc.”

Trước đây Lãnh Lăng Duệ chỉ mặt vô biểu tình gật đầu đáp lại thì nay lại cười trả lời với từng nhân viên chào hỏi mình : “ chào buổi sáng.” Sau đó mặc kệ đám nhân viên bị biểu hiện ôn hòa khó có được của hần dọa cho cảm rơi đầy đất, đi thẳng tới thang máy, lên tầng cao nhất.

Vào văn phòng mình sau, trực tiếp tiến tới bức tường bằng kính,kéo tấm rèm ra, ánh mặt trời sáng lạn liền đột ngột chiếu vào, khiến người ta có cảm giác đắm chìm trong hạnh phúc.

Từ lâu thật lâu tới bây giờ, Lãnh Lăng Duệ vẫn quen coi cảm giác hạnh phúc và gia đình là bằng nhau.

3 tuổi, hần không còn nhà nữa, hần vẫn khát vọng có được nó 1 lần nữa, nhưng không phải cô nhi viện, cũng không phải nhà họ Tiêu,căn nhà trọ hần thuê cũng không phải, hần cơ hồ đã quên đi khát vọng này, nhưng khi hần 30 tuổi, ông trời liền tặng cho hần 1 món quà.

Trước 3 tuổi gia đình hần có 3 người, có lẽ càng nhiều,nhưng chỉ chiếm 1 địa phương nhỏ không đáng kể trong trí nhớ của hần, mà khi 30 tuổi, gia đình của hần chỉ có 2 người, lại chính là điểm bắt đầu của hết thảy những kí ức hạnh phúc sau này của hần.

Lãnh Lăng Duệ xoay người đi đến bàn làm việc, cầm cái túi giấy sáng nay mang theo, lấy thứ bên trong ra, đặt lên bàn làm việc của mình, nơi được ánh mặt trời chiếu rọi.

Đó là 1 khung ảnh tinh xảo, bên trong là 1 bức ảnh, cạnh bàn ăn trong quán đồ uống, Lãnh Lăng Duệ nắm tay Lãnh Kỉ Kỉ, cười vui vẻ!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-hang-yeu-ngviet>